

เนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีเกี่ยวกับการเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงในทางย้อนแย้งของคู่รักวัยรุ่น
ไทย: กรณีศึกษาละครโทรทัศน์เรื่อง Princess Hours, You Who Came from the Stars และ
Crash Landing on You

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา
คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2563
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

The Korean Drama Series's Contents and the Change of the Thai Teenage Couples's
Attitude toward Dating Violence in a Paradoxical Direction: The Cases of Princess
Hour, You Who Came from the Stars and Crash Landing on You

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts in Criminology and Criminal Justice

Department of Sociology and Anthropology

FACULTY OF POLITICAL SCIENCE

Chulalongkorn University

Academic Year 2020

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

เนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีกับการเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับ
ความรุนแรงในทางย้อนแย้งของคู่รักวัยรุ่นไทย: กรณีศึกษา
ละครโทรทัศน์เรื่อง Princess Hours, You Who Came
from the Stars และ Crash Landing on You

โดย

น.ส.วิศรา กรีธาพล

สาขาวิชา

อาชีวศึกษาและงานยุติธรรม

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิริติ ชื่นพิทยาธร

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

..... คณบดีคณะรัฐศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.เอก ตังทรัพย์วัฒนา)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฐิติยา เพชรมณี)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิริติ ชื่นพิทยาธร)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย)

6181008124 : MAJOR CRIMINOLOGY AND CRIMINAL JUSTICE

KEYWORD: Korean Drama Series, Attitude, Dating Violence, Paradoxical
Direction, Teenage Couples

Using qualitative research, the purpose of this thesis is (1) to interpret the Korean drama series's contents that can change the Thai teenage couples's attitude toward dating violence in a paradoxical direction by studying the cases of Princess Hour, You Who Came from the Stars, and Crash Landing on You, and (2) to study the Thai teenage couples's attitude toward dating violence after watching the Korean drama series by an in-depth interview. The results of this study revealed that the Korean drama series's contents can change the Thai teenage couples' attitudes toward dating violence in a paradoxical direction by presenting the gentlemanly and non-violent male characters as their main protagonists. According to this reason, the audiences understand the Korean society following the Korean drama series's content and tend to imitate their behaviors even though the Korean society is, in reality, a patriarchal society which men use violence against women. In conclusion, the Korean drama series's contents positively influence the society. This research will be the guideline and knowledge for the related institutions to make drama series that can change the Thai teenager's attitudes toward dating violence and reduce the imitation of violent behaviors from the media.

Field of Study: Criminology and Criminal Justice Student's Signature

Academic Year: 2020 Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาเรื่อง “เนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีกับการเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงในทางย้อนแย้งของคู่รักวัยรุ่นไทย: กรณีศึกษาละครโทรทัศน์เรื่อง Princess Hours, You Who Came from the Stars และ Crash Landing on You” สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิริติ ชื่นพิทยาธร อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่คอยให้คำปรึกษา เสนอแนะ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ จนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยจึงขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฐิติยา เพชรมณี ประธานกรรมการสอบ และรองศาสตราจารย์ ดร.จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก ที่คอยชี้แนะและช่วยเหลือจนวิทยานิพนธ์เล่มนี้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ คู่รักวัยรุ่นไทย ที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างยิ่งในการสัมภาษณ์เชิงลึกและเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณเพื่อน บิดา มารดา และดร. วาสนา กังวาลเลิศ ยายของผู้วิจัย ที่คอยเป็นกำลังใจและให้คำปรึกษาแก่ผู้วิจัยเสมอมา จนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี

วริศรา กรีธาพล

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

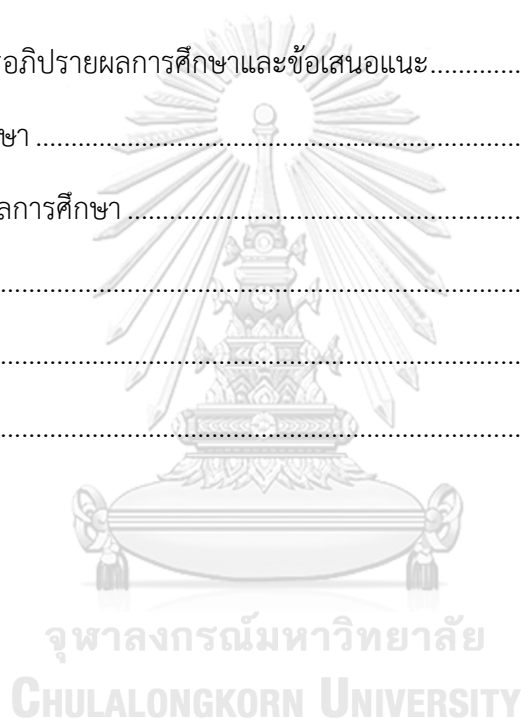
สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่ 1.....	1
บทนำ.....	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 คำถามในการวิจัย.....	6
1.3 สมมติฐานการวิจัย.....	6
1.4 วัตถุประสงค์การวิจัย.....	6
1.5 ขอบเขตการวิจัย.....	6
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
บทที่ 2.....	9
แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ (Attitude).....	10
2.2 แนวคิดเกี่ยวกับความรุนแรง.....	13
2.2.1 ความหมายของความรุนแรง (Violence).....	13
2.2.2 ความรุนแรงในคูรักรักรุ่น (Dating Violence).....	16

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับปิตาธิปไตย	19
2.3.1 ความหมายของปิตาธิปไตย (Patriarchy)	19
2.3.2 ปิตาธิปไตยในสังคมเกาหลี (Patriarchy in Korean Society)	20
2.4 แนวคิดเกี่ยวกับความเป็นชาย (Masculinity)	22
2.5 ทฤษฎีอิทธิพลและผลกระทบของสื่อมวลชน (Media Effects Theories).....	25
2.5.1 วิวัฒนาการของทฤษฎีอิทธิพลและผลกระทบของสื่อมวลชน.....	25
2.5.1.1 ยุคทฤษฎีระยะแรกที่ว่าด้วยสื่อมวลชนทรงพลังอำนาจและมีอิทธิพลอย่างยิ่ง (Early Theories of Powerful Effects)	26
2.5.1.2 ยุคทฤษฎีที่ว่าด้วยอิทธิพลที่จำกัดของสื่อมวลชน (Theories of Limited Effects) หรือยุคแห่งการทดสอบสื่อมวลชน (Power Media Put to the Test)	27
2.5.1.3 ยุคทฤษฎีที่ว่าด้วยการกลับมาของแนวคิดสื่อมวลชนทรงพลังอำนาจและมีอิทธิพล (The Powerful Media Revisited)	27
2.5.2 ทฤษฎีการกำหนดวาระหรือประเด็นทางสังคม (Agenda-Setting Theory)	28
2.5.3 ทฤษฎีการปลูกฝังความจริง (Cultivation Theory)	29
2.5.4 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมและการเลียนแบบ.....	31
2.5.4.1 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory).....	31
2.5.4.2 ทฤษฎีการเลียนแบบ (Imitation Theory).....	34
2.5.5 ทฤษฎีการทำให้เป็นสังคมสื่อ (Mediatization Theory).....	36
2.6 ทฤษฎีการประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคม (The Social Construction of Reality Theory).....	38
2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	42
2.7.1 งานวิจัยภายในประเทศ	42
2.7.2 งานวิจัยในต่างประเทศ.....	46
2.8 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	47

บทที่ 3	49
ระเบียบวิธีการวิจัย	49
3.1 การวิจัยส่วนที่ 1: การตีความเนื้อหา (Interpretive Analysis).....	49
3.1.1 แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา.....	49
3.1.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล	50
3.1.3 การวิเคราะห์ข้อมูล	51
3.2 การวิจัยส่วนที่ 2: การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview).....	51
3.2.1 กลุ่มตัวอย่าง	51
3.2.2 การเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	51
3.2.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	51
3.2.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล	52
3.2.5 การวิเคราะห์ข้อมูล	52
3.2.6 จริยธรรมของผู้วิจัย.....	53
บทที่ 4	54
ผลการศึกษาและการวิเคราะห์ผลการศึกษา	54
4.1 ข้อมูลจากการตีความเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลี.....	54
ละครโทรทัศน์เกาหลีเรื่อง Princess Hours.....	55
ละครโทรทัศน์เกาหลีเรื่อง You Who Came from the Stars.....	66
ละครโทรทัศน์เกาหลีเรื่อง Crash Landing on You.....	77
4.2 ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก	92
4.2.1 ข้อมูลทั่วไป.....	93
4.2.2 ผลการศึกษาคำความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างหลังการดูคลิปวิดีโอละครโทรทัศน์เกาหลี	94
4.2.3 ผลการศึกษาคำความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับภาพจำของละครโทรทัศน์เกาหลี	
.....	103

4.2.4 ผลการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับความรุนแรงในคู่รักที่ปรากฏใน เนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลี	109
บทที่ 5	119
การวิเคราะห์ทัศนคติของคู่รักวัยรุ่นไทยในทางย้อนแย้ง.....	119
5.1 การวิเคราะห์การตีความเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลี	119
5.2 การวิเคราะห์จากการสัมภาษณ์เชิงลึก	122
บทที่ 6	129
สรุปผลการศึกษา การอภิปรายผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ.....	129
6.1 สรุปผลการศึกษา	129
6.2 การอภิปรายผลการศึกษา	132
6.3 ข้อเสนอแนะ	136
บรรณานุกรม.....	139
ประวัติผู้เขียน.....	145

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 ความแตกต่างระหว่างความเป็นชายแบบเก่าและความเป็นชายแบบใหม่	24
ตารางที่ 2 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อความเป็นชายในละครโทรทัศน์เกาหลี	120
ตารางที่ 3 การเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงในคู่รักของกลุ่มตัวอย่าง	123
ตารางที่ 4 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับความรุนแรงในคู่รักที่ปรากฏในเนื้อหาของละครโทรทัศน์ เกาหลี	126

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย	48
ภาพที่ 2 ลิขินกล่าวว่าตนไม่คู่ควรกับชินแซกยอง.....	56
ภาพที่ 3 ลิขินยื่นมองรูปชินแซกยอง.....	57
ภาพที่ 4 ลิขินปลอบชินแซกยอง.....	59
ภาพที่ 5 ลิขินนั่งคุยกับชินแซกยอง.....	60
ภาพที่ 6 ลิขินเปิดใจกับชินแซกยอง	62
ภาพที่ 7 ลิขินเข็ดปากให้ชินแซกยอง.....	63
ภาพที่ 8 ลิขินขอชินแซกยองแต่งงาน	64
ภาพที่ 9 โทมินจุนร้องไห้หลังสารภาพความจริง	67
ภาพที่ 10 โทมินจุนพูดคุยกับลูกศิษย์ของตน	68
ภาพที่ 11 ซอนชงอีขอจบความสัมพันธ์กับโทมินจุน	70
ภาพที่ 12 โทมินจุนร้องไห้.....	72
ภาพที่ 13 โทมินจุนและซอนชงอีใช้เวลาด้วยกัน	73
ภาพที่ 14 โทมินจุนกอดซอนชงอี	75
ภาพที่ 15 รีจองฮยอกประคองยุนเซรีที่ถูกลึง	78
ภาพที่ 16 รีจองฮยอกและยุนเซรีในรถพยาบาล	79
ภาพที่ 17 รีจองฮยอกเฝ้ายุนเซรีที่โรงพยาบาล	81
ภาพที่ 18 รีจองฮยอกบอกรักยุนเซรี	83
ภาพที่ 19 กูซึงจุนพูดคุยกับซอดัน	85
ภาพที่ 20 รีจองฮยอกยืนรอยุนเซรี.....	87
ภาพที่ 21 รีจองฮยอกคอยดูแลยุนเซรี.....	89

ภาพที่ 22 รื่องขอยกอัดคลิปเสียงให้ขุนเชรี 90

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ละครโทรทัศน์เป็นหนึ่งในสื่อในกระบวนการสื่อสารมวลชนหรือที่เรียกว่าสื่อมวลชน ซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของกระบวนการสื่อสารของมนุษย์ ละครโทรทัศน์ในฐานะสื่อมวลชนยังมีความสำคัญสำหรับสมาชิกของสังคมและสังคมโดยรวมในหลายด้าน เช่น เป็นปัจจัยหนึ่งในการกำหนดแนวทางการดำเนินชีวิตของประชาชนและรูปแบบทางสังคม เป็นตัวเร่งให้ประชาชนเกิดการเปลี่ยนแปลงความรู้ ทักษะ และพฤติกรรม เป็นผู้ส่งเสริมและถ่ายทอดมรดกทางสังคมและวัฒนธรรม และเป็นผู้ส่งเสริมและตัวเร่งกระบวนการโลกาภิวัตน์ เป็นต้น (ภาภิวัตต์ ตรีสกุล, 2554) จะเห็นได้ว่า ละครโทรทัศน์ไม่ได้มีบทบาทเพียงแต่การให้ความบันเทิงเท่านั้น แต่ยังมีบทบาทในการชักจูงและสะท้อนสังคมผ่านทางเนื้อหาบางประการที่ถูกนำเสนอ ดังนั้น การศึกษาละครโทรทัศน์ผ่านทางเนื้อหา (Content) จะทำให้สามารถเข้าใจกระบวนการทางสังคมอื่นๆ ที่เป็นผลมาจากละครโทรทัศน์ได้ดียิ่งขึ้น

ความสำคัญของเนื้อหาอาจแบ่งได้เป็น 5 ประการ ได้แก่ เนื้อหาในฐานะภาพสะท้อนของผู้ผลิต เนื้อหาในฐานะภาพสะท้อนความพึงใจของผู้ชม เนื้อหาในฐานะภาพสะท้อนของสังคม เนื้อหาในฐานะสิ่งที่มีอิทธิพลต่อผู้ชม และเนื้อหาในฐานะการตีความเนื้อหาของผู้ชม (Croteau & Hoynes, 2018) อย่างไรก็ตาม เนื้อหาของสื่ออาจไม่ใช่ความจริงเสมอไป ทว่าเป็นการประกอบสร้างความจริงขึ้น กล่าวคือ สื่อมวลชนเป็นผู้กำหนดวาระหรือประเด็นทางสังคมโดยการเลือกนำเสนอประเด็นใดประเด็นหนึ่งเพื่อชี้นำผู้ชมว่าควรคิดเกี่ยวกับอะไร โดยที่ประเด็นเหล่านั้นอาจถูกประกอบสร้างความจริงทางสังคมขึ้นและบิดเบือนไปจากความเป็นจริงในสังคม ซึ่งเมื่อผู้ชมรับสารนั้นเข้าไปในระยะยาวก็จะทำให้ประเด็นเหล่านั้นกลายเป็นความจริงสำหรับผู้ชม ถึงแม้ว่าประเด็นเหล่านั้นจะไม่ใช่ความจริงก็ตาม จึงอาจกล่าวได้ว่า ละครโทรทัศน์ในฐานะสื่อมีอิทธิพลต่อกระบวนการต่างๆ ทางสังคมและเข้ามา มีบทบาทในชีวิตประจำวันของมนุษย์อย่างแยกกันไม่ออก เนื้อหาบางประการที่ถูกสอดแทรกอยู่ในละครโทรทัศน์ทำให้ผู้ชมเกิดความตระหนักรู้และคิดตาม จนเกิดกระบวนการเรียนรู้ การเลียนแบบ และการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ

ละครโทรทัศน์เกาหลีเป็นอีกหนึ่งสื่อที่นอกจากจะสะท้อนสังคมและวัฒนธรรมแล้ว ยังมีการประกอบสร้างความจริงทางสังคมเพื่อชักจูงสังคมไปในทางที่ดีขึ้น ซึ่งหนึ่งในประเด็นการชักจูง

สังคมที่สอดแทรกอยู่ในเนื้อหาของละครโทรทัศน์เกาหลีที่เห็นได้ชัดที่สุดคือเรื่องของความรุนแรง โดยเฉพาะความรุนแรงในคู่รักที่เพศชายกระทำต่อเพศหญิง

ประเทศเกาหลีใต้มีลักษณะสังคมแบบปิตาธิปไตยหรือชายเป็นใหญ่ (Patriarchy) ซึ่งเป็นผลมาจากการหยั่งรากลึกของลัทธิขงจื้อที่อยู่ในสังคมเกาหลีมาอย่างยาวนานตั้งแต่ยุคสมัยโชซอน (Joseon, Choson หรือ Yi Dynasty) โดยในลัทธิขงจื้อ สามีมีสถานะสูงกว่าภรรยา หากสามีมีความรับผิดชอบและมีเมตตาต่อภรรยา และภรรยาตอบแทนด้วยความจงรักภักดีและเคารพเชื่อฟัง สังคมก็จะมีระเบียบและความสมานฉันท์กลมเกลียว (ทิวดอร์, 2560) ข้อปฏิบัตินี้ส่งผลให้การสืบทอดตระกูลเกิดจากเพศชายเป็นสำคัญ เนื่องจากเพศชายเป็นตัวแทนของแต่ละครอบครัว เป็นผู้สืบทอดตระกูล และความเป็นเครือญาติ ตลอดจนเป็นผู้ค้ำจุนครอบครัว แม้ว่าในสังคมสมัยใหม่ของเกาหลีใต้จะมีการเปลี่ยนแปลงบทบาทความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงมากขึ้น แต่กระนั้นชีวิตในครอบครัวและความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงก็ยังคงมุ่งไปที่การดำรงสถานภาพของสังคมชายเป็นใหญ่อยู่ (Hoon, 2011) ค่านิยมของลัทธิขงจื้อไม่ได้มีผลในด้านครอบครัวและความสัมพันธ์ระหว่างเพศเท่านั้น ในเชิงเศรษฐกิจและสังคมก็มีผลเช่นเดียวกัน ค่าแรงจากการทำงานและตำแหน่งงานระดับสูงยังคงจำกัดอยู่ในประชากรเพศชายเป็นหลัก ขณะที่เพศหญิงจะมีสถานะทางสังคมเป็นรองเพศชาย (Eun, 2559) สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดปัญหาความไม่เท่าเทียมระหว่างเพศชายและเพศหญิง นำไปสู่ปัญหาความรุนแรงที่เพศชายกระทำต่อเพศหญิง ทั้งการกระทำรุนแรงต่อคู่รักของตน หรือผู้ที่ไม่ใช่คู่รักของตนในที่สุด

อย่างไรก็ดี ละครโทรทัศน์เกาหลีใต้มีเนื้อหาที่มุ่งเน้นการสะท้อนปัญหาสังคมและวัฒนธรรม ด้วยการถ่ายทอดความรุนแรงโดยเฉพาะความรุนแรงที่เพศชายกระทำต่อเพศหญิง ทว่ามีเนื้อหาที่ซุกซนสังคมไปในทางที่ดีขึ้นด้วยการประกอบสร้างความจริงขึ้นมา เราจะเห็นภาพของตัวละครนำชายทั้งพระเอกและพระรองที่มีความเป็นสุภาพบุรุษและไม่ใช้ความรุนแรงกับตัวละครนำหญิงหรือนางเอก ไม่ว่าจะเป็นความรุนแรงทางด้านใดก็ตามจากละครโทรทัศน์เกาหลีในหลายๆ เรื่อง จนกระทั่งลักษณะของตัวละครนำชายทั้งพระเอกและพระรองเช่นนี้กลายเป็นภาพจำและสูตรสำเร็จของละครโทรทัศน์เกาหลีไปโดยปริยาย ซึ่งเนื้อหาเช่นนี้เป็นการสั่งสอนและขัดเกลาสังคมเกาหลีไปในตัว ทำให้คนเกาหลีเรียนรู้ว่าอะไรคือสิ่งที่ป็นอุดมคติของสังคมหรือสิ่งที่ควรจะเป็น นำไปสู่การเรียนรู้ทางสังคมและการลอกเลียนแบบ หรืออาจกล่าวได้ว่า เนื้อหาของละครโทรทัศน์เกาหลีไม่ได้อยู่ในฐานะภาพสะท้อนของสังคมแต่เพียงอย่างเดียว แต่ยังอยู่ในฐานะภาพสะท้อนความพึงใจของผู้ชมและมีอิทธิพลต่อผู้ชมอีกด้วย

นอกจากประเทศเกาหลีใต้แล้ว ความรุนแรงในคูร์ักโดยเฉพาะความรุนแรงที่เพศชายกระทำต่อเพศหญิงก็เป็นหนึ่งในปัญหาที่สำคัญยิ่งในสังคมไทยเช่นเดียวกัน จากรายงานของสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขในปี พ.ศ. 2561 เกี่ยวกับข้อมูลสถิติเด็กและสตรีที่ถูกกระทำ ความรุนแรงพบว่า จากผู้ถูกกระทำ ความรุนแรงทั้งหมด 14,237 ราย มีเพศหญิงถูกกระทำ ความรุนแรงจำนวนร้อยละ 93.05 โดยผู้กระทำ ความรุนแรงเป็นสามี ภรรยาหรือคู่เพศทางเลือกมากที่สุดคือร้อยละ 31.06 ผู้กระทำ ความรุนแรงรองลงมาคือแฟนร้อยละ 25.53 ซึ่งประเภทของความรุนแรงที่ผู้ถูกกระทำ ความรุนแรงถูกกระทำมากที่สุดคือความรุนแรงทางร่างกายร้อยละ 60.66 อันดับที่สองคือความรุนแรงทางเพศร้อยละ 32.24 และอันดับที่สามคือความรุนแรงทางจิตใจร้อยละ 2.07 โดยสัมพันธ์ภาพในครอบครัว เช่น การนอกใจ ทะเลาะและหึงหวง เป็นปัจจัยกระตุ้นให้เกิดความรุนแรงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 37.89 รองลงมาคือสภาพแวดล้อม เช่น ความใกล้ชิดและโอกาสเอื้ออำนวยร้อยละ 23.30 และรองลงมาคือการใช้สารหรือสิ่งกระตุ้น เช่น สุรา ยาเสพติดและสื่อลามกร้อยละ 22.92 (กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว, 2561) รายงานดังกล่าวยังสอดคล้องกับผลการสำรวจของมูลนิธิหญิงชายก้าวไกลในปี พ.ศ. 2561 เกี่ยวกับข่าวความรุนแรงบนหน้าหนังสือพิมพ์ที่พบว่า จากข่าวความรุนแรงในครอบครัวกว่า 623 ข่าว เป็นข่าวการฆ่ากันถึงร้อยละ 61.64 และข่าวการทำร้ายกันร้อยละ 14.45 ในข่าวการฆ่ากันพบว่าสามีเป็นผู้กระทำต่อภรรยาถึงร้อยละ 73.3 ส่วนข่าวความรุนแรงสำหรับคูร์ักที่เป็นแฟนกันพบว่าเป็นความรุนแรงที่ฝ่ายชายกระทำต่อฝ่ายหญิงถึงร้อยละ 58.2 โดยสาเหตุส่วนใหญ่มาจากการหึงหวง ระวัง และนอกใจถึงร้อยละ 55.7 จ้อแต่ไม่คืนดีร้อยละ 20.8 และเมาเหล้าหรือยาเสพติดร้อยละ 10.9 ซึ่งมากกว่าปีก่อนๆ ("อย่าคิดว่าคนรักเป็นสมบัติของเรา," 2563) สถิติเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า ปัญหาความรุนแรงในคูร์ักซึ่งหมายถึงคูร์ักที่เป็นแฟนหรือคูร์ักวัยรุ่นในประเทศไทยพบได้มากขึ้นและมีแนวโน้มรุนแรงยิ่งขึ้นในปัจจุบัน

ปัญหาความรุนแรงในคูร์ักวัยรุ่นนี้เป็นสิ่งที่สังคมไทยเริ่มตระหนักและให้ความสำคัญมากขึ้น เริ่มมีการเผยแพร่ถึงภัยร้ายของความรุนแรงในคูร์ัก และรณรงค์เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาดังกล่าวตามสื่อต่างๆ เช่น หนังสือพิมพ์ รายการข่าว เว็บไซต์ เป็นต้น ทว่าละครโทรทัศน์ไทยซึ่งเป็นหนึ่งในสื่อที่ประชาชนสามารถเข้าถึงได้มากที่สุด กลับมีเนื้อหาที่เต็มไปด้วยความรุนแรง โดยเฉพาะความรุนแรงในคูร์ักที่เพศชายทำต่อเพศหญิง ไม่ว่าจะเป็น ความรุนแรงทางกาย เช่น การทำร้ายร่างกาย การตบตี ความรุนแรงทางจิตใจ เช่น การดูถูก การเหยียดหยาม การกักขังหน่วงเหนี่ยว และความรุนแรงทางเพศ เช่น การข่มขืน เนื้อหาความรุนแรงในละครโทรทัศน์ไทยเหล่านี้ถูกกล่าวอ้างว่าเป็นเนื้อหาที่สะท้อนปัญหาสังคม ให้ข้อคิดและคติสอนใจ อย่างไรก็ตาม ประโยชน์ของละครสะท้อนสังคมมิได้มีมากไปกว่าโทษ ชั่วร้ายยังทำให้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้และการเลียนแบบความรุนแรง อาจกล่าวได้

ว่า ละครโทรทัศน์ไทยที่มักถูกกล่าวอ้างว่าเป็นละครสะท้อนสังคม อาจกลับกลายเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดความรุนแรงขึ้นเสียเอง โดยเฉพาะความรุนแรงในคู่รัก ซึ่งแตกต่างจากละครโทรทัศน์เกาหลีโดยสิ้นเชิง

โลกปัจจุบันเป็นยุคของการสื่อสารไร้พรมแดน หรือยุคโลกาภิวัตน์ (Globalization) ข้อมูลข่าวสารจากแหล่งต่างๆ สามารถส่งผ่านถึงกันและกันได้ทั่วโลก สื่อมวลชนเป็นช่องทางสำคัญที่ช่วยให้ข้อมูลข่าวสารเหล่านั้นสามารถส่งต่อถึงกันภายในระยะเวลาอันสั้นและส่งผลกระทบกว้างไกล ประสิทธิภาพของการถ่ายทอดวัฒนธรรมผ่านสื่อมวลชนนั้นครอบคลุมอาณาเขตที่กว้างไกลและมีอิทธิพลเหนือสมาชิกของสังคมในวงกว้าง อาจกล่าวได้ว่า สื่อสารมวลชนเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยเป็นสื่อกลางให้เกิดปฏิสัมพันธ์ขึ้นในแต่ละสังคม นอกจากนี้ ยังเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดภาษา ประเพณี ทัศนคติ ความเชื่อ ค่านิยม ตลอดจนวัฒนธรรมจากสังคมหนึ่งไปยังอีกสังคมหนึ่งทั้งในระดับบุคคลและระดับมวลชน (Cross Cultural) เพราะอุตสาหกรรมสื่อมวลชนไม่ได้ผลิตสินค้าอุปโภคบริโภคทั่วไป แต่เป็นผู้ผลิตสินค้าทางวัฒนธรรม (Cultural Product) ผลิตความคิดที่เป็นอุดมการณ์ (Ideological Message) ซึ่งมีอิทธิพลเหนือจิตใจของผู้คนในสังคม (วิภา อุดมฉันท, 2544)

การหลั่งไหลของกระแสสินค้าและวัฒนธรรมจากประเทศหนึ่งสู่ประเทศหนึ่ง จากซีกโลกหนึ่งสู่อีกซีกโลกหนึ่ง เริ่มจากกระแส Americanization ของประเทศอเมริกา ตามด้วยกระแส J-Trend ของญี่ปุ่น จนกระทั่งมาถึงกระแส “Korean Wave” หรือ “Hallyu” หรือที่คนไทยเรียกว่า “กระแสเกาหลีพีเวอร์” หมายถึง ปรากฏการณ์ความนิยมวัฒนธรรมเกาหลีที่มาจากอิทธิพลของสินค้าวัฒนธรรม K-pop ได้แก่ ภาพยนตร์ ละคร เพลง เกม นิยาย การ์ตูน และแอนิเมชัน ซึ่งเป็นคลื่นวัฒนธรรมเกาหลีที่ถูกส่งออกไปทั่วโลก (“Hallyu” คลื่นความมั่งคั่งของเกาหลี,” 2549) โดยละครโทรทัศน์เกาหลีเป็นสินค้าวัฒนธรรมจากเกาหลีประเภทแรกๆ ที่แพร่กระจายเข้ามาสู่ประเทศไทย

กระแสละครโทรทัศน์เกาหลีในประเทศไทยนั้นถือว่าเป็นกระแสความนิยมที่มาแรงมาก โดยกระแสนี้เริ่มต้นมาจากเรื่อง Autumn in My Heart รักนี้ชั่วนิรันดร์, Winter Love Song เพลงรักในสายลมหนาว และมาถึงเรื่อง Full House สะดุดรักที่פקใจ My Sassy Girl ยัยตัวร้ายกับนายเจี๊ยมเจี๊ยม ซึ่งจัดได้ว่าเป็นละครโทรทัศน์เกาหลีที่ประสบความสำเร็จค่อนข้างสูง อย่างไรก็ตาม เรื่องเหล่านี้ยังพ่ายแพ้ให้ให้กับเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง (Jewel in the Palace) ที่ประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก (“เกาหลีพีเวอร์ ซีรีส์ละครยอดฮิตติดจอตู้,” 2549) ส่งผลให้กระแสความนิยมอันท่วมท้นของละครโทรทัศน์เกาหลีในประเทศไทยเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องยาวนานมาจนปัจจุบัน

ละครโทรทัศน์เกาหลีเรื่อง Princess Hours, You Who Came from the Stars และ Crash Landing on You ออกอากาศที่ประเทศเกาหลีใต้ในปี ค.ศ. 2006, 2013 และ 2019 ตามลำดับ ซึ่งแต่ละเรื่องเป็นละครโทรทัศน์ที่ได้รับความนิยมในช่วงเวลาที่ออกอากาศเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นในประเทศเกาหลีใต้หรือประเทศไทย จากประสบการณ์ในการดูละครโทรทัศน์เกาหลีมาเป็นเวลานานของผู้วิจัย ผู้วิจัยจึงเห็นว่าละครโทรทัศน์เกาหลีทั้ง 3 เรื่องดังกล่าวมีความเหมาะสมที่จะนำมาศึกษาวิจัย และสาเหตุที่ผู้วิจัยเลือกศึกษาละครโทรทัศน์เกาหลีที่ออกอากาศทางโทรทัศน์ในช่วงเวลาที่แตกต่างกันเนื่องจากทำให้สามารถเห็นภาพสะท้อนของสังคมและวัฒนธรรมรวมถึงการประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคมในขณะนั้น ท่ามกลางกระแสสังคมและวัฒนธรรมของประเทศเกาหลีใต้ที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เพื่อศึกษาว่าในช่วงเวลาดังกล่าวละครโทรทัศน์เกาหลีในฐานะสื่อที่มีอิทธิพลต่อสังคมมีการตีกรอบว่าสิ่งใดคือสิ่งที่ควรจะเป็นในสังคม และสังคมควรสนใจหรือตระหนักในเรื่องใด และเมื่อนำละครโทรทัศน์เกาหลีในแต่ละช่วงเวลามาเปรียบเทียบกันจะทำให้เห็นว่าเนื้อหาใดมีการผลิตซ้ำ ซึ่งทำให้รู้ว่าละครโทรทัศน์เกาหลีต้องการสร้างภาพความเป็นจริงใดในสังคม

ในเมื่อกระแสเกาหลีฟีเวอร์ทำให้วัยรุ่นไทยเกิดความนิยมจนเกิดการเรียนรู้และเลียนแบบวัฒนธรรมเกาหลีอย่างแพร่หลาย ไม่ว่าจะเป็นแฟชั่นเสื้อผ้า การแต่งกาย สีนค้ำ การท่องเที่ยว อาหาร หรือแม้แต่กระทั่งชีวิตความเป็นอยู่ ความเชื่อ ตลอดจนทัศนคติ ดังนั้น เมื่อเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีมีการชักจูงสังคมไปในทางที่ดีขึ้นในเรื่องของความรุนแรงในคู่รักดังที่ได้กล่าวไปในข้างต้น ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาว่า เนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีสามารถเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงในทางย่อนแย้งของคู่รักวัยรุ่นไทยได้หรือไม่ และหากสามารถเปลี่ยนได้ เปลี่ยนได้อย่างไร โดยงานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) แบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกเป็นการศึกษาในด้านเนื้อหา (Content) ผู้วิจัยจะตีความเนื้อหาของละครโทรทัศน์เกาหลีที่ผู้วิจัยคัดเลือกมาทั้งหมด 3 เรื่อง ได้แก่ Princess Hours, You Who Came from the Stars และ Crash Landing on You เรื่องละ 1 ตอน เพื่อศึกษาเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีที่สามารถเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงในทางย่อนแย้งของคู่รักวัยรุ่นไทย และส่วนที่สองเป็นการศึกษาในด้านผู้ชม (Audience) ผู้วิจัยจะสัมภาษณ์คู่รักวัยรุ่นชาวไทยเพื่อศึกษาทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงของคู่รักวัยรุ่นไทยหลังจากการดูละครโทรทัศน์เกาหลี ซึ่งผลการวิจัยที่ได้จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยคาดหวังว่าจะเป็นประโยชน์เป็นแนวทางและความรู้สำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการสร้างเนื้อหาละครโทรทัศน์ให้สามารถเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงของคู่รักวัยรุ่นไทย เพื่อลดการเรียนรู้และลอกเลียนแบบความรุนแรงจากสื่อในอนาคตสืบไป

1.2 คำถามในการวิจัย

1.2.1 เนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีสามารถเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงในทางย้อนแย้งของคู่รักวัยรุ่นไทยได้หรือไม่

1.2.2 เนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีสามารถเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงในทางย้อนแย้งของคู่รักวัยรุ่นไทยได้อย่างไร

1.3 สมมติฐานการวิจัย

เนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีสามารถเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงในทางย้อนแย้งของคู่รักวัยรุ่นไทยได้

1.4 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.4.1 เพื่อตีความเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีที่สามารถเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงในทางย้อนแย้งของคู่รักวัยรุ่นไทย

1.4.2 เพื่อศึกษาทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงของคู่รักวัยรุ่นไทยหลังจากการดูละครโทรทัศน์เกาหลี

1.5 ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง ‘เนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีกับการเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงในทางย้อนแย้งของคู่รักวัยรุ่นไทย: กรณีศึกษาละครโทรทัศน์เรื่อง Princess Hours, You Who Came from the Stars และ Crash Landing on You’ เป็นวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยดังต่อไปนี้

1.5.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาละครโทรทัศน์เกาหลีในด้านเนื้อหา (Content) และผู้ชม (Audience) เพื่อศึกษาถึงเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีที่สามารถเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงในทางย้อนแย้งของคู่รักวัยรุ่นไทย ในด้านเนื้อหา ผู้วิจัยทำการศึกษาเนื้อหาจากละครโทรทัศน์ที่ผลิตจากประเทศเกาหลีใต้ประเภทรักโรแมนติก (Romantic) ที่ออกอากาศในช่วงปี ค.ศ. 2006 - 2019

จำนวน 3 เรื่องตามเกณฑ์การคัดเลือกของผู้วิจัย ส่วนในด้านผู้ชม ผู้วิจัยทำการศึกษาทัศนคติเกี่ยวกับ ความรุนแรงของคู่รักวัยรุ่นไทยหลังจากการดูละครโทรทัศน์เกาหลี ซึ่งหมายความถึงความรุนแรงทางร่างกาย ความรุนแรงทางจิตใจ และความรุนแรงทางเพศที่เพศชายกระทำต่อเพศหญิงที่เป็นแฟน เท่านั้น

1.5.2 ขอบเขตด้านประชากร

ผู้วิจัยศึกษาคู่รักวัยรุ่นชาวไทยทั้งเพศชายและเพศหญิงที่ดูและชื่นชอบละครโทรทัศน์เกาหลี อายุตั้งแต่ 18-25 ปี จำนวน 5 คู่ รวม 10 คน

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ทำให้ทราบว่าเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีสามารถเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรง ในทางย่อนแย้งของคู่รักวัยรุ่นไทยได้หรือไม่

1.6.2 ทำให้ทราบว่าเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีสามารถเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรง ในทางย่อนแย้งของคู่รักวัยรุ่นไทยได้อย่างไร

1.6.3 เป็นแนวทางและความรู้สำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการสร้างเนื้อหาละครโทรทัศน์ ให้สามารถเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงของคู่รักวัยรุ่นไทย เพื่อลดการเรียนรู้และลอกเลียนแบบความรุนแรงจากสื่อ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.7.1 **เนื้อหา** หมายถึง เนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีซึ่งเป็นภาพสะท้อนของสังคมและภาพสะท้อนความพึงใจของผู้ชม และมีอิทธิพลต่อผู้ชม

1.7.2 **ละครโทรทัศน์เกาหลี** หมายถึง ละครโทรทัศน์ที่ผลิตจากประเทศเกาหลีใต้ประเภทรักโรแมนติก (Romantic) ออกอากาศในช่วงปี ค.ศ. 2006 – 2019 ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการคัดเลือกมาทั้งหมด 3 เรื่อง ได้แก่ Princess Hours, You Who Came from the Stars และ Crash Landing on You

1.7.3 **ทัศนคติ** หมายถึง ความคิดเห็นและความรู้สึกกลุ่มตัวอย่าง

1.7.4 ความรุนแรง หมายถึง ความรุนแรงในคู่รักวัยรุ่น ซึ่งเป็นการกระทำพฤติกรรมใดๆ อันเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายต่อร่างกาย จิตใจ หรือทางเพศต่อคู่รักของตน

1.7.5 การเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงในทางย้อนแย้ง หมายถึง การเปลี่ยนความคิด ความรู้สึก ตลอดจนพฤติกรรมเกี่ยวกับความรุนแรงในทางตรงกันข้ามกับความเป็นจริง

1.7.6 คู่รักวัยรุ่น หมายถึง ผู้หญิงและผู้ชายชาวไทยอายุระหว่าง 18-25 ปี ที่มีคู่รักเป็นเพศตรงข้ามตนเองอายุระหว่าง 18-25 ปี แต่ยังไม่แต่งงานหรือหมั้นหมายกัน

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง ‘เนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีกับการเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงในทางย้อนแย้งของคู่รักวัยรุ่นไทย: กรณีศึกษาละครโทรทัศน์เรื่อง Princess Hours, You Who Came from the Stars และ Crash Landing on You’ ได้มีการนำเอาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมีประเด็นและสาระสำคัญเกี่ยวกับงานวิจัยครั้งนี้ มาเป็นแนวทางในการศึกษาดังต่อไปนี้

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ (Attitude)

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับความรุนแรง

2.2.1 ความหมายของความรุนแรง (Violence)

2.2.2 ความรุนแรงในคู่รักวัยรุ่น (Dating Violence)

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับปิตาธิปไตย

2.3.1 ความหมายของปิตาธิปไตย (Patriarchy)

2.3.2 ปิตาธิปไตยในสังคมเกาหลี (Patriarchy in Korean Society)

2.4 แนวคิดเกี่ยวกับความเป็นชาย (Masculinity)

2.5 ทฤษฎีอิทธิพลและผลกระทบของสื่อมวลชน (Media Effects Theories)

2.5.1 วิวัฒนาการของทฤษฎีอิทธิพลและผลกระทบของสื่อมวลชน

2.5.1.1 ยุคทฤษฎีระยะแรกที่ว่าด้วยสื่อมวลชนทรงพลังอำนาจและมีอิทธิพลอย่างยิ่ง (Early Theories of Powerful Effects)

2.5.1.2 ยุคทฤษฎีที่ว่าด้วยอิทธิพลที่จำกัดของสื่อมวลชน (Theories of Limited Effects) หรือยุคแห่งการทดสอบสื่อมวลชน (Power Media Put to the Test)

2.5.1.3 ยุคทฤษฎีที่ว่าด้วยการกลับมาของแนวคิดสื่อมวลชนทรงพลังอำนาจและมีอิทธิพล (The Powerful Media Revisited)

2.5.2 ทฤษฎีการกำหนดวาระหรือประเด็นทางสังคม (Agenda-Setting Theory)

2.5.3 ทฤษฎีการปลูกฝังความจริง (Cultivation Theory)

2.5.4 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมและการเลียนแบบ

2.5.4.1 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory)

2.5.4.2 ทฤษฎีการเลียนแบบ (Imitation Theory)

2.5.5 ทฤษฎีการทำให้เป็นสังคมสื่อ (Mediatization Theory)

2.6 ทฤษฎีการประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคม (The Social Construction of Reality Theory)

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.8 กรอบแนวคิดในการวิจัย

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ (Attitude)

ทัศนคติ หมายถึง สิ่งที่ทำให้เห็นว่าบุคคลนั้นคิดและรู้สึกอย่างไรต่อบุคคล วัตถุ และสิ่งแวดล้อมรอบข้าง ในลักษณะประเมินว่าชอบหรือไม่ชอบสิ่งนั้น ดังนั้น ทัศนคติจึงถือเป็นการสื่อสารภายในบุคคลอันเป็นผลจากการรับสาร โดยทัศนคตินี้มีรากฐานมาจากความเชื่อ และสามารถส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของบุคคลได้ (Rogers, 1978 อ้างถึงในเข็มทิพย์ กระจตะศิลปิน, 2547) โดยทัศนคติดีมีลักษณะที่สำคัญหลายประการ (Shimp, 2000; Loudon and Bitta 1993 อ้างถึงในเข็มทิพย์ กระจตะศิลปิน, 2547) ได้แก่

- 1) เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไม่ว่าจะสิ่งนั้นจะเป็นรูปธรรมหรือนามธรรม เช่น วัตถุ บุคคล ประเด็นความคิด สถานการณ์ พฤติกรรม
- 2) ทัศนคติสามารถสร้างและปรับเปลี่ยนได้เพราะทัศนคติไม่ใช่สิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิด แต่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้สิ่งต่างๆ รอบตัว ทั้งโดยประสบการณ์ตรงและข้อมูลที่ได้รับจาก

บุคคลอื่น อย่างไรก็ตาม ทักษะเป็นสิ่งที่มีมั่นคงและเปลี่ยนแปลงได้ยาก เพราะเมื่อทักษะดีก่อตัวขึ้นแล้ว จะถูกจัดระเบียบเป็นความเชื่อที่ค่อนข้างมั่นคงต่อสิ่งนั้นและสิ่งเร้าที่คล้ายคลึงกัน

- 3) มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม ทักษะเป็นสภาวะโน้มเอียงที่จะตอบสนองและนำไปสู่พฤติกรรมจริง โดยส่งผลหรือมีความสอดคล้องกับพฤติกรรมที่แสดงออกต่อสิ่งที่บุคคลมีทักษะดี ทักษะดีจึงเป็นสิ่งที่กำหนดพฤติกรรมหรือสามารถทำนายพฤติกรรมของแต่ละบุคคลได้
 - 4) เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นภายใต้สถานการณ์และถูกกระทบโดยสถานการณ์ แต่ละบุคคลจะมีทักษะดีแตกต่างกันขึ้นกับสถานการณ์เฉพาะอย่าง ซึ่งสถานการณ์บางอย่างอาจเป็นสาเหตุให้บุคคลมีพฤติกรรมไม่สอดคล้องกับทักษะดี
- นอกจากนี้ คำว่า “ทักษะดี” ยังถูกให้ความหมายอื่นๆ ดังนี้

Solomon (1999) ให้ความหมาย “ทักษะดี” ว่า ความโน้มเอียงที่เกิดจากการเรียนรู้ในการตอบสนองในลักษณะชอบหรือไม่ชอบ หรือ สนับสนุนหรือไม่สนับสนุนต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ดังนั้น ทักษะดีจึงเป็นเครื่องกำหนดพฤติกรรมต่างๆ ของแต่ละบุคคล

Schiffman and Kanuk (2004) ให้ความหมาย “ทักษะดี” ว่า การแสดงออกถึงความรู้สึกหรือภาพในใจของบุคคลที่สะท้อนแนวโน้มความชอบหรือไม่ชอบ ความพึงพอใจหรือไม่พึงพอใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งทำให้เกิดพฤติกรรมที่สอดคล้องกับลักษณะของความพึงพอใจนั้น

Shaw และ Wright (1976 อ้างถึงในมนตร โกมุทสกุล, 2551) ให้ความหมาย “ทักษะดี” ว่า ความรู้สึกทางจิตใจของบุคคลที่เกิดจากการเรียนรู้ตลอดจนประสบการณ์ ซึ่งจะกระตุ้นให้บุคคลมีพฤติกรรมในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง มีการตอบสนองต่อสิ่งเร้า หรือมีจินตนาการต่างๆ ที่บุคคลจะเข้าไปเกี่ยวข้อง

อาจกล่าวได้ว่า ทักษะดีประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ประการ (Solomon, 1999) ได้แก่

- 1) องค์ประกอบด้านความรู้สึก (Affective/Feel) คือการประเมินด้วยความรู้ว่าสิ่งนั้นดีหรือไม่ดี

- 2) องค์ประกอบด้านความรู้ ความเข้าใจ (Cognitive/Learn) คือความเชื่อที่เกิดจากการรับรู้รวมทั้งเรียนรู้ข้อมูลข่าวสารหรือความรู้ต่างๆ ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
- 3) องค์ประกอบด้านแนวโน้มพฤติกรรม (Conative/Do) หรือองค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavior) คือพฤติกรรมหรือการกระทำที่จะเกิดขึ้นต่อไปต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการประเมินและความเชื่อที่มีอยู่

ทั้งนี้ ทักษะที่บุคคลแสดงออกสามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเภท (Mun, 1971) คือ

- 1) ทักษะเชิงบวก เป็นทักษะที่ชักนำให้บุคคลแสดงออก มีความรู้สึกหรืออารมณ์จากสภาพจิตใจได้ตอบในด้านดีต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือประเด็นใดประเด็นหนึ่ง
- 2) ทักษะเชิงลบ เป็นทักษะที่สร้างความรู้สึกเป็นไปในทางเสื่อมเสีย ไม่ได้ได้รับความเชื่อถือหรือไว้วางใจ อาจมีความเคลือบแคลงสงสัย รวมถึงเกลียดชังต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือประเด็นใดประเด็นหนึ่ง
- 3) ทักษะเป็นกลาง เป็นทักษะที่บุคคลไม่แสดงความคิดเห็นที่เอนเอียงไปในทางดีหรือไม่ดี โดยจะเป็นความรู้สึกเฉยๆ ต่อสิ่งกระตุนนั้น หรือสิ่งกระตุนนั้นไม่สามารถส่งผลต่อความคิด ความรู้สึก ตลอดจนพฤติกรรมที่จะเกิดขึ้นของบุคคลได้

ทักษะของแต่ละบุคคลเกิดขึ้นจากหลายปัจจัย ซึ่งปัจจัยที่มีอิทธิพลในการกำหนดทัศนคติของแต่ละบุคคลให้แตกต่างกันออกไป สรุปได้ดังนี้ (Assael, 1998)

- 1) ข้อมูลที่บุคคลได้รับจากบุคคลอื่น เช่น คนในครอบครัว เพื่อน
- 2) ประสบการณ์ตรง
- 3) วัฒนธรรมของแต่ละบุคคล
- 4) การเปิดรับสื่อมวลชน
- 5) บุคลิกภาพที่แตกต่างกันของบุคคล

อย่างไรก็ตาม ทักษะสามารถเปลี่ยนแปลงได้ดังที่ได้กล่าวไปในข้างต้น โดยการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ หมายถึง การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของความเชื่อหรือเปลี่ยนแปลงเนื้อหาในเรื่องความเชื่อ บางประการซึ่งจะกลายเป็นทัศนคติต่อไป (อรวรรณ ปิลันธน์โอวาท, 2542)

จุมพล รอดคำดี (2532 อ้างถึงในอรรถวรรณ ปิรันธน์โอวาท, 2542) สรุปไว้ว่า กระบวนการเปลี่ยนแปลงทัศนคติมี 3 ระดับ ได้แก่

- 1) การเปลี่ยนแปลงความคิด เกิดจากการที่บุคคลได้รับข้อมูลข่าวสารใหม่ ไม่ว่าจะมาจากบุคคลอื่นหรือสื่อมวลชน
- 2) การเปลี่ยนความรู้สึก เกิดจากประสบการณ์ ความประทับใจหรือสิ่งที่ทำให้เกิดความสะเทือนใจ
- 3) การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เป็นการเปลี่ยนแปลงวิธีการดำเนินชีวิตในสังคมซึ่งมีผลต่อบุคคล ทำให้บุคคลต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเดิม

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับความรุนแรง

2.2.1 ความหมายของความรุนแรง (Violence)

ความรุนแรง หมายถึง การกระทำที่มีเจตนาของการใช้กำลังหรืออำนาจทางกาย เพื่อเป็นการข่มขู่บังคับหรือการกระทำต่อตนเอง ต่อบุคคลอื่นหรือต่อชุมชน ซึ่งอาจมีผลต่อการให้เกิดหรือมีแนวโน้มที่จะเกิดการบาดเจ็บ การเสียชีวิตหรืออาจทำให้เกิดอันตรายต่อจิตใจ เป็นการยับยั้ง ปิดกั้น และกีดกัน จึงทำให้เกิดความสูญเสียสิทธิบางอย่าง เช่น การถูกทอดทิ้งหรือไม่ได้รับสิ่งที่ควรจะได้รับ (The World Health Organization (WHO), 1995)

จากความหมายของการกระทำความรุนแรง เมื่อพิจารณาในมิติขององค์ประกอบของความรุนแรง (Components of Violence) พบว่า การเกิดภาวะความรุนแรงมี 3 องค์ประกอบหลัก (องค์การอนามัยโลก, 2545) ได้แก่

- 1) ปัจจัยนำเข้า (Input) หมายถึง ความตั้งใจที่ทำให้เกิดผลของการกระทำ เช่น การกระทำ ความรุนแรงทางด้านร่างกาย การกระทำความรุนแรงทางด้านเพศ การกระทำ ความรุนแรงทางด้านจิตใจ เป็นต้น
- 2) เหยื่อ (Victim) หมายถึง ผู้ที่ถูกกระทำ ซึ่งมีหลายระดับ ได้แก่ บุคคล ชุมชน สังคม เป็นต้น

3) ผลลัพธ์ (Results) หมายถึง ผลจากการกระทำที่จิตใจกระทำต่อเหยื่อ เช่น การบาดเจ็บ และการเสียชีวิต เป็นต้น

นอกจากนี้ คำว่า “ความรุนแรง” ยังถูกให้ความหมายอื่นๆ ดังนี้

บุญวดี เพชรรัตน์ (2543) ให้ความหมายของความรุนแรงว่า พฤติกรรมที่เป็นการปลดปล่อย ความโกรธ ความกลัว ไปยังบุคคลอื่น เช่น คนรอบข้างหรือวัตถุสิ่งของด้วยขาดการยับยั้งชั่งใจจนเป็นเหตุให้ผู้อื่นเดือดร้อนด้วยการทำอันตรายผู้อื่น ซึ่งอาจเป็นอันตรายสาหัสจนถึงแก่ชีวิตได้

อนุช อภาภิรม (2543) ให้ความหมายของความรุนแรงว่า การใช้กำลังคุกคามหรือทำร้าย เพื่อควบคุม หรือครอบครองบุคคล หรือทรัพย์สิน

ฐาศุภร์ จันทร์ประเสริฐ (2553) ให้ความหมายของความรุนแรงว่า การกระทำการใดๆ ที่เป็นการล่วงละเมิดสิทธิเสรีภาพของบุคคลอื่นๆ ทั้งทางร่างกาย วาจา หรือใจโดยการบังคับ ชูเชื้อ ทำร้ายร่างกาย ทุบตี แล้วเป็นผลให้ผู้อื่นเกิดความทุกข์ทรมานทั้งทางร่างกายและจิตใจ และก่อให้เกิดความเสียหายทางทรัพย์สินของตนเองและผู้อื่น

Galtung (1990) นักคิดคนสำคัญของการศึกษาสันติภาพสมัยใหม่ วิเคราะห์และจำแนกรูปแบบความรุนแรงไว้ 3 ระดับ ดังนี้

1) ความรุนแรงทางตรง (Direct Violence) เป็นความรุนแรงที่มีผู้กระทำและเหยื่อหรือผู้ถูกกระทำอย่างชัดเจน แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

- 1.1) ความรุนแรงในเชิงทำร้ายร่างกาย สามารถเห็นได้ด้วยตาเปล่าเพราะผู้ถูกกระทำย่อมมีบาดแผลตามร่างกายปรากฏให้เห็น ผลของความรุนแรงประเภทนี้อาจเกิดขึ้นตั้งแต่ขั้นทำร้ายร่างกาย ทรัพย์สินไปจนถึงขั้นเสียชีวิต ผู้กระทำอาจทำร้ายร่างกายของผู้ถูกกระทำได้ 2 รูปแบบ คือ มีเครื่องมือหรืออาวุธ เช่น การแทง ยิง ทุบ เป็นต้น และไม่มีเครื่องมือหรืออาวุธ เช่น การต่อย เตะ ตบ จิกหนั่ง ศีรษะ เป็นต้น
- 1.2) การทำร้ายจิตใจ เช่น การกระทำที่ทำให้อีกฝ่ายรู้สึกหวาดกลัว เกิดความไม่ปลอดภัยในชีวิต สะเทือนใจ หวาดระแวง เป็นต้น

- 2) ความรุนแรงเชิงโครงสร้าง (Structural Violence) หมายถึง สภาวะความรุนแรงอันเนื่องมาจากกลไกทางเศรษฐกิจ การเมืองและสังคม เช่น นโยบายรัฐบาล กฎหมายที่ไม่เป็นธรรม เป็นต้น รวมถึงการรวมศูนย์อำนาจทั้งในทางการปกครองและเศรษฐกิจที่ทำให้ประชาชนทั่วไปหรือประชาชนบางกลุ่มบางพื้นที่ถูกทำร้าย ไม่ได้ได้รับความเป็นธรรมด้วยการสิทธิเสรีภาพ เลือกปฏิบัติ เอาัดเอาเปรียบ ถูกกดขี่และถูกกีดกันจากการเข้าถึงทรัพยากรและปัจจัยการดำรงชีพ ทำให้ประชาชนเกิดความยากจน เพิ่มช่องว่างระหว่างคนรวยกับคนจน

ความรุนแรงระดับนี้ อาจประกอบไปด้วยบทบาทชายหญิงในสังคม คือการที่ผู้ชายเป็นใหญ่กว่าผู้หญิง จึงสามารถปฏิบัติตนอย่างไรก็ได้กับผู้หญิง แต่ผู้หญิงกลับต้องยอมก้มหัวให้ผู้ชาย

- 3) ความรุนแรงเชิงวัฒนธรรม (Cultural Violence) เป็นความรุนแรงอันเนื่องจากระบบความเชื่อ วิถีชีวิต แนวปฏิบัติที่ฝังแน่นอยู่ในวัฒนธรรมและสืบทอดมายาวนาน เช่น ความเชื่อบางอย่างที่แฝงอยู่ในคำสอนทางศาสนา ขนบธรรมเนียมประเพณีและอุดมคติของสังคม เป็นต้น

ส่วนลักษณะของการใช้ความรุนแรง (Types of Violence) อาจแบ่งได้เป็น 4 รูปแบบ (องค์การอนามัยโลก, 2545) ดังนี้

- 1) ความรุนแรงทางร่างกาย (Physical Violence) หมายถึง การได้รับบาดเจ็บโดยผู้กระทำ ความรุนแรงในรูปแบบการเขี่ยตี เตาะ กัดหรือวิธีอื่นๆ ที่ทำให้ผู้ถูกกระทำได้รับบาดเจ็บ เช่น เลือดออกภายใน ฟกช้ำ กระดูกหัก รวมถึงการทะเลาะวิวาท ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงบริบทของแต่ละวัฒนธรรม และเป็นเหตุการณ์ที่ไม่ใช่อุบัติเหตุ
- 2) ความรุนแรงทางเพศ (Sexual Violence) หมายถึง การกระทำใดๆ ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ผู้ถูกกระทำเป็นเครื่องมือตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้กระทำ หรือตกลงยินยอมร่วมและการกระทำนั้น อาจใช้กำลังบังคับข่มขู่หรือหลอกล่อ ชักชวนให้สิ่งตอบแทน
- 3) ความรุนแรงทางจิตใจ (Psychological Violence) หมายถึง การทำร้ายจิตใจ ควบคุมบังคับอย่างไม่มีเหตุผล ทำให้ได้รับความอับอาย รู้สึกด้อยค่าหรือลดคุณค่าความเป็นมนุษย์

- 4) ความรุนแรงที่ก่อให้เกิดความสูญเสียหรือการละเลย/ทอดทิ้ง (Deprivation or Neglect) หมายถึง การไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่ และคุ้มครองอย่างเหมาะสมหรือเพียงพอ รวมถึงการทอดทิ้งทางกาย

2.2.2 ความรุนแรงในคูรัักวัยรุน (Dating Violence)

ความหมายความรุนแรงในคูรัักวัยรุน (Dating Violence) จัดเป็นความรุนแรงในครอบครัว (Domestic Violence) ประเภทหนึ่ง มีความหมายว่า การกระทำพฤติกรรมใดๆ ที่เป็นเหตุให้ได้รับอันตรายต่อร่างกาย จิตใจ หรือทางเพศต่อคูรััก การกระทำดังกล่าวรวมถึงการกระทำที่รุกรานด้านร่างกาย เช่น การตบ การตี การเตะ ถ่วงละเมิด ด้านจิตใจหมายถึง การข่มขู่ พุดจาตุแคลนให้เกิดความอภัยศอดสู การบิบบังคับในรูปแบบต่างๆ และการบังคับให้มีเพศสัมพันธ์ การควบคุมพฤติกรรมด้วยวิธีการต่างๆ เช่น แยกออกจากครอบครัว และกักขังหน่วงเหนียวไม่ให้ไปไหน ไม่ให้ติดต่อหรือขอความช่วยเหลือจากใคร (World Health Organization, 2002) ซึ่งสอดคล้องกับการให้ความหมายของ Lewis and Fremouw (2001) ที่ว่า ความรุนแรงในคูรัักวัยรุน หมายถึง การใช้กำลังหรือการคุกคามโดยใช้กำลังทางกายหรือการบิบบังคับที่มีเจตนาสร้างความเจ็บปวดหรือการบาดเจ็บต่อผู้อื่นที่มีความสัมพันธ์แบบคูรััก

Straus, Hamby, Boney-McCoy, and Sugarman (1996) จัดรูปแบบความรุนแรงในคูรัักออกเป็น 5 รูปแบบ ได้แก่

- 1) การต่อรอง (Negotiation) คือ พฤติกรรมที่ทำเพื่อหาข้อยุติเมื่อมีความเห็นไม่ตรงกัน โดยใช้การโต้แย้งที่พิจารณาจากการแสดงความรู้สึกเป็นห่วงและให้เกียรติต่อคูรััก ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็นด้านอารมณ์ความรู้สึกและด้านการใช้เหตุผล
- 2) ความรุนแรงทางจิตใจ (Psychological Aggression) คือ พฤติกรรมหรือคำพุดที่ ทำร้ายอารมณ์ความรู้สึก รวมถึงการทำให้คูรัักรู้สึกเจ็บปวด เสียใจ อับอาย
- 3) การทำร้ายร่างกาย (Physical Assault) คือ พฤติกรรมที่ทำร้ายหรือทำอันตรายด้านร่างกายของคูรััก รวมถึงการใช้วัตถุหรืออาวุธเพื่อทำร้ายคูรััก

- 4) การคุกคามทางเพศ (Sexual Coercion) คือ พฤติกรรมรวมถึงการใช้คำพูด การบังคับขู่ขู่และ การใช้กำลังเพื่อบังคับให้คู่รักมีเพศสัมพันธ์กับตนเองโดยไม่เต็มใจ
- 5) การทำร้ายจนบาดเจ็บ (Injury) คือ การบาดเจ็บทางร่างกายอันเกิดจากการกระทำของคู่รัก โดยพิจารณาจากความบอบช้ำของร่างกายหรือการแตกหักของกระดูก ความจำเป็นในการส่งไปรักษาพยาบาล หรือความเจ็บปวดที่เกิดต่อเนื่องมากกว่า 1 วัน

นอกจากนี้ Johnson and Ferraro (2000) ยังเสนอรูปแบบความรุนแรงในคู่รัก 4 ประเภทได้แก่

- 1) ความรุนแรงทั่วไปในคู่รัก (Common Couple Violence) หรือความรุนแรงในคู่รักตามสถานการณ์ คือ ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในช่วงที่มีการโต้เถียงเมื่อฝ่ายหนึ่งใช้อารมณ์เมื่อกำลังโกรธซึ่งอาจเริ่มจากฝ่ายหญิงกระทำต่อฝ่ายชายหรือเกิดขึ้นจากทั้งสองฝ่ายได้ ความรุนแรงประเภทนี้ไม่ค่อยบานปลายและไม่ได้นำไปสู่การบาดเจ็บรุนแรงหรือถึงขั้นเสียชีวิต
- 2) ความรุนแรงแบบคุกคาม (Intimate Terrorism) คือ ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในความสัมพันธ์ที่ฝ่ายหนึ่งพยายามจะอยู่เหนือและควบคุมอีกฝ่าย ความรุนแรงประเภทนี้มักบานปลายและทำร้ายจิตใจ ซึ่งมีสองลักษณะที่สำคัญคือ เหยื่อจะถูกทำให้เสียขวัญและหมกมุ่นในความรู้สึกของตนเอง รวมถึงรู้สึกวุ่นวายของโลกของตนถูกทำลายลงโดยต้องอยู่ภายใต้อำนาจของคู่รัก ความรุนแรงนี้อาจเกิดซ้ำ บานปลายและนำไปสู่การบาดเจ็บได้ มักเป็นการกระทำอยู่ฝ่ายเดียว
- 3) การต่อต้านความรุนแรง (Violence Resistance) คือ ความรุนแรงที่เกิดขึ้นจากความพยายามป้องกันตนเอง ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการกระทำของฝ่ายหญิงมากกว่าฝ่ายชาย และอาจเป็นสัญญาณบ่งบอกว่าเหยื่อกำลังหนีไปจากสภาพคู่รักที่ถูกทำร้าย
- 4) การควบคุมความรุนแรงของกันและกัน (Mutual Violent Control) คือ ความสัมพันธ์ของคู่รักที่ทั้งสองฝ่ายพยายามควบคุมอีกฝ่ายและควบคุมความสัมพันธ์ด้วยความรุนแรง การกระทำความรุนแรงต่อคู่รักไม่ได้เป็นการกระทำแบบต่อเนื่อง แต่มีลักษณะเป็นวงจรของการใช้ความรุนแรงซึ่งประกอบไปด้วย 3 ระยะ (Paludi, 1998) ได้แก่

- 1) ระยะการสร้างความตึงเครียด (Tension-Building Phase) คือ เมื่อมีเหตุการณ์ความรุนแรงเกิดขึ้น ในระยะนี้ฝ่ายหญิงจะพยายามหลีกเลี่ยงสถานการณ์ความรุนแรงที่อาจบานปลายโดยยอมลงให้กับคู่รักและอยู่ห่างจากคู่รักของตนเอง
- 2) ระยะการใช้ความรุนแรงอย่างหนัก (Acute Battering Incident) คือ เมื่อมีความตึงเครียดก่อตัวขึ้นในระดับสูงมากเกินกว่าจะควบคุมได้ ผู้ใช้ความรุนแรงจะตอบสนองในระยะนี้อย่างหนัก
- 3) ระยะการขอโทษและให้สัญญา (Apologies and Promises) คือ เมื่อความตึงเครียดจากสองระยะแรกผ่านพ้นไป ผู้กระทำความรุนแรงจะพยายามทำตัวดีต่อคู่รักของพวกเขาโดยการขอโทษและให้สัญญาว่าจะไม่ทำร้ายพวกเธออีก

งานวิจัยชิ้นนี้มุ่งศึกษาความรุนแรงในคู่รักวัยรุ่นที่เพศชายกระทำต่อเพศหญิงเป็นสำคัญ ซึ่งความรุนแรงที่กระทำต่อเพศหญิงสามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ประเภทคือ ความรุนแรงทางกาย ความรุนแรงทางจิตใจ ความรุนแรงทางเศรษฐกิจ และความรุนแรงทางเพศ ความรุนแรงทางกายเป็นประเภทที่สามารถพบได้มากที่สุด รองลงมาคือความรุนแรงทางจิตใจ ยิ่งไปกว่านั้น ในบางครั้งผู้ชายยังมีความพึงพอใจในการทำให้ผู้หญิงหวาดกลัวเพื่อแสดงอำนาจของตนอีกด้วย โดยผลการศึกษาจากการสัมภาษณ์ผู้หญิง 50 คนของงานวิจัยจากประเทศกัมพูชาชิ้นหนึ่งพบว่า ผู้หญิง 43 คนเคยมีประสบการณ์ความรุนแรงทางกายจากสามีของตนเอง และยังเคยมีประสบการณ์การถูกทำให้หวาดกลัวจากสามีของตน เช่น ใช้ปืนจ่อที่คอ บีบคอ และทำให้สลบ เป็นต้น นอกจากความรุนแรงทางกายและความรุนแรงทางจิตใจ งานวิจัยชิ้นนี้ยังแสดงให้เห็นถึงความรุนแรงทางเศรษฐกิจอีกด้วย โดยผู้ชายบางคนเคยยืมเงินภรรยาของตนเพื่อการพนัน และทำร้ายเธอหากเธอไม่ให้ยืม (Zimmerman, 1994)

ความรุนแรงทางเศรษฐกิจและความรุนแรงทางเพศมีความคล้ายคลึงกันในแง่ของการอธิบายนิยามและการทำความเข้าใจ ความรุนแรงทางเศรษฐกิจอาจหมายรวมได้ในหลายกรณี เช่น การที่ผู้ชายไม่สามารถเลี้ยงดูครอบครัวของตนเองได้ในด้านการเงิน ซึ่งอาจเกิดได้จากหลายสาเหตุ ไม่ว่าจะเป็น ตกงาน ติดเหล้า ติดการพนัน เป็นต้น ส่วนของความรุนแรงทางเพศ Donham (1999) ได้กล่าวไว้ว่า การตีตราทางเพศที่ว่าเพศชายเป็นผู้กระทำและเพศหญิงเป็นผู้ถูกกระทำ ทำให้สามารถอธิบายความรุนแรงทางเพศได้อย่างชัดเจน ความคิดที่ว่าผู้หญิงไม่สามารถมีลูกได้หากปราศจากผู้ชาย

เนื่องจากผู้ชายเป็นผู้ผลิตน้ำอสุจิ ส่วนผู้หญิงเป็นเพียงผู้อุ้มท้องทำให้ผู้ชายมีแนวโน้มที่จะควบคุมเรื่องทางเพศของผู้หญิง ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์ทางสังคมในแนวคิดชายเป็นใหญ่หรือปิตาธิปไตย (Patriarchy) ที่เพศชายเป็นผู้ปกครอง ส่วนเพศหญิงเป็นผู้ที่อยู่ใต้การปกครอง (Radford & Stanko, 1991) ดังจะกล่าวเพิ่มเติมในหัวข้อถัดไป

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับปิตาธิปไตย

2.3.1 ความหมายของปิตาธิปไตย (Patriarchy)

ปิตาธิปไตย (Patriarchy) แปลว่า การปกครองโดยบิดา (The Rule of Father or the “Patriarchy”) หมายถึง วิธีคิดและแบบแผนปฏิบัติอันมีแนวโน้มที่จะให้ความสำคัญ คุณค่า และอภิสิทธิ์แก่ผู้ชายเหนือกว่าผู้หญิงอย่างเป็นระบบ เดิมทีคำนี้หมายถึง “อำนาจของบิดา” ต่อมาค่อยๆ กลายนิยามมาสู่ “ระบบชายเป็นใหญ่” โดยอาศัยอำนาจของบิดาเป็นฐานแก่อำนาจของเพศชายโดยรวม ปิตาธิปไตยเป็นอำนาจในลักษณะที่แผ่เร้นกว่าอำนาจประเภทอื่นๆ เช่น อำนาจรัฐ อำนาจทุน ซึ่งปรากฏอย่างเปิดเผยในรูปของกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ ฯลฯ เพราะคติแบบปิตาธิปไตยแทรกซึมอยู่ในอณูต่างๆ ของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในชีวิตประจำวัน และมีลักษณะเป็นโครงสร้างครอบคลุมบทบาท พฤติกรรม วิธีคิด ทั้งของเพศหญิง เพศชาย และเพศอื่นๆ ระบบปิตาธิปไตยนี้จึงอาจเรียกว่าระบบชายเป็นใหญ่ (เสนาะ เจริญพร, 2548)

คำว่าปิตาธิปไตยหรือชายเป็นใหญ่มักใช้ในการอธิบายลักษณะครอบครัวที่ถือเอาฝ่ายชายเป็นใหญ่ เป็นผู้นำ หรือเป็นหัวหน้าครอบครัว โดยในปัจจุบันมีการนำมาใช้ในความหมายที่กว้างครอบคลุม 3 ลักษณะคือ ลักษณะที่ฝ่ายชายมีอำนาจครอบงำฝ่ายหญิง (Male Domination) ลักษณะความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ฝ่ายชายอยู่เหนือฝ่ายหญิง (The Power Relationship) และลักษณะที่หมายถึงระบบ (System) ที่ฝ่ายหญิงตกอยู่ในฐานะที่เสียเปรียบฝ่ายชายในแทบทุกด้าน (บุญเสริม หุตะแพทย์, 2545)

นอกจากนี้ Rich (1976 อ้างถึงในพรพิไล ถมรงค์ษ์สัตว์, 2539) ยังได้กล่าวถึง ปิตาธิปไตยหรือชายเป็นใหญ่ว่า การถือระบบชายเป็นใหญ่เป็นอำนาจของผู้ชายในทางครอบครัว สังคม อุดมการณ์ ระบบการเมือง ซึ่งผู้ชายสามารถใช้อำนาจกดดันโดยตรง หรือผ่านพิธีกรรม ประเพณี

กฎหมาย ภาษา ขนบธรรมเนียม สำนวนโวหาร การศึกษา การแบ่งงานกันทำ มีส่วนกำหนดบทบาทว่าผู้หญิงควรทำหรือไม่ควรทำอะไร โดยให้ผู้หญิงตกอยู่ใต้อำนาจของผู้ชาย และมีสิทธิหรืออำนาจเท่าที่ระบบชายเป็นใหญ่อนุญาต

จากนิยามของปิตาธิปไตยในข้างต้นจะเห็นได้ว่า ระบบปิตาธิปไตยได้สร้างความไม่เท่าเทียมระหว่างผู้ชายและผู้หญิงขึ้นโดยผู้หญิงเป็นฝ่ายที่อยู่ใต้อำนาจของผู้ชาย ความไม่เท่าเทียมที่ฝ่ายชายมีอำนาจเหนือกว่าหรือรู้สึกว่ามีอำนาจเหนือกว่าจึงกลายเป็นหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้ผู้ชายใช้ความรุนแรงกับผู้หญิงจนกลายเป็นปัญหาในสังคม ซึ่งประเทศเกาหลีใต้ก็ประสบปัญหาความรุนแรงที่ผู้ชายกระทำต่อผู้หญิงอันเนื่องมาจากผลของปิตาธิปไตยเช่นกัน ดังที่จะกล่าวถึงรายละเอียดในหัวข้อต่อไป

2.3.2 ปิตาธิปไตยในสังคมเกาหลี (Patriarchy in Korean Society)

แนวคิดปิตาธิปไตยหรือชายเป็นใหญ่มีรากฐานสำคัญมากจากลัทธิขงจื้อซึ่งฝังลึกอยู่ในสังคมเกาหลีมาอย่างยาวนานตั้งแต่ยุคสมัยโชซอน (Joseon, Choson หรือ Yi Dynasty) ซึ่งเป็นราชวงศ์ที่ปกครองเกาหลีมายาวนานกว่า 500 ปี โดยในช่วงกลางของสมัยโชซอนหรือศตวรรษที่ 17 หลักปรัชญาขงจื้อได้ถูกเริ่มนำไปใช้อย่างแพร่หลายจากที่แต่เดิมจำกัดเพียงแค่ด้านการเมืองการปกครอง หลักปรัชญาขงจื้อแพร่ขยายเข้าไปสู่การจัดระเบียบทางด้านสังคมต่างๆ อาทิ หลักการพื้นฐานของระบบการศึกษาและหลักความสัมพันธ์ในครอบครัว ซึ่งส่งผลให้คนเกาหลีซึมซับและนำปรัชญาขงจื้อมาใช้ในชีวิตประจำวันโดยไม่รู้ตัว (Lee, 1998)

ขงจื้อไม่ใช่ศาสนาแต่เป็นหลักจริยธรรมที่ถือกำเนิดขึ้นในประเทศจีนตามคำสอนของข่งฟู่จื่อหรือขงจื้อ (Confucius) มีแก่นคำสอนคือความเชื่อที่ว่า มนุษย์สามารถพัฒนาได้ผ่านการศึกษาเรียนรู้และการตั้งอยู่ในศีลธรรมอันดีงาม เมื่อใดที่ทุกคนปฏิบัติตามหน้าที่ของตนเอง สังคมที่กลมเกลียวก็จะตามมา (ทิวดอร์, 2560) หลักปรัชญาขงจื้อยังมีกฎที่เรียกว่า “ซัมกัง โอริยุน (Samgang-Oryun)” ซึ่งบัญญัติความสัมพันธ์ของกลุ่มบุคคลที่อยู่ภายใต้เครือข่ายของความสัมพันธ์ที่ขงจื้อกำหนดไว้ระหว่าง 5 คู่ (ดำรง ฐานดี, 2547) ดังนี้

- 1) ความจงรักภักดีและความไว้วางใจของผู้ปกครองกับผู้ใต้ปกครอง

- 2) ความกตัญญูและความผูกพันของบิดากับบุตรชาย
- 3) ความซื่อสัตย์และแบ่งหน้าที่ของสามีกับภรรยา
- 4) ความเคารพและการลำดับอาวุโสของพี่กับน้อง
- 5) ความซื่อสัตย์และจริงใจของเพื่อนกับเพื่อน

โดยภายใต้ความสัมพันธ์ดังกล่าว ยังมีกฎหลักสามข้อที่บัญญัติถึงความสัมพันธ์ในเชิงอำนาจ คือ สิทธิอำนาจของผู้ปกครองที่เหนือผู้ใต้ปกครอง สิทธิอำนาจของบิดาที่อยู่เหนือบุตร และสิทธิอำนาจของสามีที่เหนือภรรยา (Tu, Slote, & DeVos, 1998) ดังนั้น หากทุกคนปฏิบัติหน้าที่และสิทธิอำนาจของตัวเองในความสัมพันธ์ต่างๆ สังคมก็จะเป็นระบบระเบียบและมีความสมานฉันท์

นอกจากกฎข้มกั๊ง โอรยุ่นและความสัมพันธ์ในเชิงอำนาจ อีกหนึ่งความเชื่อดั้งเดิมของจีนที่มีอิทธิพลต่อบิดาธิปไตยในสังคมเกาหลีคือ การแบ่งปรากฏการณ์ทุกอย่างออกเป็น 2 ส่วนที่มีลักษณะเป็นคู่ตรงข้ามและควบคุมกันแบบหยินและหยาง (Yin-Yang) ซึ่งในเรื่องเพศก็ถูกแบ่งเช่นเดียวกัน ความเชื่อนี้กล่าวว่า ผู้ชายเป็นหยางที่เชื่อมโยงไปกับสวรรค์ ในขณะที่ผู้หญิงเป็นหยินที่เชื่อมไปกับโลก ดังนั้นผู้ชายจึงมีความเหนือกว่า เป็นผู้นำและมีความแข็งแกร่ง ในขณะที่ผู้หญิงจะมีความด้อยกว่า เป็นผู้ตามและอ่อนโยน โครงสร้างทางสังคมของชาวเกาหลีในยุคโชซอนจึงเป็นสังคมที่เต็มไปด้วยการแบ่งแยกทางชนชั้นและเพศอย่างจริงจังภายใต้ “บรรทัดฐานของขงจื้อ” ซึ่งเป็นธรรมเนียมปฏิบัติและการจัดระเบียบทางสังคมที่ฝังรากลึกอยู่ในสังคมเกาหลีจนถูกมองเป็นเรื่องปกติวิสัยของสังคม (Seung-Kyung, 1997)

ถึงแม้ว่าในปัจจุบันการแบ่งแยกทางชนชั้นและเพศในสังคมเกาหลีจะไม่ได้หนักเหมือนแต่ก่อน ทว่าก็ไม่ได้จางหายไป เพศหญิงยังคงถูกกีดกันในหลายๆ ด้าน เช่น ด้านตลาดแรงงาน ผู้หญิงยังคงเผชิญขีดจำกัดในการเข้าถึงตำแหน่งงานในระดับสูงเนื่องจากถูกกีดกันไม่ให้เข้ารับการฝึกอบรมและเรียนรู้งานที่เป็นหลักสำคัญ อีกทั้งบริษัทมักจะไม่ลงทุนให้ไปศึกษาต่อ และไม่แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับผู้บริหาร ดังนั้นแม้ว่า ผู้หญิงจะได้รับประกาศนียบัตรหรือปริญญาบัตรในระดับเดียวกันกับผู้ชาย แต่ก็จะได้รายได้น้อยกว่าผู้ชายเสมอ (ภัทริษา หงส์ทอง, 2556) ในด้านครอบครัว เพศชายยังคงเป็นตัวแทนของแต่ละครอบครัว โดยสามีเป็นผู้ที่มีอำนาจสูงสุดซึ่งภรรยาและบุตรต้องเชื่อฟัง และบุตรชาย

มีความสำคัญมากกว่าบุตรสาวเนื่องจากการสืบทอดตระกูลเกิดจากเพศชายเป็นสำคัญ ดังนั้น ในความสัมพันธ์ฉันท์คู่รักระหว่างเพศชายและเพศหญิงที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานแนวคิดปิตาธิปไตย จึงสามารถพบความรุนแรงที่เพศชายกระทำต่อเพศหญิงได้ไม่ประเภทใดก็ประเภทหนึ่งราวกับเป็นเรื่องปกติในสังคม

2.4 แนวคิดเกี่ยวกับความเป็นชาย (Masculinity)

ความเป็นชาย (Masculinity) เป็นการให้ความหมายโดยสังคมซึ่งมีอิทธิพลมาจากประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม ศาสนา และเศรษฐกิจ ดังนั้น ความเป็นชายจึงเป็นการสร้างทางวัฒนธรรม (Cultural Construction) โดยรูปแบบของความเป็นชายนี้เป็นสิ่งสำคัญของบุคคล เพราะสังคมคาดหวังว่า บุคคลที่มีลักษณะความเป็นชายจะต้องมีความกระตือรือร้นเป็นตัวของตัวเอง เข้มแข็งและมีอำนาจ (อนุชิต สว่างแจ้ง, 2546)

Connell (1995) จัดลำดับความเป็นชายจากฐานะทางเศรษฐกิจ อาชีพ ชาติพันธุ์ ผิวสี และชนชั้น ออกเป็น 4 ระดับ ดังนี้

- 1) ความเป็นชายแบบเจ้าโลก (Hegemony) คือกลุ่มผู้ชายที่มีอำนาจอิทธิพลเหนือกว่าผู้อื่น เช่นดารา นักแสดง ตัวละครในภาพยนตร์ หรือบุคคลสาธารณะผู้ทรงอิทธิพลอำนาจในระดับสถาบัน เช่น สถาบันทางสังคม เศรษฐกิจ ทหาร การปกครอง เป็นกลุ่มที่มีปริมาณน้อยมากเมื่อเทียบกับอัตราประชากรเพศชาย
- 2) ความเป็นชายแบบรอง (Subordination) ประกอบด้วยคุณลักษณะเช่น ขี้อาย อ้วนเตี้ย ขี้โรค อ่อนแอ ปวกเปียก ขี้ขลาดขี้ปอด ลูกแหง่ บอบบาง ขี้แพ้ ไม่แมน ซึ่งถูกมองว่าเป็นผู้ชายที่ไม่แมน
- 3) ผู้ชายผู้สมรู้ร่วมคิด (Complicity) คือผู้ชายที่สนับสนุนและพยายามดันตัวเองเข้าไปอยู่ในกลุ่ม 'ความเป็นชายแบบเจ้าโลก' ทว่ารวมตัวเองเข้าไปอยู่ในกลุ่มนั้นไม่ได้จึงทำได้เพียงสนับสนุนผู้ชายกลุ่มนั้น

- 4) ผู้ชายชายขอบ (Marginalization) มีความเป็นชายที่ไม่ได้มีลักษณะตายตัว ขึ้นอยู่กับอำนาจของ ‘ความเป็นชายแบบเจ้าโลก’ ในแต่ละบริบท จึงสัมพันธ์ร่วมกันกับชาติพันธุ์ สีผิว ชนชั้น สถานะทางเศรษฐกิจ

รูปแบบและลักษณะของความเป็นชายในสังคม สามารถจำแนกตามลักษณะความเป็นชายที่มีการเปลี่ยนแปลงไปตามสังคมในแต่ละยุคสมัยของตะวันตกได้เป็น 2 ประเภท (Milestone & Meyer, 2012) ได้แก่

- 1) ความเป็นชายแบบเก่า (The Old Man) เป็นความเป็นชายแบบที่คนทั่วไปเข้าใจคือ แข็งแกร่งทั้งร่างกายและจิตใจ รูปร่างมีกล้ามเนื้อ ดุ๊กบีน เหมาะกับการใช้แรงงานหนัก มีเหตุผล มีอำนาจ และมักไม่ค่อยแสดงอารมณ์ เป็นรูปแบบความเป็นชายดั้งเดิมที่มีมาตั้งแต่อดีตก่อนที่จะมีความเปลี่ยนแปลง
- 2) ความเป็นชายแบบใหม่ (The New Man) มีลักษณะผสมผสานกับความเป็นหญิงมากขึ้น คือยังมีทั้งรูปร่างท่าทางที่ดูแข็งแรงสมชาย มีกล้ามเนื้อ แต่มีบางส่วนของรูปร่างหรือการสื่ออารมณ์ความรู้สึกที่แสดงออกถึงความเป็นผู้หญิง มีความอ่อนหวาน นุ่มนวล หรือกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกน่าดึงดูดทางเพศ โดยความเป็นชายแบบนี้ได้รับอิทธิพลและเกิดความเปลี่ยนแปลงส่วนหนึ่งมาจากขบวนการสตรีนิยม ซึ่งความเป็นชายแบบใหม่แบ่งได้ 2 ลักษณะคือ

2.1) ชายผู้ดูแลเลี้ยงดู (Nurturer) ที่มีความรู้สึกอ่อนโยน เห็นอกเห็นใจผู้หญิง ช่วยทำงานบ้าน ดูแลครอบครัว ซึ่งจะต่างจากผู้ชายแบบเก่าที่ปล่อยให้งานดูแลบ้าน ดูแลลูกเป็นเรื่องของผู้หญิงเพียงอย่างเดียว นอกจากนี้ผู้ชายแบบนี้ยังเชื่อในความเท่าเทียมระหว่างผู้หญิงและผู้ชาย

2.2) กลุ่มคนหลงรูปตนเอง (Narcissist) ที่ให้ความสำคัญภาพลักษณ์ รูปร่างหน้าตา เน้นการแต่งตัวที่ดูดีโก้หรูตามการเติบโตของสังคมบริโภคนิยมและการเรียกร้องสิทธิของชายรักร่วมเพศตั้งแต่ทศวรรษ 1980

นอกจากนี้ Marie Richmond-Abbott (1992 อ้างถึงในประภาพร ชินวงศ์, 2546) ได้ทำการจัดแบ่งประเภทของความเป็นชายออกเป็น 2 ประเภทหลักๆ คือความเป็นชายแบบเก่า และความเป็นชายแบบใหม่ตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ความแตกต่างระหว่างความเป็นชายแบบเก่าและความเป็นชายแบบใหม่

ผู้ชายแบบเก่า (Traditional Man)	ผู้ชายแบบใหม่ (New Man)
มีความเข้มแข็งด้านพลังกำลังทางร่างกาย มีความก้าวร้าวรุนแรง	มีการประสบความสำเร็จในชีวิตด้านเศรษฐกิจ จากความเฉลียวฉลาด มีปฏิสัมพันธ์ที่ดี
ไม่แสดงอารมณ์ที่อ่อนไหว หรือความรู้สึกที่แท้จริงออกมา	แสดงอารมณ์ที่อ่อนไหว และสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิง
จะคบค้าสมาคมเฉพาะในหมู่ผู้ชาย	ชอบคบค้าสมาคมกับหมู่ผู้หญิง
มีความสนิทสนมกับผู้ชายด้วยกันแต่จะไม่ใกล้ชิด	มีความสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามเพื่อส่งเสริมสนับสนุนซึ่งกันและกัน
การแต่งงานคือความจำเป็น ไม่ใช่มาจากความรัก โรแมนติก	แต่งงานด้วยความรัก
ใช้อำนาจครอบงำผู้หญิง	มีความเสมอภาคซึ่งกันและกัน
เพศสัมพันธ์เป็นสิ่งที่สำคัญ และการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้หญิงหลายคนถือเป็นเรื่องธรรมดา	เช็กซ์ไม่ใช่อะไรที่สำคัญ
มีทัศนคติในการมอง และแบ่งผู้หญิงออกเป็น ผู้หญิงดี และเลว	มีทัศนคติในการมองผู้หญิงว่าแต่ละคนย่อมมีความแตกต่างกัน

ที่มา: ประภาพร ชินวงศ์ (2546)

ทั้งนี้ ลักษณะของ “ความเป็นชายแบบใหม่หรือผู้ชายแบบใหม่ (The New Man)” มีความคล้ายคลึงกับ “สุภาพบุรุษ” ซึ่งหมายถึงความเป็นชายรูปแบบหนึ่งที่แสดงออกถึงพฤติกรรมของผู้ชายที่มีกิริยาจาโรยร้อย รู้กาลเทศะและมีคุณธรรม ตลอดจนมีความสุข นุ่มนวล อ่อนโยน รวมไปถึงการให้เกียรติต่อผู้อื่น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2554)

ในด้านความเป็นชายกับสื่อมวลชน Richmond-Abbott (1992) และ Doyle (1989, 1995) วิเคราะห์ว่า ส่วนหนึ่งของความเป็นชายเกิดจากการที่สื่อมวลชนนำเสนอต่อคนในสังคมผ่านสื่อต่างๆ เช่น ภาพยนตร์ วิทยุ โทรทัศน์ สิ่งพิมพ์ แทนที่สถาบันอื่นในสังคม โดยความเป็นชายที่สื่อมวลชนนำเสนอ นั่นคือความเป็นชายที่สังคมเป็นผู้สร้างขึ้น เนื่องจากสื่อมวลชนอยู่ภายใต้โครงสร้างของสังคม จึงย่อมนำเสนอความเป็นชายในกรอบของสังคมนั้น จึงเท่ากับว่า สื่อมวลชนสะท้อนภาพความเป็นชายในสังคมให้คนในสังคมได้รับรู้ และเป็นเสมือนต้นแบบของคนในสังคม

ตัวละครนำชายที่เป็นผลผลิตของสื่อ เช่น นวนิยายแนวโรแมนซ์ ที่พบในปัจจุบันมี 3 แบบด้วยกัน (Ramsdell, 2012) ได้แก่

- 1) Alpha-Male Hero เป็นลักษณะของตัวละครนำชายที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก เพราะเป็นคนที่น่าดึงดูดในความแข็งแรง ดิบเถื่อน ก้าวร้าว มีอำนาจ มีพลัง เป็นผู้นำ
- 2) Beta Hero คือตัวละครนำชายที่มีความเป็นชายแบบใหม่ มีคุณลักษณะทางอารมณ์ด้านบวก มีความอ่อนโยนในจิตใจหรือความเห็นอกเห็นใจต่อตัวละครหญิงในเรื่องมากกว่าตัวละครเอกชายแบบแรก ซึ่งตัวละครนำชายลักษณะนี้ก็ได้รับความนิยมเช่นเดียวกัน
- 3) ตัวละครนำชายที่แสดงความเป็นชายแบบผสมผสานระหว่างความเป็นชายแบบเก่ากับความเป็นชายแบบใหม่ ซึ่งเริ่มได้รับความนิยมเพิ่มมากขึ้นด้วยเช่นเดียวกับ Alpha-Male Hero และ Beta Hero ยกตัวอย่างเช่น ตัวละครเอกชายที่เข้มแข็งกล้าหาญดุเด็ดแต่มีด้านที่อ่อนโยนซ่อนอยู่ลึกๆ

ความเป็นชายแบบเจ้าโลกและความเป็นชายแบบเก่าเป็นคุณลักษณะความเป็นชายของผู้ชายเกาหลีส่วนใหญ่ เพราะปิตาธิปไตยในสังคมเกาหลีทำให้ผู้ชายเกาหลีมีอำนาจเหนือผู้หญิง ถึงแม้ว่าการมีอำนาจเหนือกว่าจะไม่ได้หมายถึงความรุนแรงโดยตรง แต่การมีอำนาจเหนือกว่าก็สัมพันธ์กับการใช้ความรุนแรงหรือการได้รับการสนับสนุนจากความรุนแรงในรูปแบบต่างๆ ซึ่งความเป็นชายเช่นนี้ก็กลับย้อนแย้งกับความเป็นชายที่ปรากฏในตัวละครนำชายในละครโทรทัศน์เกาหลีโดยสิ้นเชิง เพราะตัวละครนำชายในละครโทรทัศน์เกาหลีมีความเป็นชายแบบใหม่ที่ไม่ใช้ความรุนแรงซึ่งไม่ตรงตามคุณลักษณะความเป็นชายของผู้ชายเกาหลีส่วนใหญ่ ความย้อนแย้งที่เกิดขึ้นนี้เองจึงทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจและเป็นจุดเริ่มต้นที่นำไปสู่การศึกษาวิจัยในครั้งนี้

2.5 ทฤษฎีอิทธิพลและผลกระทบของสื่อมวลชน (Media Effects Theories)

2.5.1 วิวัฒนาการของทฤษฎีอิทธิพลและผลกระทบของสื่อมวลชน

Baran และ Davis (1995 อ้างถึงในภากิตต์ ตรีสกุล, 2554) แบ่งพัฒนาการในการศึกษาเรื่องอิทธิพลและผลกระทบของสื่อมวลชนไว้ 3 ยุค ดังต่อไปนี้

2.5.1.1 ยุคทฤษฎีระยะแรกที่ว่าด้วยสื่อมวลชนทรงพลังอำนาจและมีอิทธิพลอย่างยิ่ง (Early Theories of Powerful Effects)

ช่วงก่อนทศวรรษที่ 1930 จนถึงปลายทศวรรษที่ 1930 นักทฤษฎีสื่อสารมวลชนจำนวนมากสรุปว่าข่าวสารจากสื่อมวลชนมีพลังอำนาจและมีอิทธิพลโดยตรงและต่อเนื่องต่อค่านิยม ความคิดเห็นและอารมณ์ความรู้สึกของมวลชนผู้รับสาร และสื่อมวลชนยังมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อการสร้างความคิดเห็นและความเชื่อ การปรับเปลี่ยนนิสัย และการหล่อหลอมให้เกิดพฤติกรรม ซึ่งข้อสรุปนี้ไม่ได้เกิดจากการศึกษาด้วยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ แต่เกิดจากข้อสังเกตถึงความนิยมที่เพิ่มมากขึ้นอย่างมากมาในสื่อหนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ และวิทยุกระจายเสียงซึ่งกลายเป็นส่วนสำคัญในชีวิตประจำวันของประชาชนและสังคม (ภาคีตติ์ ตรีสกุล, 2554)

นักวิจัยในยุคแรกมองว่าสื่อมีบทบาทในวิถีประชาธิปไตย เช่น การสร้างมติมหาชน หรือการครอบงำผู้ออกเสียง โดยตัวอย่างในการมองสื่อของนักวิจัยในยุคแรก มีดังนี้

Max Weber นักข่าวด้านการเมือง มองสื่อในฐานะสื่อกลางสำคัญในการกระจายความคิดซึ่งมีอิทธิพลต่อกระบวนการตัดสินใจทางการเมือง

Charles Horton Cooley นักสังคมวิทยาชาวอเมริกันกล่าวในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 ว่า การสื่อสารสมัยใหม่ทำให้ข้อมูลข่าวสารเดินทางไปได้อย่างรวดเร็วและกว้างไกล และยังคงหนังสือพิมพ์ในฐานะ ‘สิ่งที่ขาดไม่ได้ในองค์ประกอบของจิตสาธารณะ’

นอกจากการศึกษาสื่อในบทบาทด้านประชาธิปไตย ในยุคนี้ยังมีการศึกษาสื่อบันเทิงและเด็กอีกด้วย โดยการศึกษาเริ่มในปี ค.ศ. 1929 Herbert Blumer นักสังคมวิทยาแห่งมหาวิทยาลัยชิคาโกศึกษาว่าภาพยนตร์มีอิทธิพลต่อเด็กและเยาวชนอย่างไร ซึ่งผลการศึกษาพบว่า ผู้คนในทุกช่วงวัยมีการเรียนรู้จากภาพยนตร์และมีการให้ความหมายในสิ่งที่พวกเขาติดตามความเข้าใจของตนเอง เด็กมีการเลียนแบบภาพยนตร์ วัยรุ่นเรียนรู้การทำให้คู่รักของตนประทับใจโดยการลอกเลียนเทคนิคจากบทภาพยนตร์ นอกจากนี้ ภาพยนตร์ยังสาเหตุของความหวาดกลัวในเด็กและความโศกเศร้าในผู้ใหญ่บางคนอีกด้วย (Croteau & Hoynes, 2018)

2.5.1.2 ยุคทฤษฎีที่ว่าด้วยอิทธิพลที่จำกัดของสื่อมวลชน (Theories of Limited Effects) หรือ ยุคแห่งการทดสอบสื่อมวลชน (Power Media Put to the Test)

ช่วงปลายทศวรรษที่ 1930 และต้นทศวรรษที่ 1940 เริ่มมีความคลางแคลงใจเกี่ยวกับ กระบวนทัศน์ (Paradigm) ความเชื่อในอิทธิพลและศักยภาพมหาศาลของสื่อมวลชนที่มีต่อประชาชน และสังคม มีนักวิชาการหลายท่านทำวิจัยด้วยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์เพื่อตรวจสอบกระบวน ทัศน์ดังกล่าว ในช่วงทศวรรษที่ 1940-1960 ผลการวิจัยทำให้เกิดกระบวนทัศน์ใหม่เกี่ยวกับอิทธิพล ของสื่อมวลชนคือกระบวนทัศน์เรื่องผลกระทบที่จำกัดของสื่อมวลชน (ภากิตดี ตรีสกุล, 2554)

Paul Lazarsfeld นักสังคมวิทยาแห่งมหาวิทยาลัยโคลัมเบียและเพื่อนร่วมชั้นของเขาได้ ทำการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลที่จำกัดของสื่อมวลชน (Limited Effects) โดยงานที่มีชื่อเสียง ที่สุดคือ The People's Choice (1944) ซึ่งศึกษาว่าข้อมูลข่าวสารมีอิทธิพลต่อผู้โหวตในการเลือกตั้ง ประธานาธิบดีปี 1940 อย่างไร ผลการศึกษาพบว่า ข้อมูลข่าวสารจากสื่อไม่ค่อยมีผลในการเปลี่ยนใจ ผู้โหวต ซึ่งแสดงให้เห็นว่า สื่อมีความสำคัญน้อยกว่าที่หลายคนคาดการณ์

งานวิจัยนี้และงานวิจัยอื่นในช่วงหลังกล่าวว่าอิทธิพลของสื่อถูกจำกัดด้วยการเลือกสาม ประการ ประการแรกคือการเลือกเปิดรับ (Selective Exposure) หมายถึงการเลือกเปิดรับข่าวสาร ของคน คนส่วนมากไม่สนใจข่าว ทำให้พวกเขาไม่ได้รับอิทธิพลจากเนื้อหาของสื่อ ประการที่สองคือ การเลือกทำความเข้าใจ (Selective Understanding) หมายถึงผู้รับข่าวสารเข้ามาแล้วมีแนวโน้มที่ จะตีความเนื้อหาของสื่อไปในทิศทางเดียวกับความเชื่อของตน และประการสุดท้ายคือการเลือกจดจำ (Selective Remembering) หมายถึงผู้รับข่าวสารส่วนมากจะจดจำข้อมูลข่าวสารที่สอดคล้องกับ ความคิดเห็นของตน (Croteau & Hoynes, 2018)

2.5.1.3 ยุคทฤษฎีที่ว่าด้วยการกลับมาของแนวคิดสื่อมวลชนทรงพลังอำนาจและมีอิทธิพล (The Powerful Media Revisited)

กาญจนา แก้วเทพ (2545) อธิบายว่ากระแสความคิดในยุคที่สามนี้ แบ่งออกได้เป็น 2 กระแส ย่อย กระแสแรกคือการกลับมาของแนวคิดสื่อมวลชนทรงพลังอำนาจและมีอิทธิพล (The Powerful Media Revisited) ซึ่งเป็นแนวคิดในยุคแรก ส่วนกระแสที่สองเป็นการยอมรับทั้งพลังอำนาจหรือ อิทธิพลของสื่อมวลชน และพลังอำนาจของมวลชนผู้รับสาร (Negotiated Media Influence) ซึ่งเป็น

แนวคิดในยุคแรกและยุคที่สอง โดยถึงแม้ว่าแนวคิดจะแยกออกเป็นกระแสน้อยสองกระแส หากทว่า จุดร่วมระหว่างทั้งสองกระแสคือ ความเชื่อมั่นในอำนาจที่มีในระดับหนึ่งของสื่อมวลชน

McQuail (2000 อ้างถึงในภากิตต์ ตรีสกุล, 2554) อธิบายว่า แนวทางใหม่ในการศึกษาผลกระทบของสื่อมวลชนนั้นมีแนวคิดบางประการที่คล้ายคลึงกับแนวคิดในยุคแรกซึ่งเชื่อในพลังอำนาจของสื่อมวลชนอย่างท่วมท้น ทว่ามีการศึกษาที่ลึกซึ้งกว่าแนวทางเดิมและมีความแตกต่างจากแนวทางเดิมในบางปัจจัย โดยแนวคิดใหม่นี้เน้นมุมมองเรื่องอิทธิพลที่สำคัญที่สุดของสื่อในแง่การสร้าง ความหมายทางสังคม และเชื่อว่า ผลกระทบของสื่อมวลชนที่มีต่อผู้รับสารนั้นไม่ใช่ผลกระทบในระยะ สั้น แต่เป็นผลกระทบในระยะยาว การเปลี่ยนแปลงกระบวนทัศน์ใหม่นี้ผลักดันให้เกิดแนวคิดสอง ประการ ได้แก่

- 1) สื่อมวลชนสร้างรูปลักษณ์หรือแบบแผนทางสังคมและประวัติศาสตร์โดยการสร้าง ภาพความเป็นจริงด้วยวิธีการที่มีรูปแบบและสามารถคาดเดาได้
- 2) มวลชนผู้รับสารสามารถสร้างภาพความเป็นจริงทางสังคมได้ด้วยตนเองด้วยการมี ปฏิสัมพันธ์กับโครงสร้างเชิงสัญลักษณ์ที่ได้รับจากสื่อมวลชน

2.5.2 ทฤษฎีการกำหนดวาระหรือประเด็นทางสังคม (Agenda-Setting Theory)

การกำหนดวาระหรือประเด็นทางสังคม (Agenda-Setting) เป็นคำศัพท์ซึ่ง Maxwell E. McCombs และ Donald L. Shaw บัญญัติขึ้นในปี ค.ศ. 1972 เพื่อใช้อธิบายปรากฏการณ์การ ทรนรงค์หาเสียงเลือกตั้ง โดยหน้าที่ในการกำหนดวาระหรือประเด็นทางสังคมของสื่อมวลชน (The Agenda-Setting Function of Mass Media) หมายถึง การเสนอหรือไม่เสนอข่าวสารเรื่องใดเรื่อง หนึ่งของสื่อมวลชนสู่สาธารณชน (ภากิตต์ ตรีสกุล, 2554)

ทฤษฎีการกำหนดวาระหรือประเด็นทางสังคมเป็นทฤษฎีที่อยู่ในยุคทฤษฎีว่าด้วยการกลับมา ของแนวคิดสื่อมวลชนทรงพลังอำนาจและมีอิทธิพล ภากิตต์ ตรีสกุล (2554) ได้ให้สาระสำคัญของ แนวคิดนี้ว่าคือ เรื่องราวหรือเหตุการณ์ใดที่สื่อมวลชนนำเสนอเป็นข่าวสำคัญอย่างต่อเนื่อง เรื่องราว หรือเหตุการณ์นั้นจะกลายเป็นเรื่องสำคัญสำหรับสาธารณชนไปโดยปริยาย ประชาชนจะรับรู้และให้

ความสนใจเรื่องนั้น แล้วนำมาเป็นประเด็นในการพูดคุย อภิปราย ถกเถียง ฯลฯ ทั้งที่จริงแล้วเรื่องเหล่านั้นอาจไม่มีความสำคัญเลย

นอกจากนี้ ยังมีนักวิชาการท่านอื่นๆ ได้อธิบายทฤษฎีการกำหนดวาระหรือประเด็นทางสังคมไว้ดังนี้

McCombs และ Shaw (1972 อ้างถึงในภากิตต์ ตรีสกุล, 2554) อธิบายว่าการกำหนดวาระหรือประเด็นทางสังคมของสื่อมวลชนมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อวิธีการคิด และวิธีการมองโลกของประชาชน ดังนั้นอิทธิพลหรือพลังสำคัญของสื่อมวลชนก็คือความสามารถในการเปลี่ยนแปลงการรับรู้ และความเข้าใจของปัจเจกบุคคลในสังคม

Cohen (1963 อ้างถึงในCroteau & Hoynes, 2018) กล่าวว่าสื่อมวลชนอาจไม่ประสบความสำเร็จในการบอกประชาชนควรคิดอะไร แต่สื่อมวลชนมีผลอย่างมหาศาลในการบอกประชาชนว่าควรคิดเกี่ยวกับอะไร

Funkhouser (1973 อ้างถึงในCroteau & Hoynes, 2018) ได้ศึกษาปัจจัยสามประการคือ มติมหาชน การรายงานข่าวของสื่อ และตัวชี้วัดทางสถิติของความเป็นจริงของประเด็นปัญหาต่างๆ ผลการศึกษาพบว่า มติมหาชนและการรายงานข่าวของสื่อมีความสัมพันธ์กันอย่างเข้มแข็ง อย่างไรก็ตาม ทั้งมติมหาชนและการรายงานข่าวของสื่อไม่มีความสัมพันธ์ตัวบ่งชี้ทางสถิติของโลกแห่งความเป็นจริง ซึ่งทำให้สรุปได้ว่า การรายงานข่าวของสื่อมีอิทธิพลต่อมติมหาชนมากกว่าสิ่งที่เกิดขึ้นในโลกแห่งความเป็นจริง และยังแสดงให้เห็นว่าการรายงานข่าวของสื่อไม่ได้สะท้อนโลกแห่งความเป็นจริงเสมอไป

2.5.3 ทฤษฎีการปลูกฝังความจริง (Cultivation Theory)

George Gerbner และเพื่อนของเขาเป็นผู้พัฒนาทฤษฎีนี้ขึ้นในช่วงปลายทศวรรษที่ 1960 ทฤษฎีการปลูกฝังความจริงเป็นทฤษฎีที่อยู่ในยุคทฤษฎีว่าด้วยการกลับมาของแนวคิดสื่อมวลชนทรงพลังอำนาจและมีอิทธิพล โดยมุ่งพิจารณาอิทธิพลสะสมระยะยาวของโทรทัศน์ที่มีต่อผู้ชม

George Gerbner และเพื่อนของเขาอธิบายว่า อิทธิพลของโทรทัศน์มาจากการเปิดรับเนื้อหาทั่วไปในระยะยาวมากกว่าเนื้อหาเฉพาะของรายการหนึ่งๆ ผู้ชมที่ดูโทรทัศน์บ่อยครั้ง (Heavy Viewer) ในระยะยาวมีแนวโน้มที่จะมองโลกแห่งความเป็นจริงคล้ายกับสิ่งที่โทรทัศน์พรรณนามากกว่าผู้ชมที่ดูโทรทัศน์ไม่บ่อย (Light Viewer) ซึ่งเนื้อหาของโทรทัศน์เสนอภาพที่บิดเบือนจากโลกแห่งความเป็นจริง อย่างไรก็ตาม ภาพเหล่านี้กลายเป็นความจริงสำหรับผู้ชมที่ดูโทรทัศน์บ่อยครั้งในระยะยาว (Croteau & Hoynes, 2018)

กาญจนา แก้วเทพ (2547) ได้อธิบายบทบาทของสื่อในลักษณะ 3B ดังนี้

- 1) การลบเลือน (Blurring) คือการสร้างความเลือนรางต่อแบบแผนในการมองโลกแบบเดิมที่เคยเป็นมา โดยได้มีการลบภาพหรือการทำให้โลกของความเป็นจริงที่เคยรับรู้หรือเคยมีประสบการณ์ทางตรงให้หายไป
- 2) การผสม (Blending) คือการผสมผสานของความเป็นจริงเข้ากับกระแสหลักทางวัฒนธรรมที่สื่อได้นำเสนอ
- 3) การเบี่ยงเบน (Bending) คือการโน้มน้าวให้ผู้รับสารมองโลกตามกระแสที่สื่อสร้างขึ้นเพื่อเป็นประโยชน์ต่อสื่อเอง

ส่วนกลวิธีการปลูกฝังความคิดให้กับผู้รับสารผ่านโทรทัศน์นี้เกิดขึ้นในระยะยาว ในลักษณะของการสั่งสมผ่าน 2 แนวทางคือ

- 1) กระบวนการกระแสหลัก (Mainstreaming) คือการสร้างกระแสของวัฒนธรรมทางความคิดในทางใดทางหนึ่งที่เหนือกว่าทางอื่นอย่างสม่ำเสมอ จนกลายเป็นกระแสหลักจนผู้รับสารซึมซับและมีความโน้มน้าวให้คล้อยตามความจริงทางสังคมที่โทรทัศน์ได้นำเสนอ ถึงแม้ว่าความจริงที่นำเสนอจะไม่ใช่ความจริงก็ตาม
- 2) กระบวนการเสริมคู่ (Resonance) คือ การสร้างความสอดคล้องระหว่างสิ่งที่ปรากฏในโทรทัศน์กับชีวิตจริง ซึ่งอาจกลายเป็นแรงส่งเสริมในการปลูกฝัง แม้ว่าประสบการณ์ในชีวิตจริงจะเป็นเพียงส่วนเดียวของความเป็นจริงก็ตาม

สาระสำคัญของทฤษฎีการปลูกฝังความจริงคือ เนื้อหาของสื่อโดยเฉพาะสื่อทางโทรทัศน์ได้ปลูกฝังป็นแต่ความคิดของผู้รับสารเกี่ยวกับโลกแห่งความเป็นจริง (Gerbner, et al, 1980 อ้างถึงใน

พีระ จิรโสภณ, 2548) ดังนั้น โทรทศน์จึงเป็นตัวบ่มเพาะ ปลุกฝัง และเป็นสื่อในการหล่อหลอมสังคม (Socialization) ของคนส่วนใหญ่ ซึ่งช่วยสร้างพฤติกรรมหรือบทบาทที่เป็นมาตรฐานในสังคม

2.5.4 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมและการเลียนแบบ

2.5.4.1 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory)

Albert Bandura นักจิตวิทยาชาวอเมริกันเป็นผู้พัฒนาทฤษฎีนี้ขึ้น โดยเน้นหลักการเรียนรู้ โดยการสังเกต (Observational Learning) หรือการเลียนแบบจากตัวแบบ (Modeling) มีสาระสำคัญคือ การเรียนรู้เกิดจากการที่บุคคลสังเกตการกระทำของผู้อื่นแล้วพยายามเลียนแบบพฤติกรรมนั้น ซึ่งอาจเป็นการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นในสภาพแวดล้อมทางสังคมที่สามารถพบได้ในชีวิตประจำวันจากตัวแบบที่มีชีวิต เช่น การออกเสียง การขับรถยนต์ การเล่นเกมกีฬาประเภทต่างๆ เป็นต้น หรือเป็นการเรียนรู้จากตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์ เช่น ตัวแบบที่เห็นในละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ เป็นต้น

วิทยา ดำรงเกียรติศักดิ์ (2553) กล่าวว่า ในการเรียนรู้ภายใต้บริบททางสังคม มนุษย์สามารถเรียนรู้จากผู้อื่นโดยการสังเกต (Observation) การเลียนแบบ (Imitation) และการทำอย่างที่ว่าต้นแบบทำ โดยหลักการสำคัญคือ มนุษย์สามารถเรียนรู้โดยการสังเกตพฤติกรรมของผู้อื่นและผลลัพธ์ของพฤติกรรมนั้นๆ

ภัทรธิดา ผลงาม (2544) มีความเชื่อว่าพฤติกรรมมนุษย์ที่นอกเหนือจากปฏิกิริยาสะท้อนเบื้องต้น เกิดจากการเรียนรู้ทั้งสิ้น และการเรียนรู้พฤติกรรมใหม่เหล่านั้นสามารถเรียนรู้ได้โดยประสบการณ์ตรงหรือโดยการสังเกต

นภวรรณ ตันติเวชกุล (2542) อธิบายทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมไว้คล้ายคลึงกับภัทรธิดา ผลงามว่า พฤติกรรมของบุคคลนอกเหนือจากปฏิกิริยาสะท้อนเบื้องต้น (Elementary Reflex) แล้ว บุคคลไม่ได้เตรียมให้เกิดพฤติกรรมอื่นๆ ได้เอง แต่จะต้องมีการเรียนรู้พฤติกรรมเหล่านั้นทั้งสิ้น โดยพฤติกรรมของบุคคลได้มาจากตัวแทนทางสัญลักษณ์ (Symbolic Representation) ที่สามารถให้ข้อมูลข่าวสารอันเป็นพื้นฐานแก่พฤติกรรมที่เกิดขึ้นภายหลัง ดังนั้น รูปแบบพฤติกรรมอันใหม่ของบุคคลสามารถเกิดขึ้นได้จากการสังเกตคนอื่นหรือแม่แบบทางสื่อมวลชน ซึ่งการเลียนแบบของบุคคล

ไม่ต้องการแรงเสริม รางวัลหรือผลตอบแทนในการแสดงออกพฤติกรรม แต่การให้รางวัลหรือผลตอบแทนจะทำให้เกิดการเลียนแบบได้ง่ายขึ้น โดยการเรียนรู้ทางสังคมของมนุษย์นั้นสามารถแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ คือ

- 1) การเรียนรู้จากผลของการกระทำ (Learning by Response Consequences) เป็นรูปแบบพื้นฐานของการเรียนรู้ มีรากฐานมาจากประสบการณ์ตรง มีการปฏิบัติจริง รูปแบบของพฤติกรรมที่เป็นผลสำเร็จจะถูกเลือกมาใช้ต่อไป ส่วนพฤติกรรมที่พิจารณาว่าไม่มีประสิทธิภาพก็จะถูกละทิ้งหรือเลิกไป
- 2) การเรียนรู้โดยการสังเกต (Observation Learning) เกิดจากการที่บุคคลสังเกตการกระทำของผู้อื่นแล้วพยายามลอกเลียนแบบ การเรียนรู้รูปแบบนี้เกิดขึ้นเนื่องจากข้อจำกัดในการเรียนรู้โดยประสบการณ์ตรง เพราะสิ่งที่ต้องเรียนรู้มีมากเกินไปเกินกว่าเวลาและโอกาสของบุคคล หรือผลของการกระทำบางอย่างอาจเป็นอันตรายถ้าต้องเรียนรู้ด้วยตนเอง

Bandura (1977) แบ่งขั้นตอนของการเรียนรู้โดยการสังเกต (Observation Learning) เป็น 4 ขั้น ดังนี้

- 1) ขั้นให้ความสนใจ (Attention Phase) ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อขั้นการให้ความสนใจมี 2 ประการ ประการแรกคือ ลักษณะของตัวแบบ (Modeling) โดยตัวแบบที่มีคุณลักษณะเด่น จดจำได้ง่าย มีความดึงดูดใจสูง มีความซับซ้อนของพฤติกรรมน้อยจะทำให้ผู้สังเกตสนใจได้มาก และหากพฤติกรรมที่ตัวแบบแสดงออกมานั้นมีประโยชน์ต่อผู้สังเกต จะโน้มน้าวจิตใจให้ผู้สังเกตสนใจมากขึ้น ประการที่สองคือ ลักษณะของผู้สังเกต โดยบุคคลต้องมีระดับความตื่นตัวในการสนใจพฤติกรรมของตัวแบบนั้น จึงจะทำให้การสังเกตนำไปสู่การรับรู้ที่ถูกต้องแม่นยำ ซึ่งหากไม่มีขั้นตอนการให้ความสนใจ การเรียนรู้อาจจะไม่เกิดขึ้น
- 2) ขั้นจำ (Retention Phase) เป็นขั้นรวบรวมรูปแบบพฤติกรรมของตัวแบบเข้าสู่ระบบความจำของผู้สังเกต การจดจำมักจะเป็นในรูปแบบของสัญลักษณ์ซึ่งเป็นมโนภาพหรือภาษาเนื่องจากทำให้จำได้ง่ายและคงทนกว่า ส่วนการฝึกฝนโดยการทบทวนในใจหรือโดยการกระทำจริงจะส่งเสริมให้จดจำพฤติกรรมของตัวแบบได้ดียิ่งขึ้น

- 3) ขั้นปฏิบัติ (Reproduction Phase) เป็นขั้นที่ผู้เรียนลองแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบ โดยดัดแปลงสัญลักษณ์จากการจำมาเป็นการกระทำที่เหมาะสม ซึ่งขั้นนี้เน้นไปที่ความสามารถ และความพร้อมทางร่างกายของบุคคลที่จะกระทำตามตัวแบบ ทั้งนี้การดัดแปลงสัญลักษณ์ให้มาเป็นการกระทำที่เหมาะสมนั้นทำได้ยากในระยะแรก แต่เมื่อทราบถึงข้อบกพร่องระหว่างสัญลักษณ์กับการดัดแปลงให้เป็นพฤติกรรม จะช่วยให้การกระทำตามตัวแบบในโอกาสต่อไปถูกต้องมากยิ่งขึ้น
- 4) ขั้นจูงใจ (Motivation Phase) ขั้นตอนนี้แสดงผลของการกระทำ (Consequence) จากการแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบ ถ้าผลที่ตัวแบบได้รับ (Vicarious Consequence) เป็นไปในทางบวก (Vicarious Reinforcement) ก็จะจูงใจให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเลียนแบบเหมือนตัวแบบที่ตนสังเกต เนื่องจากความคาดหวังว่าการเลียนแบบจะนำประโยชน์มาให้ เช่น การได้รับแรงเสริมหรือรางวัล รวมทั้งการแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบจะทำให้บุคคลหลีกเลี่ยงปัญหาได้ ทว่าหากผลที่ตัวแบบได้รับเป็นไปในทางลบ (Vicarious Punishment) ผู้สังเกตก็มักจะงดเว้นการแสดงพฤติกรรมนั้นๆ

นอกจากนี้ Bandura ยังได้อธิบายกระบวนการการเกิดพฤติกรรมของบุคคลในรูปแบบของการมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันอย่างต่อเนื่อง โดยกล่าวว่า การเรียนรู้ซึ่งนำไปสู่การเกิดพฤติกรรมเป็นความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบ 3 ประการ ได้แก่ องค์ประกอบของบุคคล (Personal Factors) อิทธิพลของสภาพแวดล้อม (Environmental Influences) และพฤติกรรม (Behavior) ซึ่งองค์ประกอบทั้ง 3 ประการนี้เป็นตัวกำหนดหรือมีอิทธิพลซึ่งกันและกัน

ตัวบุคคล หมายถึงรวมถึง ความสามารถทางกายภาพ ทักษะ สติปัญญา ความรู้ ความคิด บุคลิกภาพ สภาพจิตใจและอารมณ์ ความรู้สึก ประสบการณ์ และทุกสิ่งทุกอย่างที่ประกอบกันขึ้นเป็นตัวบุคคล สภาพแวดล้อมคือ สภาวะแวดล้อมหรือสิ่งที่มีอยู่รอบตัว ซึ่งอาจจะมีอิทธิพลทางด้านจิตใจและกายภาพแก่ตัวบุคคลและต่อการแสดงพฤติกรรมของบุคคลและประสบการณ์ใดๆ ด้วยการเรียนรู้แบบเชื่อมโยงจากสิ่งที่บุคคลนั้นมีประสบการณ์หรือสังเกตเห็นทั้งโดยตรงและโดยอ้อม (Observation Learning) หรือเป็นการเรียนรู้โดยถือบุคคลอื่นเป็นแบบอย่าง โดยผู้เรียนรู้ทำหน้าที่เป็นผู้สังเกต (Observer) ส่วนพฤติกรรมคือ พฤติกรรมที่แสดงออกมาของแต่ละบุคคลอันเป็นผลมาจากลักษณะของตัวบุคคลและสภาพแวดล้อม (Bandura, 1977)

2.5.4.2 ทฤษฎีการเลียนแบบ (Imitation Theory)

การเลียนแบบถูกจัดเป็นอีกองค์ประกอบหนึ่งของการเรียนรู้ทางสังคม เป็นกระบวนการเรียนรู้รูปแบบพฤติกรรมจากการสังเกตพฤติกรรมและการกระทำของบุคคลอื่น โดยสิ่งมีชีวิตจะเลียนแบบการกระทำพฤติกรรม การแสดงออกทางสีหน้า การเคลื่อนไหว การออกเสียง และอื่นๆ ซึ่งพฤติกรรมการเลียนแบบที่เกิดขึ้นเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ร่วมกับสิ่งที่เลียนแบบมา โดยสังเกตจากรูปแบบการแต่งกาย การพูด ท่าทาง และการยึดถือธรรมเนียมปฏิบัติตามตัวแบบ (Model) หรือกลุ่มเพื่อน ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมใหม่ๆ เกิดการเปลี่ยนแปลง หรือมีแนวโน้มในการคงพฤติกรรมเดิมไว้ และรับรู้ถึงผลที่จะเกิดขึ้นจากการเลียนแบบนั้น (ทิพยา สุขพรวิทวัส, 2550)

ในทางจิตวิทยาแยกการเลียนแบบออกเป็น 2 แบบ (กาญจนา แก้วเทพ, 2545) คือ

- 1) Imitation เป็นการแสดงปฏิกิริยาที่ออกมาเป็นกิริยาท่าทางอย่างตรงๆ (Direct Mechanical Response of Behavior) เป็นการเลียนแบบจากภายนอก เช่น การเลียนแบบท่าทาง การแต่งกาย เป็นต้น
- 2) Identification เป็นการเลียนแบบที่เน้นหนักไปด้านจิตใจ โดยผู้เลียนแบบมีความต้องการบางอย่างทางจิตใจที่จะเป็นเหมือนตัวต้นแบบและจะเลือกเอาคุณลักษณะบางประการของตัวต้นแบบมาเป็นของตน

สังคมทั่วไปมักจะให้ความสนใจกับการเลียนแบบประเภท Imitation เพราะเป็นการเลียนแบบที่มองเห็นและสังเกตได้ง่าย ซึ่งในการเลียนแบบนั้นจะมีบุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกับกระบวนการเลียนแบบอยู่ 2 ประเภท ได้แก่ บุคคลต้นแบบหรือตัวแบบ และผู้เลียนแบบ โดยการที่บุคคลจะเลียนแบบตัวแบบนั้นจะมีองค์ประกอบที่สำคัญอยู่ 4 ประการ คือ แรงขับในการเลียนแบบ (Drive) พฤติกรรมของตัวแบบซึ่งเป็นสิ่งเร้าให้เกิดการเลียนแบบ (Cue) การตอบสนองหรือการแสดงพฤติกรรมการเลียนแบบ (Response) และรางวัลที่ผู้เลียนแบบได้รับจากการเลียนแบบนั้น (Reward) โดยทั้ง 4 องค์ประกอบนี้มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Miller, 1953)

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2550) อธิบายถึงหน้าที่ของตัวแบบไว้ ดังนี้

- 1) ทำหน้าที่ในการเสริมสร้างพฤติกรรมใหม่ๆ ให้เกิดขึ้น

- 2) ทำหน้าที่ในการยับยั้งหรือควบคุมการเกิดขึ้นของพฤติกรรม เมื่อตัวแบบแสดงพฤติกรรมแล้วได้รับผลจากการแสดงพฤติกรรมที่ไม่น่าพึงพอใจ บุคคลที่สังเกตตัวแบบก็มีแนวโน้มที่จะไม่แสดงพฤติกรรมตามตัวแบบ
 - 3) ทำหน้าที่ช่วยให้พฤติกรรมที่เคยเรียนรู้มาแล้วได้มีโอกาสแสดงออก โดยตัวแบบจะทำหน้าที่เป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้ออกมา
- การที่บุคคลจะเลียนแบบพฤติกรรมจากตัวแบบมากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับปัจจัยดังต่อไปนี้ (ประดินันท์ อูปรมย์, 2528)

- 1) ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแบบกับผู้เลียนแบบ ถ้าตัวแบบกับผู้เลียนแบบมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันมาก โอกาสที่ผู้เลียนแบบจะเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบจะมีมาก
- 2) ความสนใจของผู้เลียนแบบที่มีต่อตัวแบบ ถ้าผู้เลียนแบบให้ความสนใจต่อพฤติกรรมของตัวแบบมาก ผู้เลียนแบบก็จะเลียนแบบตัวแบบได้มาก เช่น เด็กวัยรุ่นที่สนใจดารานักแสดง หรือนักร้องคนใด ก็จะเลียนแบบการแต่งกายและลักษณะท่าทางของดาราคคนนั้นมากกว่าคนอื่น
- 3) ระบบความจำระยะยาว (Long Term Memory) เป็นความจำที่มีความคงทนถาวรมากกว่าความจำระยะสั้น สิ่งที่อยู่ในความทรงจำระยะยาวอาจคงอยู่เป็นเดือน ปี หรือตลอดชีวิตก็ได้ ทั้งนี้ ความทรงจำระยะยาวอาจถูกลืมไปได้ด้วยการมีสิ่งเร้าอื่นมาแทรกในข้อมูลที่เราต้องการจำทำให้เกิดการรบกวนกันขึ้น หรือความทรงจำอาจถูกลืมไปตามกาลเวลาหากไม่มีการทบทวน

การเลียนแบบประกอบด้วยกลไก 3 ประการ (มยุรี เนียมสุวรรณค์, 2550) คือ

- 1) พฤติกรรมที่เหมือนกัน (Same Behavior) ซึ่งเป็นการตอบสนองต่อสิ่งเร้าของบุคคลสองคนด้วยวิธีการเหมือนกัน อันเป็นพฤติกรรมที่เหมาะสมสำหรับทั้งสองซึ่งอาจเป็นการเลียนแบบหรือไม่ก็ได้
- 2) พฤติกรรมการเลือกอย่างอิสระ (Method Dependent Behavior) ขบวนการนี้เป็นการที่บุคคลหนึ่งกระทำพฤติกรรมตามแบบ (Matched) โดยสามารถเลือกพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งของตัวแบบเพื่อเป็นเครื่องชี้บอกให้กระทำพฤติกรรมตามตัวแบบนั้นได้อย่างอิสระ (Dependent)

- 3) การลอกแบบ (Copying) เป็นการเลียนแบบที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น เพราะการลอกแบบนี้เป็นการตอบสนองของบุคคลต่อเครื่องชี้บอกของความเหมือน (Sameness) และความแตกต่าง (Difference) ซึ่งเกิดจากการกระทำของเขาเองและของตัวแบบ ผู้สังเกตจะประมวลพฤติกรรมของตัวแบบ รวมทั้งพฤติกรรมของตัวเองที่กระทำผ่านมาแล้ว และที่เป็นอยู่เพื่อประเมินความคล้ายคลึงระหว่างพฤติกรรมของตนและของตัวแบบจนสามารถเลือกพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกับตัวแบบมากที่สุด และใช้สิ่งนั้นเป็นเครื่องชี้บอกสำหรับการเลือกตอบสนองในคราวต่อไป การลอกแบบเป็นพฤติกรรมทางสังคมแบบหนึ่งที่เกิดขึ้นจากแรงขับ ซึ่งอาจมีพื้นฐานมาจากความวิตกกังวล ความต้องการในการยอมรับในสังคม หรือความต้องการรางวัลอันเกิดจากการได้รับประสบการณ์ หรือทักษะใหม่ๆ จากผู้อื่น

จากเนื้อหาทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมและการเลียนแบบ สรุปได้ว่า การดูละครโทรทัศน์เกาหลีทำให้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้และการเลียนแบบ เนื่องจากการดูโทรทัศน์เป็นหนึ่งในวิธีการเรียนรู้สังเกต มีตัวแบบคือ นักแสดงละครโทรทัศน์ ซึ่งเป็นตัวแบบที่มีอิทธิพลเป็นอย่างยิ่งเพราะมีทั้งชื่อเสียง ความสามารถ และคุณลักษณะเด่น ยิ่งหากผู้รับชมชอบตัวแบบเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ยิ่งทำให้โอกาสในการเกิดพฤติกรรมเลียนแบบมีมากขึ้น เมื่อตัวแบบมีอิทธิพลเช่นนี้ ผู้รับชมก็จะเริ่มเข้าสู่ขั้นตอนการเรียนรู้ต่อไป นั่นคือ การเรียนรู้และปฏิบัติตามพฤติกรรมของตัวแบบ หรืออาจกล่าวได้ว่า ผู้ชมเรียนรู้พฤติกรรมที่นักแสดงกระทำออกมาในละครโทรทัศน์และแสดงพฤติกรรมนั้นๆ ตามการที่ละครโทรทัศน์เกาหลีไม่นำเสนอความรุนแรงในคู่รัก แต่นำเสนอให้คู่รักซึ่งคือพระเอกกับนางเอกมีการกระทำและพฤติกรรมที่อบอุ่น อ่อนโยน ทะนุถนอม และให้เกียรติซึ่งกันและกัน จึงทำให้ผู้รับชมละครโทรทัศน์เกาหลีเกิดการเรียนรู้และเลียนแบบทัศนคติและค่านิยมการไม่ใช้ความรุนแรงในคู่รัก

2.5.5 ทฤษฎีการทำให้เป็นสังคมสื่อ (Mediatization Theory)

ทฤษฎีการทำให้เป็นสังคมสื่อเป็นทฤษฎีที่อยู่ในยุคทฤษฎีว่าด้วยการกลับมาของแนวคิดสื่อมวลชนทรงพลังอำนาจและมีอิทธิพล นักสังเกตการณ์ส่วนใหญ่กล่าวว่าทฤษฎีนี้เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วตั้งแต่ช่วงปลายศตวรรษที่ 20 โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคสมัยใหม่ แพร่หลายเป็นอย่างมากในยุคอุตสาหกรรม และมีอำนาจเหนือกว่าสังคมตะวันตก (Croteau & Hoynes, 2018)

Strömbäck และ Esser (2014 อ้างถึงในCroteau & Hoynes, 2018) ให้ความหมายทฤษฎี การทำให้เป็นสังคมสื่อไว้ว่า กระบวนการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่สื่อเข้ามามีอิทธิพลและรวมเข้ากับ สังคมอย่างลึกซึ้งจนกลายเป็นโลกที่แตกต่าง

Hjarvard (2008 อ้างถึงในCroteau & Hoynes, 2018) อธิบายว่า สถาบันทางสังคมและ กระบวนการทางวัฒนธรรมต่างๆ ถูกเปลี่ยนแปลงบทบาท หน้าที่ และโครงสร้างเพื่อตอบสนองต่อ การมีอยู่ของสื่อ การทำให้เป็นสังคมสื่อคือสร้างภาพเสมือนของสถาบันทางสังคมต่างๆ ขึ้นโดยทำให้ กิจกรรมต่างๆ เหล่านี้สามารถทำได้ผ่านสื่อ เช่น การฟังดนตรีที่แต่ก่อนต้องไปชมการแสดงสด ทว่า เมื่อสื่อเข้ามามีบทบาท ผู้คนก็เปลี่ยนมาฟังฟังดนตรีอยู่บ้านแทนเนื่องจากดนตรีถูกบันทึกและ ถ่ายทอดผ่านสื่อแล้ว

Hepp, Hjarvard และ Lundby (2015 อ้างถึงในCroteau & Hoynes, 2018) กล่าวว่า ทฤษฎีการทำให้เป็นสังคมสื่อคือความพยายามที่จะสร้างกรอบทฤษฎีในการถกเถียงเรื่องอิทธิพลของ สื่อและการสื่อสารในขอบเขตทางสังคมและวัฒนธรรมอื่นโดยนักวิจัยที่มาจากแหล่งอื่น

Hjarvard (2013 อ้างถึงในRuddock, 2017) อธิบายความแตกต่างระหว่างการทำให้เป็น สังคมสื่อและ Mediation ไว้ว่า Mediation อธิบายถึงการกระทำที่เป็นรูปธรรมของการสื่อสารโดย ประเภทของสื่อในบริบททางสังคมเฉพาะ ในขณะที่การทำให้เป็นสังคมสื่อหมายถึงกระบวนการที่ ยาวนานกว่านั้น ด้วยวิธีที่สถาบันทางสังคมและวัฒนธรรมต่างๆ และวิธีการในด้านการปฏิสัมพันธ์ได้ เปลี่ยนแปลงไปซึ่งเป็นผลจากการเติบโตของอิทธิพลสื่อ

Schulz (2004 อ้างถึงในCroteau & Hoynes, 2018) ได้จัดกลุ่มการเปลี่ยนแปลงด้านการ สื่อสารและปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจากการทำให้เป็นสังคมสื่อเป็น 4 ประเภท ดังนี้

- 1) สื่อขยายความสามารถของมนุษย์ในการสื่อสารผ่านพื้นที่และเวลา
- 2) สื่อมาแทนที่การปฏิสัมพันธ์แบบตัวต่อตัวในบางรูปแบบ เช่น การทำธุรกรรมออนไลน์
- 3) สื่อแทรกซึมและเข้ามาอยู่ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เช่น การเช็คโทรศัพท์มือถือ ขณะคุยกับเพื่อน
- 4) Media Logic ส่งเสริมให้ผู้ปรับทัศนคติและพฤติกรรมของพวกเขา

Media Logic หมายความว่าถึงความต้องการที่หลากหลายที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการผลิตของสื่อโดยเฉพาะ ซึ่งเป็นหนึ่งในคุณลักษณะของทฤษฎีการทำให้เป็นสังคมสื่อที่เชื่อมโยงการผลิตสื่อถึงอิทธิพลสื่อ อำนาจของสื่อที่มีอิทธิพลต่อสังคมมาจากการปรับเปลี่ยนที่ผู้คนสร้างขึ้นเมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับสื่อ การปรับพฤติกรรมเพื่อเตรียมป้องกัน Media Logic (Croteau & Hoynes, 2018)

จากทฤษฎีอิทธิพลและผลกระทบของสื่อมวลชนในข้างต้น ได้แก่ ทฤษฎีการกำหนดวาระหรือประเด็นทางสังคม ทฤษฎีการปลูกฝังความจริง ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมและการเลียนแบบ และทฤษฎีการทำให้เป็นสังคมสื่อ ทำให้สามารถสรุปได้ว่า ละครโทรทัศน์เกาหลีในฐานะสื่อประเภทหนึ่งมีส่วนช่วยในการบ่มเพาะ ปลูกฝัง และขัดเกลาผู้ชมให้เข้าไปในทิศทางที่ละครโทรทัศน์กำหนด ซึ่งอาจจะไม่ใช่ความจริงเสมอไป เพราะฉะนั้น การที่ละครโทรทัศน์เกาหลีไม่นำเสนอพฤติกรรมและการกระทำความรุนแรงในคู่รัก แต่นำเสนอพฤติกรรมที่ดี เช่น ความเป็นสุภาพบุรุษของพระเอก จึงเป็นการบ่มเพาะ ปลูกฝัง และขัดเกลาผู้ชมให้มองค่านิยมความรุนแรงว่าเป็นการพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของสังคม ซึ่งนำไปสู่การลดปัญหาความรุนแรงในคู่รักได้

2.6 ทฤษฎีการประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคม (The Social Construction of Reality Theory)

ทฤษฎีการประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคมถูกพัฒนาขึ้นจากสำนักปรากฏการณ์วิทยา (Phenomenology) ซึ่งมีพื้นฐานความเชื่อว่า มนุษย์จะให้ความหมายสิ่งต่างๆ ที่ตนมีประสบการณ์ตรงตามการรับรู้ของตนเอง พฤติกรรมและการกระทำของมนุษย์จึงเป็นผลจากวิธีการที่มนุษย์ให้ความหมายแก่โลก กล่าวคือ มนุษย์สร้างโลกทางสังคม (Social World) ด้วยตนเอง และความเป็นจริงเป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นโดยสำนึก (Consciousness) ของบุคคล (สุรางค์ จันทวานิช, 2559)

Berger (1967) เสนอว่าความจริง (Reality) แบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ

- 1) ความจริงเชิงวัตถุวิสัย (Objective Reality) ประกอบด้วยสิ่งต่างๆ ที่ยอมรับกันเป็นแบบแผนจนกลายเป็นสถาบัน (Institutionalization) เช่น ขนบธรรมเนียมประเพณี บทบาท และกิจกรรมของมนุษย์ เป็นต้น การทำให้เกิดความชอบธรรม (Legitimation) นั่นคือ

การทำให้ความหมายของสิ่งต่างๆ มีความเป็นวัตถุวิสัยขึ้น (Objectivation of Meaning) เพื่อทำให้เป็นสถาบันต่อไป

2) ความจริงเชิงจิตวิสัย (Subjective Reality) กระบวนการสร้างความรู้ คือ การ Internalize ความรู้เข้าไปในบุคคลโดยผ่านกระบวนการขัดเกลาทางสังคมระดับปฐมภูมิ และทุติยภูมิ

2.1) กระบวนการขัดเกลาทางสังคมระดับปฐมภูมิ (Primary Socialization) เกิดขึ้นตั้งแต่วัยเด็ก โดยผู้ขัดเกลาฝ่ายต่างๆ ทำให้เกิดการรับรู้เชิงจิตวิสัยของบุคคลที่เรียกว่า “โลกพื้นฐาน (Base World)”

2.2) กระบวนการขัดเกลาทางสังคมระดับทุติยภูมิ (Secondary Socialization) คือ การใส่โลกส่วนตัว (Sub-World) ของแต่ละคนเข้าไปในการรับรู้ เป็นโลกส่วนตัวที่มีพื้นฐานอยู่บนสถาบันทางสังคมอีกทอดหนึ่ง (Institution-Based Subworlds)

การสร้างความรู้เชิงจิตวิสัยเป็นการสร้างโดยสังคมที่เป็นหน่วยย่อย ได้แก่ โลกส่วนตัวที่บุคคลดำรงอยู่ ความรู้ที่ค่อยๆ หล่อหลอมขึ้นมาจะถูกรักษา ซึ่งสามารถทำได้ด้วยการแลกเปลี่ยนเกี่ยวข้องกับคนที่อยู่ในโลกส่วนตัวแบบเดียวกันอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ และสามารถเปลี่ยนรูปได้ ซึ่งเกิดจากการสับเปลี่ยนโลกส่วนตัว อย่างไรก็ตาม การสับเปลี่ยนโลกส่วนตัวไม่ได้เกิดขึ้นโดยง่าย เนื่องจากความรู้ที่บุคคลสร้างถูกสะสมเข้าไปภายใน (Internalized) จนกลายเป็นอัตลักษณ์ของคนแต่ละคน

Berger & Luckmann ให้คำจำกัดความเชิงสังคมวิทยาของคำว่า “ความรู้ (Knowledge)” ไว้ว่า วิธีการที่มนุษย์ได้จัดระบบแบบแผนให้กับประสบการณ์ที่ได้พบเห็นในแต่ละวันในสังคมโลก ความรู้มีที่มาจากสองแหล่ง แหล่งแรกคือ ความรู้ที่มาจากประสบการณ์ตรง ซึ่งเป็นสิ่งที่มนุษย์ได้ประสบพบจากเหตุการณ์จริงในชีวิตประจำวัน เช่น ถ้ามีโอกาสได้รู้จักกับผู้หญิงที่ทำงานเป็นโสเภณีในชีวิตจริง เราก็จะได้สัมผัสถึงลักษณะนิสัย การแต่งกาย กิริยาท่าทาง และการพูดจาของเธอ ความรู้ที่มาจากประสบการณ์ตรงนี้ ทำให้เรารู้และเข้าใจถึงลักษณะของผู้หญิงที่ประกอบอาชีพประเภทนี้ลึกซึ้งขึ้น ส่วนที่มาของความรู้แหล่งที่สองคือ ความรู้ที่มาจากประสบการณ์ผ่านสื่อ ซึ่งได้พบเห็นจากการนำเสนอของสื่อมวลชน เช่น การเห็นวิถีชีวิต ลักษณะการแต่งกาย ความคิดความเชื่อ และท่าทีใน

การแสดงออกของโศภณีจากละครโทรทัศน์ ความรู้ประเภทนี้ทำให้เรารู้จักและเข้าใจโศภณีในลักษณะของประสบการณ์ผ่านสื่อ ซึ่งบางครั้งอาจจะไม่ครอบคลุมและชัดเจนอย่างรอบด้าน

ความรู้ที่มาจากทั้งประสบการณ์ตรงและประสบการณ์ผ่านสื่อจะช่วยกำหนดและตีกรอบให้มนุษย์ “รู้ (Know)” ว่าควรปฏิบัติตนเช่นไรในสถานการณ์ทางสังคมหนึ่งๆ ดังนั้น “ความรู้” จึงเป็นสิ่งที่อธิบายและทำให้มนุษย์สร้างระเบียบแบบแผนในการดำเนินชีวิต ตลอดจนสร้างสถาบันต่างๆ ขึ้นมา เพื่อจัดระบบให้พฤติกรรมของสมาชิกดำเนินไปในทิศทางเดียวกับที่สังคมกำหนด (จิรวรา อุษายากุล, 2536)

กาญจนา แก้วเทพ (2541) แบ่งการอธิบายแนวคิดเรื่องการประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคมออกเป็น 3 ทศนะ ดังนี้

1) การอธิบายของภาษาศาสตร์ (Linguistic)

นักภาษาศาสตร์ได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับบทบาทของภาษากับความเป็นจริงว่า ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างแนวคิด (Concept) เกี่ยวกับความเป็นจริงเพราะมนุษย์ใช้ภาษาในการเรียกความเป็นจริงต่างๆ การใช้ภาษาที่แตกต่างกันอาจทำให้คนมีประสบการณ์และความเป็นจริงแตกต่างกัน ดังนั้นภาษาจึงทำหน้าที่นำทางไปสู่ความเป็นจริง ซึ่งทุกวันนี้ภาษาต่างๆ ในชีวิตประจำวันล้วนเกิดมาจากสื่อมวลชนเป็นแหล่งใหญ่ สื่อมวลชนจึงทำหน้าที่สร้างความหมายต่างๆ ในสังคม โดยผ่านกลไกทางภาษาดังกล่าว

2) การอธิบายของทฤษฎีปรากฏการณ์นิยม (Phenomenology)

นักปรากฏการณ์นิยมกล่าวว่า มนุษย์แต่ละคนมี “คลังแห่งความรู้ทางสังคม (Stock of Social Knowledge)” ทำให้สามารถทำสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันได้อย่างอัตโนมัติ และสามารถสร้างความหมายให้กับสิ่งรอบตัวได้ คลังความรู้นี้ทำให้มนุษย์สามารถจัดระบบทุกอย่างในโลกและช่วยตีความประสบการณ์ใหม่ๆ โดยจะเก็บสิ่งที่จัดระบบ จัดหมวดหมู่แล้วอยู่ในรูปของภาษา และการเรียนรู้ระหว่างภาษากับความเป็นจริงจะเกิดในลักษณะเชื่อมโยงกัน (Correspondence) ซึ่งทุกวันนี้เราจะพบการประยุกต์ใช้ภาษาและคลังความรู้ในวงการสื่อสารมวลชนตลอดเวลา เช่น กลยุทธ์ทางการโฆษณาที่เรียกว่า “Positioning” ซึ่งเป็นการนำเอาความจริงรูปธรรมใหม่ๆ สอดแทรกเข้าไปในคลังความรู้ของคนในสังคม

3) การอธิบายแบบทฤษฎีสื่อมวลชน

แนวคิดเรื่องการประกอบสร้างความจริงทางสังคมได้อธิบายด้านสื่อมวลชนว่า การสร้างความหมายเป็นผลกระทบที่เกิดขึ้นในระยะยาวอย่างหนึ่ง ทุกครั้งที่สื่อมวลชนเผยแพร่ผลงานและเนื้อหา (Content) ของตนก็จะสร้างผลกระทบได้ใน 3 ระยะ ได้แก่ ระยะแรกคือผลกระทบระยะสั้น เกิดการสร้างคลังความรู้ ทักษะคติ และค่านิยม ระยะที่สองคือผลกระทบระยะกลาง เกิดการสร้างปฏิกิริยาต่างๆ กัน และระยะสุดท้ายคือผลกระทบระยะยาว เกิดขึ้นจากการสะสมเนื้อหาที่ได้รับจากสื่อมวลชนจนผู้รับสารการสร้างโลกทางสังคมแห่งความเป็นจริงและแพร่กระจายความรู้ที่ได้รับ

จากการประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคมของสื่อมวลชนที่กล่าวไปข้างต้น กลุ่มวัฒนธรรมจึงถือว่าการสื่อสารมวลชนไม่ใช่เรื่องของการถ่ายทอดข่าวสารเท่านั้น หากแต่เป็นการสร้างระบบความหมายร่วมกันทั้งสังคม การสื่อสารไม่ได้เป็นเพียงพาหนะถ่ายทอดทางวัฒนธรรม หากแต่ตัวการสื่อสารเป็นตัวสร้างสรรค์วัฒนธรรมสังคม โดยเฉพาะในยุคปัจจุบันที่มนุษย์กำลังมีชีวิตอยู่ในวัฒนธรรมแบบมีสื่อมวลชนเป็นตัวกลาง (Mass-Mediated Culture) (ปภัสรา ศิวะพิรุฬห์เทพ, 2548) ซึ่งสอดคล้องกับบทบาทของสื่อมวลชนในทัศนะของ Lippmann (1922 อ้างถึงในภาทิวัต ตรีสกุล, 2554) ที่ว่า สื่อมวลชนมีบทบาทในการสร้างภาพต่างๆ ในหัวสมองของมนุษย์ ซึ่งเป็นภาพที่เกี่ยวกับโลกแห่งความเป็นจริงภายนอก

อาจสรุปได้ว่า ละครโทรทัศน์เกาหลีมีส่วนในการประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคม จากความจริงที่ว่าสังคมเกาหลีเป็นสังคมที่มีรากฐานของแนวคิดปิตาธิปไตย มีความไม่เท่าเทียมทางเพศและชนชั้น จนนำไปสู่ความรุนแรงในรูปแบบต่างๆ ให้กลายเป็นความเป็นจริงที่สังคมเกาหลีเป็นสังคมที่ไม่มีความรุนแรงหรือมีความรุนแรงน้อยโดยเฉพาะความรุนแรงที่เพศชายกระทำต่อเพศหญิงในความสัมพันธ์คู่รักด้วยการสร้างภาพตัวละครชายในอุดมคติ เช่น พระเอกที่มีความเป็นสุภาพบุรุษ และเมื่อเกิดการผลิตซ้ำเนื้อหาดังกล่าวของละครโทรทัศน์เกาหลีจนกลายเป็นผลกระทบระยะยาว ผู้รับสารจึงมองภาพที่ละครโทรทัศน์ประกอบสร้างขึ้นว่ากลายเป็นโลกแห่งความเป็นจริงทางสังคมในที่สุด

จะเห็นได้ว่า ทฤษฎีการประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคมมีความเชื่อมโยงกับทฤษฎีอิทธิพลและผลกระทบของสื่อมวลชน โดยเฉพาะทฤษฎีการทำให้เป็นสังคมสื่อ โดยจากที่ผู้วิจัยได้

กล่าวไปในข้างต้นว่า ละครโทรทัศน์เกาหลีมีเนื้อหาที่ประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคม และผลิตซ้ำเนื้อหาเหล่านั้นจนผู้ชมมองเนื้อหาที่ถูกประกอบสร้างขึ้นเป็นความจริง การที่เนื้อหาของละครโทรทัศน์เกาหลีมีอิทธิพลและรวมเข้ากับสังคมจนเกิดกระบวนการเปลี่ยนแปลงทางสังคมกลายเป็นโลกที่แตกต่างตามที่สื่อต้องการให้เป็นนี่เองที่เป็นใจความของทฤษฎีการทำให้เป็นสังคมสื่อ จึงอาจกล่าวได้ว่าทั้งทฤษฎีการประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคมและทฤษฎีการทำให้เป็นสังคมสื่อ มีความเชื่อมโยงไปในทิศทางเดียวกัน อย่างไรก็ตาม ยังไม่มีงานวิจัยที่เชื่อมโยงทฤษฎีทั้งสองเข้าด้วยกัน ผู้วิจัยจึงต้องการนำสองทฤษฎีนี้มาเชื่อมโยงกันเพื่อศึกษาละครโทรทัศน์เกาหลีในมุมมองที่กว้างขึ้น

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.7.1 งานวิจัยภายในประเทศ

ชุตินา ชุณหากาญจน์ (2550) ศึกษาวิจัยเรื่อง “พฤติกรรมการเล่นแบบวัฒนธรรมของวัยรุ่นไทยจากสื่อบันเทิงเกาหลี” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเพื่อศึกษาการเปิดรับสื่อบันเทิงเกาหลีของวัยรุ่นไทย, ทศนคติต่อวัฒนธรรมเกาหลีของวัยรุ่นไทย, พฤติกรรมเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อบันเทิงเกาหลีของวัยรุ่นไทย, เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อบันเทิงเกาหลี กับพฤติกรรมการเล่นแบบวัฒนธรรมจากสื่อบันเทิงเกาหลีของวัยรุ่นไทย และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อวัฒนธรรมเกาหลี กับพฤติกรรมการเล่นแบบวัฒนธรรมจากสื่อบันเทิงเกาหลีของวัยรุ่นไทย กับกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุตั้งแต่ 15-25 ปี ที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล และเคยบริโภคสื่อบันเทิงเกาหลี ซึ่งชอบและติดตามชมภาพยนตร์ ละคร และเพลงเกาหลี โดยใช้การวิจัยเชิงคุณภาพด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) และเชิงปริมาณ ด้วยแบบสอบถาม (Survey Questionnaire)

ในเบื้องต้น ชุตินา ชุณหากาญจน์ สันนิษฐานว่า การเปิดรับสื่อบันเทิงเกาหลี กับพฤติกรรมการเล่นแบบวัฒนธรรมจากสื่อบันเทิงเกาหลีของวัยรุ่นไทย มีความสัมพันธ์กัน และทัศนคติต่อวัฒนธรรมเกาหลี กับพฤติกรรมการเล่นแบบวัฒนธรรมจากสื่อบันเทิงเกาหลีของวัยรุ่นไทย มีความสัมพันธ์กัน ซึ่งผลการศึกษาเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับสมมติฐานคือ การเปิดรับสื่อบันเทิงเกาหลี กับพฤติกรรมการเล่นแบบวัฒนธรรมจากสื่อบันเทิงเกาหลีของวัยรุ่นไทย มีความสัมพันธ์กัน และทัศนคติต่อวัฒนธรรมเกาหลี กับพฤติกรรมการเล่นแบบวัฒนธรรมจากสื่อบันเทิงเกาหลีของวัยรุ่นไทย มี

ความสัมพันธ์กัน โดยวัยรุ่นไทยในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลเปิดรับสื่อเกาหลีประเภทเพลงมากที่สุด รองลงมาคือละครเกาหลี ซึ่งเพศหญิงมีปริมาณการเปิดรับสื่อเกาหลีและมีพฤติกรรมเลียนแบบมากกว่าเพศชาย และมีทัศนคติเป็นกลางต่อวัฒนธรรมเกาหลี ทว่ามีพฤติกรรมเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อบันเทิงเกาหลีในระดับต่ำ ซึ่งโดยสรุปแล้ว งานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า การมีทัศนคติในเชิงบวกต่อวัฒนธรรมเกาหลี จะมีส่วนทำให้เกิดพฤติกรรมการเลียนแบบวัฒนธรรมเกาหลีจากสื่อ

นลินทิพย์ เนตรวงศ์ (2559) จัดทำวิจัยเชิงคุณภาพเรื่อง “ภาพตัวแทน ‘ผู้ชายในฝัน’ ในละครโทรทัศน์แนวโรมานซ์” โดยใช้การวิเคราะห์ตัวบท ซึ่งทำการวิเคราะห์ตัวละครนำชายทั้งพระเอกและพระรอง ทั้งหมด 12 คน จากละครโทรทัศน์ช่อง 3 ที่ออกอากาศในช่วงเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2557 ถึงเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2558 จำนวน 9 เรื่อง และการสัมภาษณ์เชิงลึกกลุ่มผู้ชมละครหญิงที่มีประสบการณ์ทางสังคมเกี่ยวกับเรื่องรักโรมานซ์ในระดับที่แตกต่างกัน เป็นเครื่องมือในการวิจัย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการประกอบสร้างภาพตัวแทนของ “ผู้ชายในฝัน” ผ่านตัวละครนำชายในละครโทรทัศน์แนวโรมานซ์ และศึกษาเปรียบเทียบการถอดรหัสภาพตัวแทน “ผู้ชายในฝัน” ของกลุ่มผู้ชมละครหญิงที่มีประสบการณ์ทางสังคมเกี่ยวกับเรื่องรักโรมานซ์ในระดับที่แตกต่างกัน ได้แก่ กลุ่มไม่เคยมีแฟน กลุ่มมีแฟนแล้วแต่ยังไม่ได้แต่งงาน กลุ่มแต่งงานแล้ว และกลุ่มหย่าแล้ว

นลินทิพย์ เนตรวงศ์ พบว่า ภาพตัวแทน “ผู้ชายในฝัน” ถูกประกอบสร้างจากมุมมองชนชั้นกลาง เช่น เป็นผู้ที่มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป ประกอบอาชีพที่มีเกียรติหรือเป็นที่นับหน้าถือตาในสังคม และมีฐานะทางเศรษฐกิจตั้งแต่ฐานะปานกลางจนถึงฐานะร่ำรวย เป็นต้น ทั้งนี้ส่วนหนึ่งเพราะเรื่องรักโรมานซ์ (ความรักที่นำไปสู่การแต่งงาน) นั้นถือกำเนิดขึ้นพร้อมๆ กับการเกิดขึ้นของชนชั้นกลาง นอกจากนี้ภาพตัวแทน “ผู้ชายในฝัน” ในละครโทรทัศน์แนวโรมานซ์ยังถูกประกอบสร้างให้ยังคงมีลักษณะของบุรุษเพศหรือความเป็นชาย (Masculine) ได้แก่ ดูแลปกป้อง (Protectiveness) แข็งแรง (Strength) กล้าหาญ (Bravery) เป็นตัวของตัวเอง (Independence) และมีเสน่ห์ดึงดูด (Attractiveness) แต่ก็มีมิติความเป็นเพศหญิง (Feminine) มากขึ้น เช่น หลังจากมีความรัก จากนิสัยหยาบกระด้างเปลี่ยนเป็นนิสัยอ่อนโยน จากนิสัยเจ้าชู้เปลี่ยนเป็นรักเดียวใจเดียว เป็นต้น

ในส่วนของการศึกษาการถอดรหัสของกลุ่มผู้ชมละครหญิง นลินทิพย์ เนตรวงศ์ พบว่า ภาพตัวแทน “ผู้ชายในฝัน” จะถูกถอดรหัส/ตีความจากเงื่อนไขทางสังคมและวัฒนธรรม และประสบการณ์ตรงที่แตกต่างกัน ซึ่งเงื่อนไขดังกล่าวจะส่งผลต่อรูปแบบการถอดรหัสที่แตกต่างกันของกลุ่มผู้ชมละครหญิง ดังนั้น หน้าที่ (Function) ของ “ผู้ชายในฝัน” ในละครโทรทัศน์แนวโรมานซ์ (Romance) ที่มีต่อกลุ่มผู้ชมละครหญิงแต่ละกลุ่มจึงแตกต่างกันไปด้วย โดยหน้าที่ของ “ผู้ชายในฝัน” ในละครโทรทัศน์แนวโรมานซ์สำหรับกลุ่มที่ไม่เคยผ่านประสบการณ์การแต่งงาน อันได้แก่ กลุ่มไม่เคยมีแฟน และกลุ่มมีแฟนแล้วแต่ยังไม่ได้แต่งงาน คือ ดัดตั้งอุดมการณ์เพื่อเป็นต้นแบบในการมองหาผู้ชายในชีวิตจริงต่อไป และสำหรับกลุ่มตัวอย่างที่เคยผ่านประสบการณ์การแต่งงานมาแล้ว อันได้แก่ กลุ่มแต่งงานแล้ว และกลุ่มหย่าแล้ว “ผู้ชายในฝัน” จะทำหน้าที่ในการสร้างแฟนตาซี (Fantasy) เพื่อชดเชยส่วนที่ขาดหายไปในชีวิตแต่งงาน

อชิรญา จงรักษ์ (2555) ศึกษาเรื่อง “มายาในโลกมายา: ละครโทรทัศน์กับการสร้างความเป็นจริงทางสังคมของอาชีพในวงการบันเทิง” มีสาระสำคัญคือ ละครโทรทัศน์นำเสนอภาพของแวดวงละครโทรทัศน์ในลักษณะที่เป็นทั้งการสะท้อน (Reflection) ภาพของอาชีพในวงการบันเทิง คือเป็นการนำเสนอภาพจากคนใน (Insider) ของแวดวงอาชีพ ทำให้ภาพนั้นสามารถสะท้อนออกมาได้อย่างครอบคลุม และการประกอบสร้าง (Construction) ภาพของอาชีพในวงการบันเทิง เนื่องจากไม่ต้องการให้คนนอก (Outsider) เห็นภาพของอาชีพในวงการบันเทิงแบบเหมารวม (Stereotype) การประกอบสร้างจะทำให้คนนอกสามารถมองเห็นภาพของคนในแวดวงอาชีพนี้ได้หลายมิติมากขึ้น ดังนั้น ภาพของอาชีพในแวดวงบันเทิงจึงปรากฏออกมาในละครโทรทัศน์อย่างเป็นกลาง มีทั้งแง่บวกและแง่ลบปะปนกันไป อย่างไรก็ตาม สื่อละครไม่ได้เป็นเพียงสื่อเดียวที่เข้ามากำกับความหมายและการรับรู้ของคนนอก เพราะยังมีสื่อประเภทอื่นๆ อีกมากที่เข้ามาต่อรองกับความหมายที่สื่อละครพยายามสะท้อนและสร้างขึ้น

ในส่วนของผู้รับสาร ทั้งผู้ที่มีประสบการณ์ตรง ได้แก่ ดารา นักแสดง เป็นต้น และผู้ชมที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อจะถ่ายทอดรหัสความหมายไปในทิศทางเดียวกันกับละครโทรทัศน์ในประเด็นเรื่องอายุ รูปร่างหน้าตา ลักษณะการแต่งกาย สถานะทางเศรษฐกิจ แต่ดาราและนักแสดงจะสามารถให้เหตุผลและรายละเอียดได้มากกว่าเนื่องจากเป็นคนใน อย่างไรก็ตาม ในมิติทางด้านสังคม อารมณ์ และจิตใจ ผู้ชมที่มีเพียงประสบการณ์ผ่านสื่อจะไม่สามารถอธิบายถึงเหตุผลของการกระทำในละครได้

เนื่องจากเป็นคนนอก มีการตีความต่างจากที่ผู้รับสารส่งมาให้ แต่ไม่ได้ขัดแย้งหรือตรงข้ามเสียทีเดียว ซึ่งอาจเรียกได้ว่า การถอดรหัสความหมายแบบต่อรอง (Negotiated Reading) ในขณะที่คนในจะสามารถถอดรหัสได้สอดคล้อง (Preferred Reading) กับละครพร้อมทั้งอธิบายเหตุผลและความรู้สึกได้เป็นอย่างดี

วิริยาพร กมลธรรม (2560) ทำการศึกษาเรื่อง “ความรุนแรงที่ปรากฏในสื่อ กรณีศึกษาละครโทรทัศน์เรื่อง ล่า 2017” โดยศึกษาจากการรับชมละครโทรทัศน์เรื่องล่า 2017 ทั้งหมด จำนวน 24 ตอน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะโครงเรื่อง ตัวละคร การเล่าเรื่อง และแก่นเรื่อง ของละครโทรทัศน์เรื่องล่า 2017, วิเคราะห์ลักษณะความรุนแรงที่พบในละครโทรทัศน์เรื่องล่า 2017 และวิเคราะห์พฤติกรรมการเรียนรู้ทางสังคมผ่านละครโทรทัศน์เรื่องล่า 2017 งานวิจัยชิ้นนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพซึ่งใช้การวิเคราะห์ตัวบท (Textual Analysis) เป็นเครื่องมือในการศึกษา

ผลการศึกษาพบว่า ความรุนแรงที่ปรากฏในละครโทรทัศน์เรื่องล่า 2017 มีจำนวนทั้งหมด 107 ฉาก สามารถแบ่งลักษณะความรุนแรงเป็นลักษณะความรุนแรงทางตรงจำนวน 83 ฉาก ได้แก่ ความรุนแรงทางร่างกาย ความรุนแรงทางจิตใจ และความรุนแรงทางเพศ และลักษณะความรุนแรงทางโครงสร้าง จำนวน 24 ฉาก ได้แก่ ความไม่เท่าเทียมของชายหญิง การใช้อำนาจในทางที่ผิด และการข่มขู่ เป็นต้น ซึ่งความรุนแรงที่ปรากฏอยู่ในละครโทรทัศน์เรื่องล่า 2017 ล้วนเป็นความรุนแรงจากการสะท้อนสังคมเรื่องปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมมาอย่างยาวนานและยังไม่ได้รับการแก้ไข เช่น ปัญหาการข่มขืน ปัญหาบทบาทชายหญิง ปัญหาความรุนแรงในครอบครัว เป็นต้น และการรับชมความรุนแรงซ้ำๆ มีผลทำให้ผู้ชมเกิดการเรียนรู้ทางสังคมได้ 2 รูปแบบคือ หวาดกลัวต่อความรุนแรง โดยตระหนักถึงภัยอันตรายที่อยู่รอบตัวมากขึ้น มีการใช้ชีวิตอย่างระมัดระวังมากขึ้น และใช้ความรุนแรงที่ได้เรียนรู้มาจากละครโทรทัศน์เรื่องล่า 2017 ในการแก้ปัญหา

Murni (1999) จัดทำวิทยานิพนธ์เชิงคุณภาพและปริมาณเรื่อง “Violence against Women by Male Partners” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบริบททางวัฒนธรรม การเมือง และเศรษฐกิจสังคมที่ทำให้เกิดความรุนแรงต่อเพศหญิง, ศึกษาขนาดและรูปแบบของความรุนแรงในครอบครัวที่กระทำต่อเพศหญิง และศึกษายุทธวิธีของผู้หญิงในการจัดการความรุนแรง โดยศึกษาจากผู้หญิงจำนวน 300 คน อายุระหว่าง 15-64 ปี ที่แต่งงานหรือเคยแต่งงานแล้ว ใน Jakarta และ West

Java ประเทศอินโดนีเซีย ด้วยการใช้แบบสอบถาม (survey questionnaire) การสัมภาษณ์เชิงลึก และการสังเกตเป็นเครื่องมือในการวิจัย

ผลการศึกษาพบว่า ผู้หญิง 33.3 เปอร์เซ็นต์เคยมีประสบการณ์ความรุนแรงจากคู่รักชาย ซึ่งความรุนแรงที่พบประกอบด้วย 4 รูปแบบคือ ความรุนแรงทางจิตใจ ความรุนแรงทางเพศ ความรุนแรงทางกาย และความรุนแรงทางเศรษฐกิจ โดยความรุนแรงต่อเพศหญิงจากคู่รักชายมีความเกี่ยวข้องกับโครงสร้างทางสังคมและวัฒนธรรม คำสอนของศาสนาที่เกี่ยวกับเพศ บทบาทของอำนาจ และความไม่เท่าเทียมทางเพศ สิ่งเหล่านี้ทำให้สังคมเกิดการสร้างมลทินและการกล่าวโทษเหยื่อ

2.7.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

Bushman and Anderson (2009) ศึกษาวิจัยเรื่อง “Comfortably Numb: Desensitizing Effects of Violent Media on Helping Others” (จาก A Journal of the Association for Psychological Science) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ว่า การบริโภคสื่อที่รุนแรงจะลดการช่วยเหลือผู้อื่นเมื่อได้รับการบาดเจ็บ โดยแบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ประเด็น ประเด็นแรกศึกษาการเล่นวิดีโอเกมที่รุนแรงและไม่รุนแรง ส่วนประเด็นที่สองศึกษาการชมภาพยนตร์รุนแรงและไม่รุนแรง

ในการศึกษาประเด็นแรก Bushman และ Anderson ให้กลุ่มตัวอย่างเล่นวิดีโอเกมที่รุนแรงและไม่รุนแรงเป็นเวลา 20 นาที ก่อนจะแจกแบบสอบถามและมีการทดสอบ โดยระหว่างทำแบบทดสอบจะมีการสมมติเหตุการณ์คนทะเลาะกันเสียงดังและมีผู้ได้รับบาดเจ็บ ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เล่นวิดีโอเกมที่รุนแรงจะใช้เวลาในการช่วยเหลือนานกว่าเนื่องจากมองว่าการต่อสู้ไม่ใช่เรื่องร้ายแรง และทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เล่นวิดีโอเกมที่ไม่รุนแรง

ในการศึกษาประเด็นที่สอง ผู้ที่ชมภาพยนตร์ที่รุนแรงและไม่รุนแรงจะเห็นผู้หญิงที่ขาพิการ ทำไม้ค้ำยันขาตกทั้งก่อนและหลังการชมภาพยนตร์ ซึ่งผลการศึกษาพบว่า ผู้ที่เพิ่งชมภาพยนตร์รุนแรงจะใช้เวลาในการช่วยเหลือนานที่สุด จากการศึกษาทั้งสองประเด็นของงานวิจัยนี้ทำให้สรุปได้ว่า สื่อที่รุนแรงจะทำให้คนเกิดการตายด้านต่อการบาดเจ็บและการช่วยเหลือผู้อื่น

Morgan, Movius, and Cody (2009) จัดทำวิจัยเรื่อง “The Power of Narratives: The Effect of Entertainment Television Organ Donation Storylines on the Attitudes, Knowledge, and Behaviors of Donors and Nondonors” เพื่อศึกษาอิทธิพลของโครงเรื่องเกี่ยวกับการบริจาคอวัยวะจากละครโทรทัศน์ของสหรัฐอเมริกา 4 เรื่อง ได้แก่ CSI: NY, Numb3rs, House และ Grey’s Anatomy ที่มีต่อเจตคติ ความคิด และพฤติกรรมของผู้ชม โดยใช้แบบสอบถามทางออนไลน์เป็นเครื่องมือในการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า ผู้ชมได้รับความรู้จากเนื้อหาของละครโทรทัศน์แต่ละเรื่อง แม้ว่าความจริงในบางเนื้อหาไม่ถูกต้อง และพบว่าหลังจากรับชมละครข้างต้น ผู้ชมที่ไม่ได้ตั้งใจบริจาคอวัยวะตั้งแต่แรก มีแนวโน้มที่จะตัดสินใจบริจาคอวัยวะสูงขึ้น เนื่องจากละครมีเนื้อหากระตุ้นการบริจาคอวัยวะ มีการแสดงภาพให้เห็นว่าผู้ชมมีส่วนร่วมในการบริจาคอวัยวะอย่างไร และมีการอภิปรายถึงการได้บุญจากการบริจาคอวัยวะ นอกจากนี้ยังพบว่าผู้ชมมีแนวโน้มที่จะบริจาคอวัยวะสูงขึ้นเมื่อผู้ชมมีความเกี่ยวข้องกับทางอารมณ์ในเนื้อเรื่องนั้นๆ

Mercado (2016) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “Teen Dating Violence in the Latino Community: History, Factors, and School-Wide Prevention” จากกลุ่มนักเรียนชาวละติน อายุ 12-17 ปี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อมูลเชิงลึกของผลลัพธ์ในทางลบของความสัมพันธ์ที่รุนแรงในกลุ่มวัยรุ่นละติน และศึกษาแหล่งที่มาของวัยรุ่นที่ถูกใช้ความรุนแรงเพื่อช่วยเหลือ

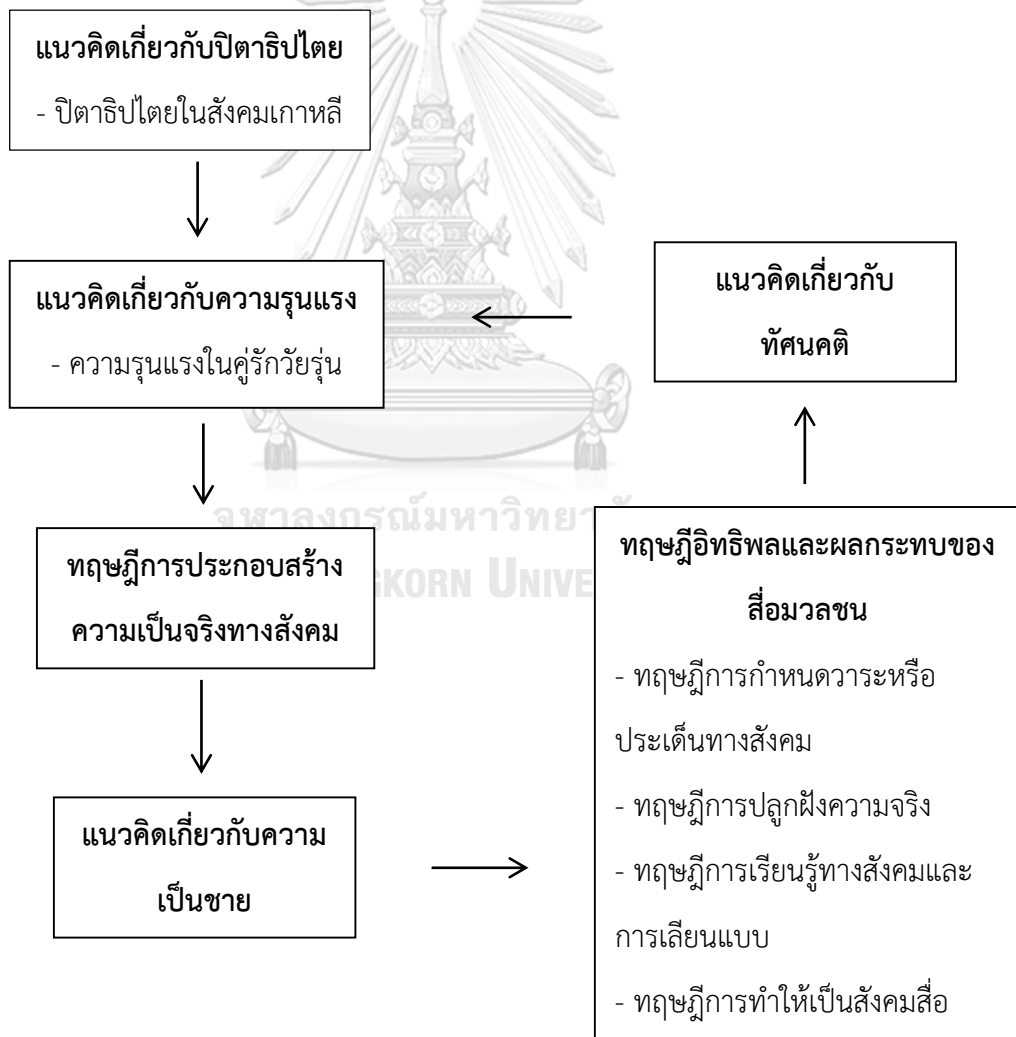
Laura Mercado พบว่า ผลของความรุนแรงในคูรักรวัยรุ่นนั้นมีทั้งผลการเรียนที่ตกต่ำ การบาดเจ็บรุนแรง ปัญหาสุขภาพที่เกี่ยวกับการใช้ยาและสารเสพติด วัยรุ่นที่มีประสบการณ์ความรุนแรงจากคูรักรอาจกลายเป็นเก็บตัวจากสังคมเนื่องจากบาดแผลทางจิตใจ หรือแม้กระทั่งฆ่าตัวตายในที่สุด

2.8 กรอบแนวคิดในการวิจัย

งานวิจัยนี้ ศึกษาภายใต้กรอบแนวคิดและทฤษฎีที่ว่า สังคมประเทศเกาหลีใต้มีลักษณะเป็น **ปิตาธิปไตย** หรือชายเป็นใหญ่ ทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันระหว่างเพศชายและเพศหญิง นำไปสู่ **ความรุนแรง** โดยเฉพาะความรุนแรงในคูรักรในที่สุด อย่างไรก็ตาม ละครโทรทัศน์เกาหลีมีการ **ประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคม** เกี่ยวกับตัวละครนำชายให้มีลักษณะ **ความเป็นชาย** ที่เป็นความเป็นชาย

แบบใหม่และความเป็นสุภาพบุรุษซึ่งขัดแย้งกับความเป็นจริงในสังคม เมื่อผู้ชมละครโทรทัศน์เกาหลีจึงได้รับ**อิทธิพลและผลกระทบของสื่อมวลชน** อันเนื่องมาจาก การกำหนดวาระหรือประเด็นทางสังคม การปลูกฝังความจริงและการทำให้เป็นสังคมสื่อ นำไปสู่การเรียนรู้ทางสังคมและการเลียนแบบ จึงทำให้ผู้ชมละครโทรทัศน์เกาหลีเปลี่ยน**ทัศนคติ**เกี่ยวกับ**ความรุนแรง**ในทางขัดแย้งกับความจริงของสังคมเกาหลีได้ ซึ่งได้แก่ การเปลี่ยนความคิด ความรู้สึก ตลอดจนพฤติกรรม

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง ‘เนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีกับการเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงในทางย้อนแย้งของคู่รักวัยรุ่นไทย: กรณีศึกษาละครโทรทัศน์เรื่อง Princess Hours, You Who Came from the Stars และ Crash Landing on You’ ใช้ระเบียบวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยแบ่งการวิจัยออกเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 การตีความเนื้อหา (Interpretive Analysis) เป็นการตีความเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลี เพื่อศึกษาเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีที่สามารถเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงในทางย้อนแย้งของคู่รักวัยรุ่นไทย ซึ่งผลจากการวิจัยในส่วนนี้จะนำไปเป็นแนวทางในการสร้างประเด็นคำถามในกระบวนการวิจัยส่วนที่สอง

ส่วนที่ 2 การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) เป็นการสัมภาษณ์เชิงลึกกลุ่มตัวอย่าง เพื่อศึกษาทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงของคู่รักวัยรุ่นไทยหลังจากการดูละครโทรทัศน์เกาหลี โดยก่อนการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยจะให้กลุ่มตัวอย่างดูคลิปวิดีโอเกี่ยวกับเนื้อหาของละครโทรทัศน์เกาหลี

3.1 การวิจัยส่วนที่ 1: การตีความเนื้อหา (Interpretive Analysis)

3.1.1 แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

ในการทำการศึกษาวิจัยส่วนนี้ ผู้วิจัยเลือกตีความเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีที่ออกอากาศทางโทรทัศน์ในช่วงเวลาที่แตกต่างกันตั้งแต่ปี ค.ศ. 2006 – 2019 จำนวน 3 เรื่อง เรื่องละ 1 ตอน โดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Selection) มีเกณฑ์ที่ใช้ในการคัดเลือกเรื่องคือความนิยมของละครโทรทัศน์และกระแสในสังคมออนไลน์ (Social Media) เนื่องจากเรื่องที่เป็นที่นิยมและอยู่ในกระแสความสนใจมากย่อมมีอิทธิพลในสังคมมาก ส่วนเกณฑ์ที่ใช้ในการคัดเลือกตอนของแต่ละเรื่อง ผู้วิจัยเลือกตามความเหมาะสมที่ผู้วิจัยมีความเห็นว่าตอนนั้นๆ สามารถสะท้อนเนื้อหาที่สามารถเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงในทางย้อนแย้งได้มากที่สุด

โดยละครโทรทัศน์เกาหลีจำนวน 3 เรื่องที่ผู้วิจัยเลือกศึกษา ได้แก่

1) Princess Hours (2006)

ซินแหยอง นักเรียนสาวชั้นมัธยมต้องแต่งงานกับเจ้าชายลีชิน รัชทายาทหนุ่มแห่งราชวงศ์เกาหลีตามคำสั่งญาติที่ปู่ของเธอมีไว้กับอดีตพระราชองค์ก่อน ชีวิตในวังของแหยองผ่านไปอย่างยากลำบาก อย่างไรก็ตาม เธอยังมีเจ้าชายลีชุล อดีตรัชทายาทที่หลงรักเธอคอยเป็นที่พึ่งภายในวัง เมื่อเวลาผ่านไป ความสัมพันธ์ระหว่างแหยองและเจ้าชายลีชินดูก่อตัวไปในทางที่ดีขึ้น ทว่าก็เกิดปัญหาต่างๆ ที่ทำให้ราชวงศ์เริ่มสั่นคลอน ซึ่งในท้ายที่สุด แหยองถูกเนรเทศไปอยู่ต่างประเทศ เนื่องจากสร้างความเสียหายให้แก่ราชวงศ์ ส่วนเจ้าชายลีชินตัดสินใจสละบัลลังก์เพื่อไปครองรักกับแหยองที่ต่างประเทศ

2) You Who Came from the Stars (2013)

โทมินจุน มนุษย์ต่างดาวหนุ่มอาศัยอยู่บนโลกตั้งแต่ยุคโซเชียนของเกาหลีเมื่อ 400 ปีก่อน จนถึงปัจจุบัน ได้พบกับซอนชงอี ดาราสาวผู้โด่งดังเนื่องจากทั้งคู่เป็นเพื่อนบ้านกันและเขาเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยในวิชาที่เธอเรียน ด้วยเหตุการณ์ต่างๆ นานาที่เกิดขึ้นมากมายทำให้ทั้งสองคนเริ่มพัฒนาความสัมพันธ์จนกลายเป็นคนรัก อีกทั้ง มินจุนยังเคยช่วยชีวิตชงอีไว้เมื่อในอดีตจนกลายเป็นรักแรกของเธอ ทว่าในท้ายที่สุด โทมินจุนต้องกลับดาวของตนเองเนื่องจากเขาอยู่บนโลกนานเกินไปจนทำให้พลังเสื่อมลง ซอนชงอีจึงรอคอยวันที่เขาสามารถหาทางกลับมายังโลกได้อีกครั้ง

3) Crash Landing on You (2019)

ยุนเชรี นักธุรกิจสาวชาวเกาหลีใต้ประสบอุบัติเหตุระหว่างเล่นร่มร่อน จึงทำให้ตกลงมาในเขตพื้นที่เกาหลีเหนือ และได้พบกับบริจองฮยอก เจ้าหน้าที่ทหารเกาหลีเหนือที่พยายามช่วยเธอให้กลับเกาหลีใต้ ความผูกพันทำให้ทั้งสองตกหลุมรักกัน ทว่าความเป็นเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้เป็นอุปสรรคใหญ่ของเขาและเธอ อย่างไรก็ตาม เชรีและจองฮยอกได้ครองรักกันในท้ายที่สุดโดยที่ทั้งคู่สามารถเจอกันได้ที่ประเทศสวิสเซอร์แลนด์ปีละ 1 อาทิตย์เท่านั้น

3.1.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยส่วนนี้เก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Source) โดยเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลคือเว็บไซต์ Netflix และเว็บไซต์ Viu สำหรับตุลละครโทรทัศน์และภาพยนตร์แบบออนไลน์ ผู้วิจัยรับชมละครโทรทัศน์เกาหลีเรื่อง Princess Hours, You Who Came from the Stars และ Crash Landing on You แบบรวดเดียวจบทีละเรื่องเพื่อคัดเลือกตอนที่ให้นำมาตีความเนื้อหา หลังจากนั้นจึงทำการดูซ้ำตอนที่เลือกอย่างละเอียดเพื่อตีความเนื้อหา

3.1.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการรับชมละครโทรทัศน์เกาหลีทั้ง 3 เรื่อง เรื่องละ 1 ตอน ด้วยการตีความเนื้อหา โดยใช้กรอบแนวคิดเกี่ยวกับความเป็นชายและทฤษฎีการประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคมในการวิเคราะห์ว่าละครโทรทัศน์เกาหลีมีการประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคมเกี่ยวกับความเป็นชายอย่างไร

3.2 การวิจัยส่วนที่ 2: การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview)

3.2.1 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยส่วนนี้ คือ คู่รักวัยรุ่นชาวไทยทั้งเพศชายและเพศหญิงที่ดูและชื่นชอบละครโทรทัศน์เกาหลี อายุตั้งแต่ 18-25 ปี จำนวน 5 คู่ รวม 10 คน

3.2.2 การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยใช้การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง 2 วิธี มีรายละเอียดดังนี้

- 1) วิธีการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Selection) เพื่อเลือกกลุ่มตัวอย่างคู่รักวัยรุ่นชาวไทยที่มีอายุตั้งแต่ 18-25 ปี ซึ่งดูและชื่นชอบละครโทรทัศน์เกาหลี
- 2) วิธีการคัดเลือกแบบลูกโซ่ (Snowball Selection) โดยผู้วิจัยใช้การรู้จักกลุ่มตัวอย่างด้วยตัวผู้วิจัยเอง และจากการแนะนำของกลุ่มตัวอย่างที่คัดเลือกได้จากวิธีการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง เพื่อให้ได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติตามที่ผู้วิจัยต้องการ

3.2.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยส่วนนี้ ได้แก่

- 1) แบบสัมภาษณ์ (Interview Form) ที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) ในการออกแบบแบบสัมภาษณ์ ผู้วิจัยทำการพัฒนาแบบสัมภาษณ์ขึ้นจากการทบทวนแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในบทที่ 2 และจากการตีความเนื้อหาในการวิจัยส่วนที่ 1 เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการทุกประเด็น
- 2) คลิปวิดีโอ ซึ่งประกอบไปด้วยฉากต่างๆ ของตัวละครนำหญิงหรือนางเอกและตัวละครนำชายหรือพระเอกจากละครโทรทัศน์เกาหลี 3 เรื่อง ได้แก่ Princess Hours, You

Who Came from the Stars และ Crash Landing on You เรื่องละ 1 ตอนที่ผู้วิจัย นำมาตีความในการวิจัยส่วนที่ 1 เพื่อเปิดให้กลุ่มตัวอย่างดูก่อนการสัมภาษณ์

3) โปรแกรม Zoom เพื่อใช้ในการสัมภาษณ์เชิงลึกกลุ่มตัวอย่างแบบออนไลน์

3.2.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลงานวิจัยส่วนนี้ ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตัวผู้วิจัยเอง มีรายละเอียดดังนี้

1. การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview)

ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์แบบออนไลน์ผ่านโปรแกรม Zoom โดยนัดวันและเวลาที่ผู้วิจัยและกลุ่มตัวอย่างซึ่งผู้วิจัยได้คัดเลือกมาว่ามีคุณสมบัติตรงตามที่ผู้วิจัยต้องการสะดวกทั้งสองฝ่าย การสัมภาษณ์เป็นแบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-Structured Interview) มีลักษณะคำถามแบบปลายเปิด (Open-Ended Question) ที่ผู้วิจัยได้เตรียมข้อคำถามมาแล้ว แต่ก็สามารถปรับเปลี่ยนและถามเพิ่มเติมได้ตามความเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วนตามที่ผู้วิจัยต้องการจากกลุ่มตัวอย่าง และยังได้ข้อมูลเพิ่มเติมในประเด็นที่น่าสนใจ และในระหว่างการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยทำการบันทึกการสัมภาษณ์โดยการบันทึกหน้าจอคอมพิวเตอร์ และทำการถอดเทปภายหลังการสัมภาษณ์ เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ต่อไป

2. การสังเกต (Observation)

เป็นการสังเกตประกอบการสัมภาษณ์เชิงลึก โดยสังเกตบุคลิก ลักษณะท่าทาง น้ำเสียง และภาษากายต่างๆ ที่ผู้ให้ข้อมูลแสดงออกมาระหว่างการให้สัมภาษณ์ เพื่อตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูล

3.2.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลจากการถอดเทปที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกของผู้ให้สัมภาษณ์ทั้งหมด 5 คู่ มาบรรยายในรูปแบบการพรรณนาข้อมูล (Data Description) และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เนื้อหา (Data Analysis) โดยใช้แนวคิดและทฤษฎีที่ผู้วิจัยทบทวนไว้ในบทที่ 2 เพื่อศึกษาทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงของคูร์กัวย์รุ่นไทยหลังจากการตุลาการโทรทัศน์เกาหลี

3.2.6 จริยธรรมของผู้วิจัย

ในการบันทึกหน้าจอคอมพิวเตอร์เพื่อบันทึกบทสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างนั้น ผู้วิจัยจะทำการขออนุญาตกลุ่มตัวอย่างก่อนทุกครั้ง หากกลุ่มตัวอย่างไม่อนุญาตให้บันทึก ผู้วิจัยก็จะใช้การจดจำบทสัมภาษณ์ให้ได้ครบถ้วนและถูกต้องที่สุด อาจมีการจดคำสำคัญ (Keywords) เพื่อให้ไม่พลาดข้อมูลที่สำคัญต่องานวิจัยหากกลุ่มตัวอย่างอนุญาตให้สามารถจดได้ รวมถึง ผู้วิจัยจะไม่เปิดเผยข้อมูลที่กลุ่มตัวอย่างไม่ต้องการให้เปิดเผย ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างเอง หรือข้อมูลในบทสัมภาษณ์

บทที่ 4

ผลการศึกษาและการวิเคราะห์ผลการศึกษา

การศึกษาเรื่อง ‘เนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีกับการเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงในทางย้อนแย้งของคู่รักวัยรุ่นไทย: กรณีศึกษาละครโทรทัศน์เรื่อง Princess Hours, You Who Came from the Stars และ Crash Landing on You’ มีวัตถุประสงค์เพื่อตีความเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีที่สามารถเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงในทางย้อนแย้งของคู่รักวัยรุ่นไทย และเพื่อศึกษาทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงของคู่รักวัยรุ่นไทยหลังจากการดูละครโทรทัศน์เกาหลี โดยเป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ซึ่งแบ่งการวิจัยออกเป็น 2 ส่วนคือ ส่วนการตีความเนื้อหา (Interpretive Analysis) และส่วนการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) ทั้งนี้ในการนำเสนอผลการศึกษา ผู้วิจัยจะสอดแทรกการวิเคราะห์ผลการศึกษาซึ่งมาจากกรอบแนวคิดทฤษฎี และคำถามวิจัยที่ผู้วิจัยนำเสนอไว้ในบทก่อนหน้า การนำเสนอผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

4.1 ข้อมูลจากการตีความเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลี

4.2 ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY

4.1 ข้อมูลจากการตีความเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลี

ผู้วิจัยทำการตีความเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีจำนวน 3 เรื่อง ได้แก่ Princess Hours, You Who Came from the Stars และ Crash Landing on You โดยตีความเรื่องละ 1 ตอน แยกแต่ละตอนออกเป็นฉาก และตีความฉากที่ตรงกับวัตถุประสงค์การวิจัยทั้งหมด 4 ด้าน ได้แก่ คุณลักษณะความเป็นชาย การแสดง บทละคร และเทคนิคการถ่ายทำ ซึ่งผู้วิจัยจะมุ่งตีความตัวละครนำชายคือพระเอกและพระรองเป็นหลัก

ในส่วนของการตีความด้านคุณลักษณะความเป็นชาย ผู้วิจัยจะตีความภายใต้กรอบแนวคิดเกี่ยวกับความเป็นชาย (Masculinity) ได้แก่ ความเป็นชายแบบใหม่ (The New Man) ซึ่งประกอบไปด้วย ความอ่อนหวาน ความนุ่มนวล ความอ่อนโยน ความเห็นอกเห็นใจผู้หญิง การช่วยงานบ้าน

การดูแลครอบครัว การแสดงอารมณ์ที่อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิง และความเป็นสุภาพบุรุษ ซึ่งประกอบไปด้วย ความสุภาพ ความนุ่มนวล ความอ่อนโยน และการให้เกียรติผู้อื่น

ละครโทรทัศน์เกาหลีเรื่อง Princess Hours

ออกอากาศทางโทรทัศน์ช่อง MBC ที่ประเทศเกาหลีใต้ในช่วงวันที่ 11 มกราคม พ.ศ. 2549 ถึง 30 มีนาคม พ.ศ. 2549 ด้วยเรทความเหมาะสมสำหรับผู้มีอายุ 12 ปีขึ้นไป มีจำนวนตอนทั้งหมด 24 ตอน นำแสดงโดย Yoon Eun-hye, Ju Ji-hoon, Kim Jeong-hoon และ Song Ji-hyo

Princess Hours เป็นเรื่องราวของ ซินแฮยอง นักเรียนสาวชั้นมัธยมที่ต้องแต่งงานกับเจ้าชายลีชิน รัชทายาทหนุ่มแห่งราชวงศ์เกาหลีตามคำสั่งญาติที่ปู่ของเธอมีไว้กับอดีตพระราชองค์ก่อน โดยเรื่องราวส่วนใหญ่กล่าวถึงชีวิตในวังของแฮยองที่ผ่านไปอย่างยากลำบาก อย่างไรก็ตาม เธอยังมีเจ้าชายลีฮยอล อดีตรัชทายาทที่หลงรักเธอคอยเป็นที่พึ่งภายในวัง เมื่อเวลาผ่านไป ความสัมพันธ์ระหว่างแฮยองและเจ้าชายลีชินดูก่อตัวไปในทางที่ดีขึ้น ทว่าก็เกิดปัญหาต่างๆ ที่ทำให้ราชวงศ์เริ่มสั่นคลอน ซึ่งในท้ายที่สุด แฮยองถูกเนรเทศไปอยู่ต่างประเทศเนื่องจากสร้างความเสียหายให้แก่ราชวงศ์ ส่วนเจ้าชายลีชินตัดสินใจสละบัลลังก์เพื่อไปครองรักกับแฮยองที่ต่างประเทศ

ผู้วิจัยเลือกนำตอนที่ 24 ของเรื่อง Princess Hours ซึ่งเป็นตอนสุดท้ายของละครโทรทัศน์มาตีความ เนื่องจากเห็นว่าเป็นตอนที่มึนเนื้อหาที่สามารถสะท้อนการเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงในทางย่อนแย้งของคู่รักวัยรุ่นไทยได้ดีที่สุด โดยตอนที่ 24 มีเนื้อหาโดยย่อ คือ เจ้าชายลีชินต้องไปเข้ารับการสืบสวนเนื่องจากตกเป็นผู้ต้องสงสัยในเหตุการณ์วางเพลิงภายในวัง ส่วนซินแฮยองจะต้องไปอาศัยอยู่ต่างประเทศ ทั้งสองใช้เวลาที่เหลืออยู่เพื่อล่อลวงกัน แต่สุดท้ายเจ้าชายลีชินพ้นจากข้อกล่าวหาเพราะเจ้าชายลีฮยอลรับผิดแทนแม่ของตนเองซึ่งเป็นผู้อยู่เบื้องหลังตัวจริง โดยในท้ายที่สุดลีชินตัดสินใจไม่ขึ้นครองราชย์และขอแฮยองแต่งงานจริงๆ

การตีความในตอนนี้ ผู้วิจัยคัดเลือกฉากเพื่อมาตีความทั้งหมด 7 ฉาก ดังต่อไปนี้

ฉากที่ 1

ฉากนี้เป็นฉากเปิดของตอนที่ 24 โดยทั้งคู่กำลังยืนอยู่ด้วยกัน ชินแฮยองเอ่ยลิซึนขึ้นมาว่าเธอไม่คู่ควรกับเขา ลิซึนจึงบอกว่าเขาต่างหากที่ไม่คู่ควรกับเธอ

ภาพที่ 2 ลิซึนกล่าวว่าตนไม่คู่ควรกับชินแฮยอง
คุณลักษณะความเป็นชาย

อ่อนโยนและให้เกียรติผู้อื่น

การแสดง

ลิซึนมองแฮยองด้วยสายตาอบอุ่น อ่อนโยน และยิ้มให้เธออย่างอ่อนหวาน

บทละคร

“ฉันอยากเป็นคนเหมาะสมคู่ควรกับชิน แต่ก็ทำไม่ได้อย่างที่ตั้งใจ”

“เธอไม่ได้คู่ควรกับฉัน เธอสดใสเปล่งประกายเกินไปจนฉันมองเธอไม่ถนัด และเป็นเพราะเธอทำให้ฉันได้รู้จักโลกที่แท้จริง”

“ดีใจด้วย ชินได้พิชิตจักรวาลแล้ว”

“เธอหมายถึงอะไร”

“นายมักเก็บตัวอยู่แต่ในดาวตัวเอง แต่ตอนนี้เริ่มมองดาวอื่นแล้ว อีกไม่นานนายก็จะพิชิตจักรวาล...”

เทคนิคการถ่ายทำ

ฉากนี้มีการใส่ดนตรีบรรเลงหวานซึ่งประกอบ สร้างบรรยากาศให้คำพูดของตัวละครนำชายดูโรแมนติกและกินใจมากขึ้น

จากการวิเคราะห์ของผู้วิจัยในฉากนี้ พบว่า ตัวละครนำชายมีความอ่อนโยนและให้เกียรติผู้อื่นซึ่งตรงตามความเป็นชายแบบใหม่และความเป็นสุภาพบุรุษ ด้านความอ่อนโยนสามารถเห็นได้จากการแสดงของตัวละครนำชายทั้งการใช้สายตา ท่าทาง รวมไปถึงคำพูด ส่วนบทสนทนาที่ตัวละครนำหญิงกดตัวลงต่ำโดยการบอกว่าเธอไม่เหมาะสมหรือคู่ควรกับตัวละครนำชาย แต่เขาก็กลับปฏิเสธคำกล่าวนั้นและยังกล่าวเป็นเชิงว่าเขาต่างหากที่ไม่คู่ควรกับเธอและเธอเป็นฝ่ายคนมาเติมเต็มเขาให้สมบูรณ์ แสดงให้เห็นถึงการให้เกียรติผู้อื่นของตัวละครนำชายว่าเขาเห็นคุณค่าในตัวเธอมากเพียงใด

ฉากที่ 2

หลังจากลีชินเข้ารับการสืบสวนในเหตุการณ์วางเพลิงภายในวัง เขากลายเป็นผู้ต้องสงสัยหลัก และรู้ตัวว่าตนเองจะถูกจับกุมและแยกจากชินแซกยอง เขาเลยไปที่ห้องล้างรูปของตนเองและมองรูปถ่ายของแซกยองที่เขาถ่ายในอิริยาบถต่างๆ แล้วนึกย้อนอดีตที่ทั้งเขาและเธอเคยมีร่วมกัน

ภาพที่ 3 ลีชินยืนมองรูปชินแซกยอง

คุณลักษณะความเป็นชาย

อ่อนโยน

การแสดง

ลีซิมองรูปของแขกยงที่ตนเองถ่ายเก็บเอาไว้ การแสดงออกทางสายตามีความเศร้าสร้อยเนื่องจากเขาและแขกยงจะต้องจากกันในอีกไม่นาน แต่สุดท้ายเมื่อถึงย้อนไปถึงช่วงเวลาต่างๆ ที่ผ่านมาที่เขาและเธอเคยมีร่วมกัน เขาก็ยิ้มออกมาอย่างอ่อนโยน

บทละคร

ฉากนี้เป็นฉากที่ไม่มีบทพูด แต่เน้นที่การแสดงออกทางสีหน้า

เทคนิคการถ่ายทำ

มีการใส่เพลงประกอบละครเข้าไป สร้างบรรยากาศซึ่งกินใจขึ้น

จากการวิเคราะห์ของผู้วิจัยในฉากนี้ พบว่า ตัวละครนำชายมีความอ่อนโยนซึ่งตรงตามความเป็นชายแบบใหม่และความเป็นสุภาพบุรุษ ถึงแม้ว่าในฉากนี้จะมีเพียงตัวละครนำชาย ไม่มีตัวละครนำหญิง แต่ความอ่อนโยนของตัวละครนำชายก็สื่อออกมาให้เห็นจากการแสดงในฉาก เมื่อเขานึกถึงคนรักของตนเอง และนึกถึงช่วงเวลาต่างๆ ที่เขาและคนรักมีมาด้วยกัน และยิ้มออกมา แสดงให้เห็นถึงความอ่อนโยนทางจิตใจที่เขามีต่อเธอว่าแม้เขาจะมีช่วงเวลาที่แล้วร้าย แต่การนึกถึงคนรักก็ทำให้เขามีความสุขขึ้นมาได้

ฉากที่ 3

ลีซิมกับซินแซยงนั่งอยู่ด้วยกัน ทั้งคู่ต่างรู้ว่าลีซิมจะโดนจับกุมในข้อหาวางเพลิงในวังและแขกยงจะต้องเดินทางออกนอกประเทศในวันต่อไป แซยงร้องไห้ ลีซิมจึงปลอบเธอต่างๆ ที่ตนเองก็เสียใจเช่นเดียวกันที่คนรักจะต้องจากไป

ภาพที่ 4 ลีชินปlobชินแซกยอง

คุณลักษณะความเป็นชาย

แสดงอารมณ์อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิงและอ่อนโยน

การแสดง

ลีชินมองแซกยองด้วยความอ่อนโยน แต่สายตาของตนก็เศร้าสร้อยไม่ต่างกัน ทว่าเขาก็พยายามเก็บมันไว้ไม่แสดงออกมามากเนื่องจากตนเองเป็นฝ่ายต้องปlobโยนคนรัก

บทละคร

“นี่ เด็กซีแยะ ร้องให้อีกแล้วหรือ”

“ฉันไม่ได้ร้องนะ ใครบอกว่าฉันร้อง”

“เธอจะไปพรุ่งนี้แล้วใช่ไหม แบบนั้นก็ดี... ถ้าไม่มีเธอก็ไม่รู้จะอยู่ที่นี้ได้ไหม แล้วฉันก็ไม่อยากให้เธอต้องเห็นตอนฉันถูกจับตัว...”

เทคนิคการถ่ายทำ

มีการใช้เพลงช้าประกอบ สร้างบรรยากาศซึ่ง เศร้าและอ่อนโยนขึ้น

จากการวิเคราะห์ของผู้วิจัยในฉากนี้ พบว่า ตัวละครนำชายมีการแสดงอารมณ์อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิงและมีความอ่อนโยนซึ่งตรงตามความเป็นชายแบบใหม่และความเป็นสุภาพบุรุษ ในด้านการแสดงอารมณ์อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิงสามารถเห็นได้จากบทสนทนาของตัวละครนำชายและตัวละครนำหญิงที่ตัวละครนำชายเปิดเผยความรู้สึกที่อ่อนไหวของ

ตนเองให้ตัวละครนำหญิงฟังว่าเขาไม่ยอมให้เธอไปจากเขา แต่ก็ไม่ยอมให้เธออยู่เพื่อเห็นภาพเขาในช่วงเวลาที่เลวร้ายเช่นเดียวกัน ส่วนความอ่อนโยนสามารถเห็นได้จากน้ำเสียง สีหน้าและท่าทางของตัวละครนำชายที่แสดงออกต่อตัวละครนำหญิง ไม่ว่าจะเป็นการใช้น้ำเสียงและสีหน้าที่อ่อนโยนปลอบประโลมอีกฝ่ายเมื่ออีกฝ่ายร้องไห้ หรือท่าทางเวลาที่เขาพูดคุยกับเธอก็แสดงออกถึงความอ่อนโยนเช่นเดียวกัน

ฉากที่ 4

ชินแขกของที่นั่งอยู่ตรงระเบียงเรียกลีชินที่กำลังเดินเข้าห้องเมื่อเห็นว่าเขาเดินผ่านเธอไปโดยไม่สนใจเธอ ลีชินจึงเดินมานั่งกับเธอโดยเว้นระยะห่าง เขาให้เหตุผลที่ไม่อยากเข้าใกล้เธอว่า เขากลัวตนเองจะรังเธอไว้ไม่ให้ไป เนื่องจากแขกของจะต้องจากไปในวันรุ่งขึ้น และกลัวว่าเขาจะขอให้เธอรอเขาที่ต้องรับโทษในเหตุการณ์วางเพลิงวังไปชั่วชีวิต แต่ต่อมาทั้งคู่ก็ได้พูดคุยเกี่ยวกับความในใจของตนเองและกอดล่ำลាក់กัน

ภาพที่ 5 ลีชินนั่งคุยกับชินแขกของ

คุณลักษณะความเป็นชาย

อ่อนโยน นุ่มนวล และแสดงอารมณ์อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิง

การแสดง

ในตอนต้นของฉาก ลีชินและแขกของพูดคุยกันแต่ไม่มองตากันเท่าไรนักเพราะดวงตาทั้งสองสั่นไหว น้ำเสียงสั่นแสดงถึงความเศร้าสร้อย แต่เมื่อลีชินกล่าวว่าแขกของคือคนที่สดใสที่สุดในโลกท่ามกลางผู้คนที่เขาเคยพบเจอ เขาก็หันมาสบตาเธอและยิ้มอย่างอ่อนโยนและจริงใจ ถึงแม้แววตาของเขาจะเศร้าสร้อยก็ตาม ต่อมาเป็นฉากที่ลีชินยื่นกอดแขกของจากทางด้านหลังและมองฟ้า แม้ว่ามีการสัมผัส

ทางกาย แต่ท่าทางและการแสดงของลีซิงก็ไม่ได้ส่อไปในทางล่วงเกินแขกของแต่อย่างใด ทว่าเต็มไปด้วย
ด้วยความนุ่มนวลและความรัก

บทละคร

“เป็นอะไรหรือ ทำไมนั่งห่างจัง”

“ถ้าฉันนั่งใกล้เธอ ฉันอาจจะรังเธอไว้ และอาจขอร้องให้เธอรอฉันไปชั่วชีวิต...ซินแขกของ ท่ามกลาง
ผู้คนที่ฉันเคยพบเจอ เธอคือคนที่สดใสที่สุดในโลก”

“ซินนะ เป็นคนที่โดดเด่นที่สุดในโลกเท่าที่ฉันเคยเจอมา ฉันจะจำใบหน้าวันนี้ของนายไว้ เพราะมัน
คือตัวจริงของซิน อบอุ่น จริงใจ ซื่อบริสุทธิ์”

เทคนิคการถ่ายทำ

มีการใส่ดนตรีบรรเลงซ้ำๆ ทำให้บรรยากาศดูเศร้าสร้อย

จากการวิเคราะห์ของผู้วิจัยในฉากนี้ พบว่า ตัวละครนำชายมีความอ่อนโยน ความนุ่มนวล
และการแสดงอารมณ์อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิงซึ่งตรงตามความเป็นชายแบบใหม่และ
ความเป็นสุภาพบุรุษ โดยการแสดงอารมณ์อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิงสามารถเห็นได้
จากบทสนทนาที่ตัวละครนำชายเปิดเผยถึงความกลัวของตนเองให้ตัวละครนำหญิงได้รับรู้ ความ
นุ่มนวลสามารถเห็นได้จากสัมผัสทางกายที่ตัวละครนำชายกอดตัวละครนำหญิง การแสดงออกทาง
กายของเขาไม่มีสิ่งใดที่สื่อออกมาถึงการล่วงเกินเลยแม้แต่น้อย แต่เป็นสัมผัสที่เต็มไปด้วยความ
นุ่มนวลที่เกิดจากความรักราวกับต้องการทะนุถนอมคนในอ้อมกอดของตน ส่วนความอ่อนโยน
สามารถเห็นได้จากทุกสิ่งที่สอดแทรกอยู่ในฉาก ไม่ว่าจะเป็นคำพูด น้ำเสียง สีหน้า ท่าทาง หรือแม้แต่
การสัมผัสทางกายที่ตัวละครนำชายแสดงออกและปฏิบัติต่อตัวละครนำหญิง

ฉากที่ 5

ลีลลพุดคุยกับซินแขกของก่อนที่เธอต้องเดินทางไปต่างประเทศ เขาเปิดเผยความในใจของ
ตนเองว่าอยากที่จะปกป้องและทำให้เธอยิ้มได้ แต่ก็กลับสร้างความเดือดร้อนให้เธอแทน แต่แขกของไม่

โกรธเคืองเขา เขาจึงเอ่ยความรู้สึกของตนเองว่าเขาอยากให้เธอรักเขาถึงแม้จะเป็นชาติหน้าก็ตาม และถึงแม้ว่าแขกของจะเอ่ยเป็นเชิงปฏิเสธและให้เขาเลิกยึดติดกับเธอ ลีฮุนก็ยิ้มออกมาอย่างเข้าใจ

ภาพที่ 6 ลีฮุนเปิดใจกับชินแขกของ

คุณลักษณะความเป็นชาย

แสดงอารมณ์อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิงและการให้เกียรติผู้อื่น

การแสดง

การแสดงออกของทั้งคู่มีความอึดอัดเล็กน้อยเนื่องจากทั้งคู่ต่างทำผิดต่อกัน โดยเฉพาะลีฮุนที่มีท่าทางนิ่งเกร็งไม่กล้าเข้าหาแขกของ แววดาลีฮุนเศร้าสร้อยและรู้สึกผิดอย่างเห็นได้ชัดเนื่องจากแขกของไม่รับรักเขาและเขายังทำผิดต่อเธอ เมื่อลีฮุนถามแขกของว่าชาติหน้าเธอจะรักเขาได้ไหม น้ำเสียงและสายตาของเขายิ่งเต็มไปด้วยความเศร้าสร้อยและแว่วอน อย่างไรก็ตาม เมื่อแขกของเดินเข้ามาจับมือเขาและเอ่ยเป็นเชิงปฏิเสธและให้เขาเลิกยึดติดกับเธอ ลีฮุนก็ยิ้มออกมาราวกับยอมรับในคำพูดของเธอ

บทละคร

“ต้องไปอยู่เมืองนอกคนเดียว กลัวหรือเปล่า”

“ฉันเป็นคนเลือกเอง ฉันไม่กลัวหรอก”

“นี่แหละชินแขกของ สิ่งที่ฉันอยากทำคือปกป้องและทำให้เธอยิ้มได้ แต่สุดท้ายความโลภของฉันทำให้เธอเดือดร้อน... ชาติหน้า ถ้าชาติหน้าเธอได้เจอฉันก่อนชิน เธอจะรักฉันได้ไหม”

เทคนิคการถ่ายทำ

ฉากนี้เป็นฉากที่มีเพียงบทพูดและเสียงพื้นหลังของธรรมชาติ เช่น เสียงนกร้อง ไม่มีเพลงหรือดนตรีประกอบแต่อย่างใด ทำให้บรรยากาศของฉากนี้ดูสบายๆ ไม่เคร่งเครียดเกินไป ถึงแม้ว่าบทสนทนาและการแสดงของฉากนี้จะเศร้าก็ตาม

จากการวิเคราะห์ของผู้วิจัยในฉากนี้ พบว่า ตัวละครนำชายมีการแสดงอารมณ์อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิงและการให้เกียรติผู้อื่นซึ่งตรงตามความเป็นชายแบบใหม่และความเป็นสุภาพบุรุษ โดยการแสดงอารมณ์อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิงสามารถเห็นได้จากบทสนทนาที่ตัวละครนำชายเอ่ยกับตัวละครนำหญิง เขาเปิดเผยความในใจของตนเองซึ่งเต็มไปด้วยความเป็นห่วง ความรัก ความอ่อนแอและความรู้สึกผิดที่มีต่อเธอ ส่วนการให้เกียรติผู้อื่นสามารถเห็นได้เมื่อตัวละครนำหญิงเอ่ยเป็นเชิงปฏิเสธเมื่อตัวละครนำชายขอให้เธอรักเขา ตัวละครนำชายก็ยอมรับและให้เกียรติในคำพูดและการตัดสินใจของเธอโดยไม่มีข้อแม้ใดๆ และไม่เข้าซี่ ไม่ทำให้เธอลำบากใจต่ออีกด้วย

ฉากที่ 6

หลังจากคดีเหตุการณ์ลอบวางเพลิงในวังคลีคลายและลิซินพันผิด เขาจึงมาหาชินแซกยองซึ่งย้ายมาอยู่ที่มาเก๊า ทั้งคู่ถามไถ่ความเป็นไปของอีกฝ่ายและใช้เวลาร่วมกัน เมื่อแซกยองกินขนมเลอะลิซินก็เอาอกให้ด้วยความเอ็นดู

ภาพที่ 7 ลิซินเซ็ดปากให้ชินแซกยอง

คุณลักษณะความเป็นชาย

อ่อนโยน

การแสดง

ตอนเริ่มต้นของฉากเมื่อลีซิ่นและซินแซกยองเจอกัน ทั้งคู่ต่างยิ้มให้กันด้วยความสุขและความดีใจ และเมื่อเป็นตอนที่ทั้งคู่ใช้เวลาด้วยกัน สายตา ท่าทาง และการแสดงออกของลีซิ่นแสดงออกอย่างชัดเจนถึงความรักและความอ่อนโยนที่เขามีต่อเธอ

บทละคร

บทสนทนาของฉากนี้เป็นการถามไถ่สารทุกข์สุกดิบของลีซิ่นและซินแซกยองซึ่งของกันและกัน และของผู้อื่น เนื่องจากทั้งคู่แยกจากกันไปพักใหญ่

เทคนิคการถ่ายทำ

มีการใช้ดนตรีที่มีจังหวะสนุกสนาน ให้ความรู้สึกสบาย ผ่อนคลาย และมีความสุข

จากการวิเคราะห์ของผู้วิจัยในฉากนี้ พบว่า ตัวละครนำชายมีความอ่อนโยนซึ่งตรงกับความ เป็นชายแบบใหม่และความเป็นสุภาพบุรุษ ความอ่อนโยนสามารถเห็นได้จากท่วงท่าประกอบของตัว ละครนำชาย ไม่ว่าจะเป็นสีหน้า ท่าทาง คำพูด และการปฏิบัติตัวต่อตัวละครนำหญิง ตัวอย่างที่เห็น ได้ชัดคือการที่ตัวละครนำชายเข้ตปากให้ตัวละครนำหญิงที่ผู้วิจัยกรุปมานำเสนอ ซึ่งแสดงออกถึง การดูแลเอาใจใส่คนรักอย่างอ่อนโยนอย่างชัดเจน

ฉากที่ 7

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาพที่ 8 ลีซิ่นขอซินแซกยองแต่งงาน

คุณลักษณะความเป็นชาย

แสดงอารมณ์อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิงและให้เกียรติผู้อื่น

การแสดง

ลักษณะท่าทาง สายตาและน้ำเสียงของลีซิงเมื่อเอ่ยขอแซกของแต่งงานเต็มไปด้วยความซื่อตรงและจริงจัง อย่างไรก็ตาม เมื่อแซกของมีท่าทีลังเล เขาก็มีท่าทีและสีหน้าที่หม่นหมองลงอย่างเห็นได้ชัด แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็ไม่แสดงความผิดหวังออกไปชัดเจนให้เธอเห็น

บทละคร

“เรามาแต่งงานจริงๆ กันเถอะ นี่ไม่ใช่การแต่งงานตามความเห็นชอบของผู้ใหญ่ ฉันกำลังขอผู้หญิงคนหนึ่งอย่างจริงจัง ฉันอยากใช้ชีวิตที่เหลือร่วมกับเธอ”

เทคนิคการถ่ายทำ

มีการใส่ดนตรีซ้ำๆ ประกอบ สร้างบรรยากาศหวานซึ่ง

จากการวิเคราะห์ของผู้วิจัยในฉากนี้ พบว่า ตัวละครนำชายมีการแสดงอารมณ์อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิงและการให้เกียรติผู้อื่นซึ่งตรงกับความเป็นชายแบบใหม่และความเป็นสุภาพบุรุษ การแสดงอารมณ์อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิงสามารถเห็นได้จากบทสนทนาที่ตัวละครนำชายขอตัวละครนำหญิงแต่งงาน คำพูดของตัวละครนำชายแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกในใจอันอ่อนไหวของเขา อย่างไรก็ตาม เมื่อตัวละครนำหญิงลังเลในการให้คำตอบ ตัวละครนำชายก็เคารพในการตัดสินใจและไม่ทำให้เธอลำบากใจแต่อย่างใด แสดงถึงการให้เกียรติผู้อื่นของตัวละครนำชายที่ให้เกียรติในการตัดสินใจของตัวละครนำหญิง ยิ่งไปกว่านั้น การแต่งงานด้วยความรักที่ตัวละครนำชายต้องการและกล่าวกับตัวละครนำหญิงก็เป็นหนึ่งในความเป็นชายแบบใหม่เช่นเดียวกัน

ละครโทรทัศน์เกาหลีเรื่อง You Who Came from the Stars

ออกอากาศทางโทรทัศน์ช่อง SBS ที่ประเทศเกาหลีใต้ในช่วงวันที่ 11 ธันวาคม พ.ศ. 2556 ถึง 27 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2557 ด้วยเรทความเหมาะสมสำหรับผู้มีอายุ 15 ปีขึ้นไป มีจำนวนตอนทั้งหมด 21 ตอน นำแสดงโดย Jung Ji-hyun, Kim Soo-hyun, Park Hae-jin และ Yoo In-na

You Who Came from the Stars เป็นเรื่องราวของ โทมินจุน มนุษย์ต่างดาวหนุ่มอาศัยอยู่บนโลกตั้งแต่ยุคโซซอนของเกาหลีเมื่อ 400 ปีก่อนจนถึงปัจจุบัน ได้พบกับซอนชงอี ดาราสาวผู้โด่งดัง เนื่องจากทั้งคู่เป็นเพื่อนบ้านกันและเขาเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยในวิชาที่เธอเรียน ด้วยเหตุการณ์ต่างๆ นานาที่เกิดขึ้นมากมายทำให้ทั้งสองคนเริ่มพัฒนาความสัมพันธ์จนกลายเป็นคนรัก อีกทั้ง มินจุนยังเคยช่วยชีวิตชงอีไว้เมื่อในอดีตจนกลายเป็นรักแรกของเธอ ทว่าในท้ายที่สุด โทมินจุนต้องกลับดาวของตนเองเนื่องจากเขาอยู่บนโลกนานเกินไปจนทำให้พลังเสื่อมลง ซอนชงอีจึงรอคอยวันที่เขาสามารถหาทางกลับมายังโลกได้อีกครั้ง

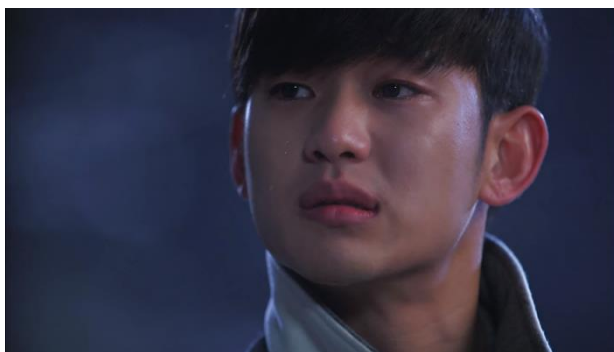
ผู้วิจัยเลือกนำตอนที่ 17 ของเรื่อง You Who Came from the Stars มาตีความ เนื่องจากเห็นว่าเป็นตอนที่มิเนื้อหาที่สามารถสะท้อนการเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงในทางย้อนแย้งของคู่รักวัยรุ่นไทยได้ดีที่สุด โดยตอนที่ 17 มีเนื้อหาโดยย่อ คือ โทมินจุนสารภาพกับซอนชงอีว่าอีกหนึ่งเดือนเขาต้องกลับไปยังที่ที่ตนจากมาและไม่กลับมาอีกเลย ทำให้ซอนชงอีโกรธมากและเลี้ยงที่จะคุยกับเขา เมื่อโทมินจุนพยายามไปคุยกับซอนชงอี เธอจึงตัดสินใจบอกลาเขาซึ่งเขาก็ยอมรับแต่โดยดี อย่างไรก็ตาม เมื่อทั้งคู่ได้ปรับความเข้าใจและเปิดเผยความในใจกันอีกครั้ง ซอนชงอีจึงตัดสินใจว่าเธอจะใช้เวลาที่เหลือกับเขา ทั้งคู่ใช้เวลาด้วยกันและไปเที่ยวด้วยกัน ซึ่งสุดท้ายแล้ว โทมินจุนตัดสินใจไม่กลับไปยังดาวของตนและโกหกซอนชงอีว่าถึงเขาไม่กลับไปก็ไม่เป็นไร ถึงแม้ว่าในความเป็นจริง หากเขาไม่กลับไป เขาจะต้องตายก็ตาม

การตีความในตอนนี้ ผู้วิจัยคัดเลือกฉากเพื่อมาตีความทั้งหมด 6 ฉาก ดังต่อไปนี้

ฉากที่ 1

โทมินจุนสารภาพกับซอนชงอีว่าอีกหนึ่งเดือนตนเองต้องกลับไปยังที่ที่ตนจากมาและไม่กลับมาอีกเลย ทำให้ชงอีโกรธมากจนต่อว่าเขาและเดินหนีไปเพราะเธอคิดว่าความสัมพันธ์ของเขาและเธอเพิ่งเริ่มต้นไม่นานก็ต้องจบลงแล้ว โทมินจุนร้องไห้ด้วยความเสียใจเนื่องจากเขาไม่อยากจะจาก

เธอไปเช่นเดียวกัน แต่เขาไม่สามารถบอกสาเหตุที่แท้จริงกับเธอได้ว่าหากเขาไม่ไป เขาจะต้องตาย เพราะไม่อยากให้เธอไม่สบายใจ

ภาพที่ 9 โทมินจุนร้องไห้หลังสารภาพความจริง

คุณลักษณะความเป็นชาย

แสดงอารมณ์อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิงและอ่อนโยน

การแสดง

เมื่อโทมินจุนพูดประโยค “ทั้งหมดที่เธออยากจะทำ เรามาทำมันล่วงหน้าเถอะ” ใบหน้าของเขายังมีรอยยิ้มเล็กๆ ให้ซองชงอี แต่หลังจากนั้นน้ำตาของเขาก็เริ่มคลอและร้องไห้ในที่สุดเมื่อเขาสารภาพความจริง และเมื่อซองอีโกรธจนเดินหนีไป โทมินจุนก็ร้องไห้อย่างหนัก สายตาของเขาที่มองเธอเต็มไปด้วยความเศร้าสorrowและอาวรณ อย่งไรก็ตาม เขาไม่ได้สบตาเธอบ่อยนัก แสดงให้เห็นความรู้สึกผิดที่เขาผิดต่อเธอและความพยายามเก็บซ่อนความอ่อนแอของตนเองไว้

บทละคร

“ทั้งหมดที่เธออยากจะทำ เรามาทำมันล่วงหน้าเถอะ ทำทุกอย่างให้ครบในเดือนเดียว... อีกหนึ่งเดือนฉันจะต้องกลับไปยังที่ที่ฉันจากมา”

สิ่งที่โทมินจุนพูดแสดงให้เห็นว่าถึงแม้เขาจะต้องจากไปด้วยความจำเป็น แต่เขาก็ยังอยากเติมเต็มความปรารถนาของซองอีที่อยากทำกิจกรรมและไปที่ต่างๆ ด้วยกัน อย่งไรก็ตาม เมื่อซองอีถามเขาว่าทำไมเขาถึงต้องไป โทมินจุนเลือกที่จะเงียบและไม่บอกความจริงว่าหากเขาไม่กลับไปเขาจะต้องตาย

เทคนิคการถ่ายทำ

เมื่อเริ่มฉากมีการใช้ดนตรีบรรเลงช้าๆ หวานซึ่งทำให้บรรยากาศของเรื่องยังไม่เศร้ามากนัก แต่เมื่อโทมินจุนสารภาพว่าตนเองต้องจากไปแล้ว มีการใส่เพลงเศร้าประกอบ ทำให้บรรยากาศของฉากกลายเป็นเศร้าสร้อย ยิ่งเมื่อฉากนี้มีตัวละครแค่สองคนในฉาก กับบรรยากาศกลางคืนที่มีหิมะตก ยิ่งทำให้บรรยากาศดูอ้างว้างโดดเดี่ยวมากยิ่งขึ้นจากที่ตอนแรกเป็นความโรแมนติก

จากการวิเคราะห์ของผู้วิจัยในฉากนี้ พบว่า ตัวละครนำชายมีการแสดงอารมณ์อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิงและความอ่อนโยนซึ่งตรงกับความเป็นชายแบบใหม่และความเป็นสุภาพบุรุษ การแสดงอารมณ์อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิงสามารถเห็นได้อย่างชัดเจนในฉากนี้เนื่องจากตัวละครนำชายแสดงออกมาโดยการร้องไห้ต่อหน้าตัวละครนำหญิง ส่วนความอ่อนโยนสามารถเห็นได้จากคำพูด สีหน้า และท่าทางของตัวละครนำชายที่แสดงต่อตัวละครนำหญิง แม้ตัวละครนำหญิงจะต่อว่าเขา หรือเขาจะรู้สึกเสียใจมากเพียงใด ทว่าตัวละครนำชายยังปฏิบัติต่อตัวละครนำหญิงด้วยความอ่อนโยนตลอด

ฉากที่ 2

ในขณะที่โทมินจุนเดินตามจ้อซอนซงอีที่เดินหนีตลอดเพราะต้องการปรับความเข้าใจระหว่างเขาและเธอ ลูกศิษย์สาวที่เคยเรียนกับเขาก็เข้ามาทักทายและพูดคุยหยอกล้อกับโทมินจุนจนทำให้ซอนซงอีไม่พอใจ ถึงแม้ว่าโทมินจุนจะไม่มีท่าทีในเชิงซู้สาวกับลูกศิษย์สาวเลยก็ตาม

ภาพที่ 10 โทมินจุนพูดคุยกับลูกศิษย์ของตน

คุณลักษณะความเป็นชาย

ให้เกียรติผู้อื่นและสุภาพ

การแสดง

ในช่วงเริ่มฉากที่เป็นการเถียงกันระหว่างโทมินจุนและซอนซงอี จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าโทมินจุนมองซอนซงอีตลอดเวลา แสดงให้เห็นถึงความสนใจและความใส่ใจในตัวเธอ หรือแม้แต่ตอนที่เธอรับโทรศัพท์แล้ววิ่งหนีไป เขาก็ยังมองตามเธอตลอด

เมื่อลูกศิษย์สาวเข้ามาทักทายเขา สีหน้าของโทมินจุนดูงงอย่างเห็นได้ชัดเนื่องจากเขาไม่สามารถจำเธอได้ แต่เมื่อเธอมีท่าทีเศร้าใจที่เห็นเขาจำไม่ได้ โทมินจุนก็สร้างเป็นจำเธอได้เพื่อรักษาน้ำใจและให้เกียรติเธอถึงแม้ว่าเขาจะมีท่าทีอึดอัดเล็กน้อยเนื่องจากเป็นคนไม่เข้าสังคมเท่าไรนัก อย่างไรก็ตามเมื่อซอนซงอีแสดงอาการไม่พอใจเมื่อลูกศิษย์สาวขอเบอร์โทมินจุนโดยที่เขาไม่ได้ยอมให้ เขาจึงถือโอกาสนั้นปฏิเสธและบอกลาเธอด้วยท่าทีนอบน้อมและสุภาพ

บทละคร

ฉากนี้เริ่มต้นด้วยบทสนทนาของโทมินจุนที่ตามจ้อซอนซงอี ถึงแม้จะดูเป็นการเถียงกันเสียมากกว่า ทว่าแต่ละประโยคที่โทมินจุนกล่าวเต็มไปด้วยความเป็นห่วงซอนซงอี

เมื่อมีลูกศิษย์สาวเก่าที่เคยเรียนกับโทมินจุนเข้ามาทักทาย แม้จะจำไม่ได้ แต่เขาก็รักษาน้ำใจโดยการบอกว่าจำเธอได้ อย่างไรก็ตาม เมื่อซอนซงอีแสดงออกด้วยท่าทีไม่พอใจ โดยเฉพาะตอนที่ลูกศิษย์สาวขอเบอร์โทมินจุน เขาก็เลือกที่จะเลิกคุยกับเธอ แต่ยังคงรักษามารยาทด้วยการบอกลาอย่างสุภาพ

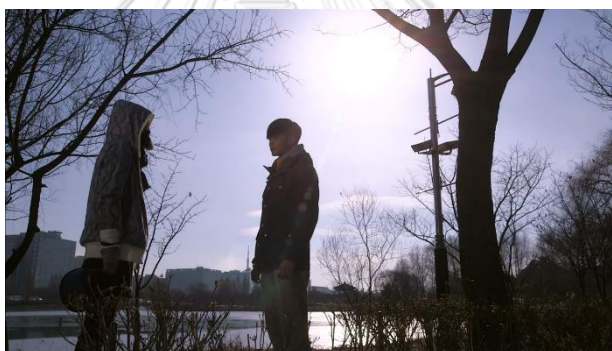
เทคนิคการถ่ายทำ

ช่วงแรกของฉากนี้ยังไม่มีการเล่นเพลงหรือดนตรีประกอบใดๆ ทำให้ฉากถูกเน้นไปที่บทสนทนาของโทมินจุนและซอนซงอีที่เถียงกันอยู่ แต่เมื่อลูกศิษย์สาวโผล่มาในฉาก มีการใช้เสียงประกอบเพื่อให้เธอโดดเด่น และเมื่อซอนซงอีเห็นโทมินจุนและเธอพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน ก็มีการใส่เสียงประกอบที่มีทำนองสนุกสนาน ให้ความรู้สึกตลก ขำขัน ทำให้บรรยากาศของฉากดูสบายๆ กว่าตอนเริ่ม

จากการวิเคราะห์ของผู้วิจัยในฉากนี้ พบว่า ตัวละครนำชายมีการให้เกียรติผู้อื่นและความสุภาพซึ่งตรงกับความเป็นสุภาพบุรุษ โดยคุณสมบัติทั้งสองอย่างนี้สามารถเห็นได้จากการที่ตัวละครนำชายรักษาน้ำใจของตัวละครหญิงอื่น แม้ในฉากนี้จะทำให้ผู้ชมเห็นได้อย่างชัดเจนว่าตัวละครนำชายรู้สึกอึดอัดในการที่ตัวละครหญิงอื่นเข้ามาพูดคุยกับตน แต่ตัวละครนำชายก็เลือกที่จะไม่แสดงออกมาเพื่อเป็นการให้เกียรติตัวละครหญิงที่เข้ามาพูดคุยด้วย และพูดคุยกับเธอด้วยคำพูดและท่าทางที่สุภาพ แม้กระทั่งตอนปฏิเสธการให้เบอร์ติดต่อและการบอกลากี้เป็นไปด้วยความสุภาพนอบน้อมเช่นเดียวกัน

ฉากที่ 3

ซอนชงอีต่อว่าโทมินจุนเรื่องที่เขาต้องกลับไปยังบ้านเกิดของตนต่างๆ ที่เรื่องราวของพวกเขาสองคนเพิ่งเริ่มต้นด้วยความไม่เข้าใจ และจบด้วยการขอจบเรื่องระหว่างเขาและเธอ ซึ่งโทมินจุนก็ยอมรับการตัดสินใจของซอนชงอีแต่โดยดี

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ภาพที่ 11 ซอนชงอีขอจบความสัมพันธ์กับโทมินจุน

คุณลักษณะความเป็นชาย

ให้เกียรติผู้อื่น

การแสดง

เมื่อซอนชงอีถามโทมินจุนว่าทำไมเขาถึงต้องจากไป สีหน้าของเขามีท่าทีลำบากใจ ตาหลุบต่ำอย่างคนไม่รู้จะตอบอะไร แววตาของเขาแสดงออกถึงความเศร้าสร้อย แต่ก็ยอมฟังในสิ่งที่ซอนชงอีพูดและต่อว่าโดยไม่โต้คัดค้าน และเมื่อเธอขอจบเรื่องระหว่างเขาและเธอ โทมินจุนก็ยังมีท่าทางเศร้ายิ่งขึ้นแต่ไม่แสดงออกมามากนัก เขาเป็นฝ่ายหันหลังเดินออกไปก่อนด้วยสีหน้าที่ทำอะไรไม่ถูก

บทละคร

ในฉากนี้ ซอนซงอีเป็นฝ่ายพูดเสียมากกว่า โดยเริ่มจากการตัดพ้อต่อว่าด้วยความไม่เข้าใจว่าทำไม โทมินจุนถึงต้องกลับไปยังบ้านเกิดของตนทั้งๆ ที่เรื่องราวของเขากับเธอเพิ่งเริ่มต้น ซึ่งโทมินจุนไม่ได้ตอบอะไร เมื่อโทมินจุนไม่ได้ตอบอะไร ซอนซงอีจึงขอจบเรื่องระหว่างเขาและเธอด้วยการบอกลา และไม่ให้เขามาอยู่กับเธออีก โทมินจุนจึงเคารพในการตัดสินใจของซอนซงอีอย่างไม่มีข้อโต้แย้งใดๆ

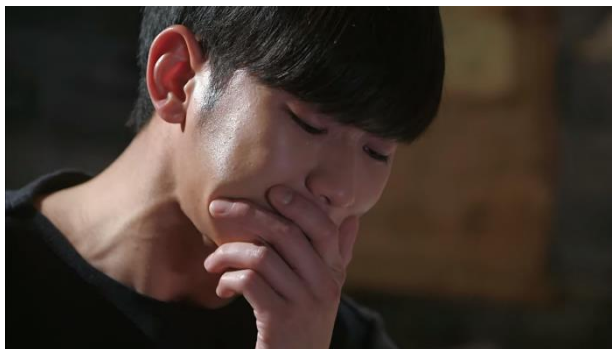
เทคนิคการถ่ายทำ

เมื่อเริ่มฉาก ไม่มีการใช้เสียงหรือดนตรีประกอบ ทำให้เน้นไปที่บทสนทนาของโทมินจุนและซอนซงอี สร้างบรรยากาศที่ดูจริงจังขึ้น แต่เมื่อซอนซงอีตัดพ้อและบอกลาโทมินจุน ก็มีการใส่เพลงประกอบคลอเบาๆ ทำให้บรรยากาศของฉากดูเศร้าขึ้น และเมื่อจบฉากที่โทมินจุนเดินออกไป ไม่มีบทสนทนาใดๆ แล้ว เพลงประกอบก็ดังขึ้น เป็นการเน้นตัวเพลงและบรรยากาศของฉากให้ยิ่งเศร้าสร้อยขึ้นไป

จากการวิเคราะห์ของผู้วิจัยในฉากนี้ พบว่า ตัวละครนำชายมีการให้เกียรติผู้อื่นซึ่งตรงกับความ เป็นสุภาพบุรุษ การให้เกียรติผู้อื่นในที่นี้หมายความว่าถึงการให้เกียรติและเคารพในการตัดสินใจของผู้อื่น อย่างที่ตัวละครนำชายให้เกียรติและเคารพในการตัดสินใจของตัวละครนำหญิงโดยไม่มีข้อโต้แย้งใดๆ ถึงแม้ว่าตนเองจะไม่เห็นด้วยหรือไม่อยากปฏิบัติตามการตัดสินใจนั้นๆ ก็ตาม

ฉากที่ 4

ซอนซงอีเปิดใจกล่าวความรู้สึกของตนให้โทมินจุนฟังโดยพูดลำพังในห้องของตัวเอง ซึ่งโทมินจุนสามารถได้ยินแม้เขาจะอยู่คนละห้องกับเธอก็ตาม ซอนซงอีตัดสินใจใช้เวลาที่เหลือร่วมกับโทมินจุน แทนที่จะจบความสัมพันธ์อย่างที่เราตัดสินใจในตอนแรก โดยให้เหตุผลว่า หากเธอใช้เวลาที่เหลือกับเขา เธออาจจะเบื่อเขาจนสามารถลืมเขาได้ง่ายๆ เมื่อเขาจากไปก็ได้ ซึ่งโทมินจุนก็ยอมรับในการตัดสินใจของซอนซงอีเช่นเคย ถึงแม้เขาจะคิดว่าไม่ว่าอย่างไร เขาก็ไม่สามารถลืมเธอได้เลยก็ตาม

ภาพที่ 12 โทมินจุนร้องไห้

คุณลักษณะความเป็นชาย

ให้เกียรติผู้อื่นและแสดงอารมณ์อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิง

การแสดง

สีหน้าและท่าทางของโทมินจุนในตอนเริ่มแรกดูเศร้าสร้อย ยิ่งเมื่อซอนชงอีกกล่าวว่าเธอจะลืมนเขา เขาก็เริ่มสะอื้น น้ำตาไหล และร้องไห้ฟูมฟายในที่สุด แต่ทั้งหมดนี้ไม่ได้แสดงออกมาให้ซอนชงได้เห็น โทมินจุนทำเพียงร้องไห้ลำพังในห้องของตน และส่งข้อความหาซอนชงอีราวกับว่าเขาไม่เป็นอะไร

บทละคร

บทสนทนาในฉากนี้ซอนชงอีเป็นคนพูดเสียส่วนใหญ่ โดยเธอระบายความรู้สึก บอกความคิดและการตัดสินใจของตนให้โทมินจุนฟังว่าเธอจะใช้เวลาที่เหลืออีกหนึ่งเดือนร่วมกับโทมินจุนแทนที่จะจบความสัมพันธ์อย่างที่เธอตัดสินใจในตอนแรก เพราะหากเธอใช้เวลาที่เหลือกับเขา เธออาจจะเบื่อเขาจนสามารถลืมนเขาได้ง่ายๆ เมื่อเขาจากไปก็ได้ โดยที่โทมินจุนนั่งฟังทุกอย่างที่ซอนชงอีพูดอย่างตั้งใจ เขาขานรับซอนชงอีที่เรียกชื่อเขา ถึงแม้จะรู้ว่าเธอไม่ได้ยินเขาก็ตาม โทมินจุนตอบตกลงในสิ่งที่ซอนชงอีตัดสินใจ ถึงแม้ว่าเขาจะเจ็บปวด ซึ่งเห็นได้อย่างชัดเจนจากประโยคที่เขาพูดกับตัวเองว่า “แต่ฉันต้องทำยังไง ถึงจะลืมนเธอได้ล่ะ”

เทคนิคการถ่ายทำ

เมื่อเริ่มฉาก ยังไม่มีการใส่เพลงหรือดนตรีประกอบ ทำให้เน้นไปที่บทพูดที่ซอนชงอีเกริ่นนำก่อนจะเข้าเรื่องสิ่งที่เธออยากพูดกับโทมินจุน สร้างบรรยากาศที่ดูค่อนข้างเงียบเหงาถึงแม้ว่าบทพูดนั้นจะดูติด

ตกลงเล็กๆ ก็ตาม แต่เมื่อซอนชงอีเข้าเรื่องว่าเธอตัดสินใจที่จะใช้เวลาที่เหลือก่อนโทมินจุนไปพร้อมกับเขา มีการใช้ดนตรีซึ้งๆ เข้าประกอบ ทำให้บรรยากาศของฉากเปลี่ยนไป ไม่เงียบเหงาเหมือนฉากเริ่ม แต่ให้ความรู้สึกเศร้าสร้อยมากขึ้น ฉากนี้ทั้งสองไม่ได้ร่วมเฟรมเดียวกัน แต่อยู่คนละห้อง ทำให้บรรยากาศของฉากดูอ้างว้างเดียวดาย โดยเฉพาะบรรยากาศของโทมินจุน

จากการวิเคราะห์ของผู้วิจัยในฉากนี้ พบว่า ตัวละครนำชายมีการให้เกียรติผู้อื่นและการแสดงอารมณ์อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิงซึ่งตรงกับความเป็นชายแบบใหม่และความเป็นสุภาพบุรุษ โดยการให้เกียรติผู้อื่นสามารถเห็นได้จากการที่ตัวละครนำชายเคารพในความคิดและการตัดสินใจของตัวละครนำหญิง ถึงแม้ว่าความคิดและการตัดสินใจนั้นจะทำให้เขาต้องเสียใจก็ตาม ส่วนของการแสดงอารมณ์อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิงในฉากนี้นั้น ถึงแม้ว่าตัวละครนำชายจะไม่ได้แสดงอารมณ์อ่อนไหวให้ตัวละครนำหญิงเห็นโดยตรง แต่ตัวละครนำชายแสดงออกให้ผู้ชมเห็น ซึ่งการร้องไห้ที่ซัดกับความเป็นชายแบบเก่าที่ผู้ชายต้องเข้มแข็งและไม่แสดงอารมณ์อ่อนไหวออกมา ผู้วิจัยจึงมองว่าฉากนี้มีการแสดงอารมณ์อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิงเช่นเดียวกัน

ฉากที่ 5

ซอนชงอีและโทมินจุนไปเที่ยวด้วยกัน โดยซอนชงอีทำตัวติดกับโทมินจุนแทบจะตลอดเวลา เธอจึงหาสารพัดข้ออ้างมาอ้างเรื่องที่เธอตัวติดเขาตลอดทั้งวัน เช่น เพื่อที่จะได้เบื่อกันเร็วๆ ซึ่งข้ออ้างเหล่านั้นโทมินจุนรู้ว่าล้วนไม่เป็นความจริง เนื่องจากน้องชายของซอนชงอีเคยมาฝากฝังเธอกับเขาและบอกเกี่ยวกับนิสัยของเธอซึ่งตรงข้ามกับสิ่งที่เธอพูดออกมา

ภาพที่ 13 โทมินจุนและซอนชงอีใช้เวลาด้วยกัน

คุณลักษณะความเป็นชาย

ให้เกียรติผู้อื่นและอ่อนโยน

การแสดง

สายตาและท่าทางของโทมินจุนแสดงออกถึงความเอ็นดูแกมขำขันซ่อนซงอี แต่เขาไม่ได้มองหน้าเธอแต่อย่างใด แสดงให้เห็นว่าเขาไม่ต้องการให้ซงอีรู้ว่าเขารู้ว่าสิ่งที่เธอพูดมาไม่เป็นความจริง เขาจึงเพียงแค่อมยิ้มคนเดียวและตั้งใจฟังในสิ่งที่เธอพูดโดยไม่คัดค้านอะไรเท่านั้น และในตอนท้ายฉาก มีการถ่ายให้เห็นมือของโทมินจุนและซงอีที่กุมกันอยู่ มือของโทมินจุนกระชับมือของซงอี เพื่อให้การจับแน่นขึ้น เป็นการสัมผัสที่เป็นไปในเชิงบวก แสดงให้เห็นถึงความอบอุ่น อ่อนโยน และเป็นการแสดงออกว่าเขาจะอยู่ตรงนี้กับเธอ

บทละคร

บทสนทนาในฉากนี้มีเพียงซงอีพูดคนเดียว โดยเธอหาสารพัดข้ออ้างมาบอกกับโทมินจุนถึงเหตุผลที่เธอตามติดเขาตลอดวัน เช่น เพื่อที่เธอจะได้เปื้อเขาเร็วๆ ซึ่งโทมินจุนไม่ได้พูดอะไร เพียงแต่มีการตัดสลับฉากที่น้องชายของซงอีเคยมาฝากฝังกับโทมินจุนเกี่ยวกับพี่สาวของตนเอง ซึ่งตรงข้ามกับสิ่งที่ซงอีพูดทั้งหมด เช่น ซงอีบอกว่าเธอไม่ได้คบหาโทมินจุนเป็นคนแรก ทั้งๆ ที่ในความเป็นจริงโทมินจุนเป็นแฟนคนแรกของเธอ

เทคนิคการถ่ายทำ

ฉากนี้มีการใช้ดนตรีประกอบที่มีจังหวะสนุกสนาน ให้ความรู้สึกขำขัน ไม่จริงจัง ทำให้บรรยากาศของฉากนี้ออกมาดูสบายๆ

จากการวิเคราะห์ของผู้วิจัยในฉากนี้ พบว่า ตัวละครนำชายมีการให้เกียรติผู้อื่นและความอ่อนโยนซึ่งตรงกับความเป็นชายแบบใหม่และความเป็นสุภาพบุรุษ การให้เกียรติผู้อื่นสามารถเห็นได้จากการที่ตัวละครนำชายไม่เอ่ยอะไรที่เป็นการหักหน้าหรือทำให้ตัวละครนำหญิงต้องอับอายถึงแม้เขาจะรู้ว่าสิ่งที่เธอพูดไม่เป็นความจริงเลยก็ตาม ส่วนความอ่อนโยนสามารถเห็นได้จากทั้งสีหน้า ท่าทาง และการสัมผัสที่ตัวละครนำชายกระทำต่อตัวละครนำหญิง โดยเฉพาะสัมผัสที่ตัวละครนำชายกุมมือ

ตัวละครนำหญิงและเอนไปซบตัวละครนำหญิงที่ซบเขาอยู่ก่อนแล้ว ทุกการกระทำเป็นไปด้วยความอ่อนโยนและอบอุ่นซึ่งแสดงให้เห็นว่าเขารักและต้องการทะนุถนอมอีกฝ่ายมากเพียงใด

ฉากที่ 6

ซอนชงอีร้องเรียกหาโทมินจุนเมื่อไม่เห็นเขาเนื่องจากกลัวเขาจะจากไปโดยไม่บอกลา โทมินจุนที่เดินมาเห็นเธอกำลังร้องเรียกและเห็นว่าเธอกลัวว่าเขาจะจากไปมากเพียงใดจึงตัดสินใจไม่กลับไป ที่ๆ ตนเองจากมาต่างๆ ที่รู้ว่าตนเองต้องตายหากไม่กลับไป อย่างไรก็ตาม เมื่อซอนชงอีถามถึงผลของการที่เขาตัดสินใจไม่กลับไป โทมินจุนจะโกหกเธอว่าถึงเขาจะไม่กลับไปก็ไม่เป็นไร

ภาพที่ 14 โทมินจุนกอดซอนชงอี

คุณลักษณะความเป็นชาย

อ่อนโยนและเห็นอกเห็นใจผู้หญิง

การแสดง

เมื่อฟังซอนชงอีกล่าวความในใจว่าเธอกลัวที่เขาจะจากไปโดยไม่บอกลา ตาของโทมินจุนมองต่ำและดูเศร้าสร้อยเมื่อเห็นเธอเศร้าที่เขาต้องจากไป สีหน้าของเขาแสดงให้เห็นว่าเขากำลังตัดสินใจอะไรบางอย่าง และมีความกังวลใจปวยเล็กน้อย แต่หลังจากนั้นเขาก็มองหน้าเธอด้วยสีหน้าที่เปลี่ยนไป มีความมั่นใจขึ้น สดใสขึ้น เมื่อเขาบอกกับเธอว่าเขาจะไม่จากไปแล้ว น้ำเสียงและสายตาของโทมินจุนแสดงออกถึงความหนักแน่นที่เขาตัดสินใจจะไม่จากไป ในขณะเดียวกันสีหน้าที่อมยิ้มเล็กๆ ของเขาก็แสดงออกว่าเขาต้องการสร้างความมั่นใจให้กับเธอว่าเขาตัดสินใจเลือกทางนี้จริงๆ

อย่างไรก็ตาม เมื่อซอซงฮีถามว่าหากเขาไม่ไป จะไม่เป็นอะไรจริงๆ ไชโหมม สีหน้าและสายตาของ โทมินจุนเปลี่ยนไปเล็กน้อย เขาหลุบตาลงต่ำและคิดไปถึงความจริงที่ว่าหากเขาไม่จากไปเขาจะต้องตาย ซึ่งทั้งหมดนี้แสดงออกถึงความกังวล แต่สักพักสีหน้าและสายตาเขาก็กลับมาปกติ พร้อมความมุ่งมั่นและหนักแน่นอีกครั้งเมื่อเขากล่าวย้ำกับเธอว่าไม่เป็นไร โทมินจุนยิ้มและพยักหน้าเป็นการย้ำใน คำพูดของตนเองว่าเขาหมายความตามนั้นจริงๆ

เมื่อซอซงฮีดีใจจนสวมกอดโทมินจุน สีหน้าของเขามีความกังวลเล็กๆ ในตอนแรกกับการโกหกครั้งนี้ แต่สักพักเขาก็ยิ้มน้อยๆ และกอดเธอกลับด้วยความอบอุ่นอ่อนโยน สีหน้าของเขาแสดงออกว่าเขาคิดว่าตนเองตัดสินใจถูกแล้วที่เลือกจะอยู่กับเธอแทนที่จะจากไป

บทละคร

เมื่อได้ยินซอซงฮีกล่าวความในใจว่าเธอกลัวที่โทมินจุนจะจากไปโดยไม่ได้ออกลา โทมินจุนจึงตัดสินใจบอกเธอว่าเขาไม่ไปไหน และโกหกว่าถึงเขาจะไม่ไปก็ไม่เป็นไรเพื่อให้เธอสบายใจ ทั้งๆ ที่จริงๆ แล้วถ้าเขาไม่กลับไปยังบ้านเกิดของตนเองเขาจะต้องตาย แสดงให้เห็นถึงความรักที่เขามีต่อเธอ และเขาเลือกที่จะไม่ทำให้เธอไม่สบายใจและกังวลด้วยการพูดความจริงเพราะคิดว่าเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด

เทคนิคการถ่ายทำ

เมื่อเริ่มฉากที่ซอซงฮีร้องเรียกหาโทมินจุนยังไม่มีการเล่นเพลงหรือดนตรีประกอบ สร้างบรรยากาศที่น่าอึดอัดขึ้น ฉากที่มีทิวทัศน์ทำให้ดูเงียบเหงาอ้างว้าง เมื่อโทมินจุนมาหาเธอในตอนแรกก็ยังไม่มิดนตรีหรือเพลงประกอบอีกเช่นกัน เป็นการเน้นบทสนทนาของทั้งคู่ แต่หลังจากจบประโยคที่โทมินจุนกล่าวว่า “ฉันไม่ไปไหนหรอก ฉันจะไม่ทิ้งเธอไว้ ฉันจะอยู่ที่นี้” ก็มีการใส่เพลงประกอบเข้ามา ทำให้บรรยากาศดีโรแมนติก ซึ่ง และเศร้าขึ้นในเวลาเดียวกัน

จากการวิเคราะห์ของผู้วิจัยในฉากนี้ พบว่า ตัวละครนำชายมีความอ่อนโยนและความเห็นอกเห็นใจผู้หญิงซึ่งตรงกับความเป็นชายแบบใหม่และความเป็นสุภาพบุรุษ ความเห็นอกเห็นใจผู้หญิงสามารถเห็นได้จากการที่ตัวละครนำชายตัดสินใจไม่จากตัวละครนำหญิงไปเมื่อเห็นว่าเธอกลัวและไม่อยากให้เขาจากเธอไปมากแค่ไหน ถึงแม้ว่าสิ่งที่เขาตัดสินใจจะเกิดผลเสียแต่ตัวเขาเอง แต่เพราะ

ความเห็นอกเห็นใจประกอบกับความรักที่เขามีต่อตัวละครนำหญิง จึงทำให้เขาตัดสินใจเช่นนี้โดยไม่สนใจว่าตนเองจะเป็นเช่นไร ส่วนความอ่อนโยนสามารถเห็นได้จากทุกองค์ประกอบของตัวละครนำชาย ไม่ว่าจะเป็นสายตาที่เขามองตัวละครนำหญิง คำพูดและน้ำเสียงที่เลือกใช้ ไปจนถึงท่าทางและสัมผัสทางกายอันได้แก่การกอด เป็นความอ่อนโยนที่ใช้ในการปลอบประโลมตัวละครหญิงที่กำลังหวาดกลัวและเสียใจ

ละครโทรทัศน์เกาหลีเรื่อง Crash Landing on You

ออกอากาศทางโทรทัศน์ช่อง tvN ที่ประเทศเกาหลีใต้ และทางเว็บไซต์ Netflix ทั่วโลก ในช่วงวันที่ 14 ธันวาคม พ.ศ. 2562 ถึง 16 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2563 ด้วยเรทความเหมาะสมสำหรับผู้มีอายุ 15 ปีขึ้นไป มีจำนวนตอนทั้งหมด 16 ตอน นำแสดงโดย Hyun Bin, Son Ye-jin, Kim Jung-hyun, and Seo Ji-hye

Crash Landing on You เป็นเรื่องราวของ ยุนเซรี นักธุรกิจสาวชาวเกาหลีใต้ประสบอุบัติเหตุระหว่างเล่นร่มร่อน จึงทำให้ตกลงมาในเขตพื้นที่เกาหลีเหนือ และได้พบกับปริจจอกฮยอก เจ้าหน้าที่ทหารเกาหลีเหนือที่พยายามช่วยเธอให้กลับเกาหลีใต้ ความผูกพันทำให้ทั้งสองตกหลุมรักกัน ทว่าความเป็นเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้เป็นอุปสรรคใหญ่ของเขาและเธอ อย่างไรก็ตาม เซรีและจองฮยอกได้ครองรักกันในท้ายที่สุดโดยที่ทั้งคู่สามารถเจอกันได้ที่ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ปีละ 1 อาทิตย์เท่านั้น

ผู้วิจัยเลือกนำตอนที่ 14 ของเรื่อง Crash Landing on You มาตีความ เนื่องจากเห็นว่าเป็นตอนที่ มีเนื้อหาที่สามารถสะท้อนการเปลี่ยนแปลงทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงในทางย้อนแย้งของคู่รักวัยรุ่นไทยได้ดีที่สุด โดยตอนที่ 14 มีเนื้อหาโดยย่อ คือ ยุนเซรีเข้าไปขวางไม่ให้ปริจจอกฮยอกถูกยิง เธอจึงถูกยิงแทนจนบาดเจ็บสาหัสและสลบไปพักใหญ่ โดยมีปริจจอกฮยอกคอยเฝ้าอยู่ตลอดเวลา จนเมื่อเธอฟื้น เขาก็ยังคงดูแลเธอไม่ห่าง

การตีความในตอนนี้ ผู้วิจัยคัดเลือกฉากเพื่อมาตีความทั้งหมด 8 ฉาก ดังต่อไปนี้

ฉากที่ 1

ยุนเซรีเห็นว่าผู้ร้ายกำลังเล็งปืนไปที่รีจองฮยอกเพื่อยิงในขณะที่เขาไม่ทันได้ตั้งตัว เธอจึงขับรถเข้าไปขวางวิถีกระสุน ทำให้เธอถูกยิงแทน รีจองฮยอกเห็นจึงรีบเข้าไปหาเธอด้วยความกลัวและเสียใจ

ภาพที่ 15 รีจองฮยอกประคองยุนเซรีที่ถูกยิง

คุณลักษณะความเป็นชาย

แสดงอารมณ์อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิง นุ่มนวลและอ่อนโยน

การแสดง

ตาของรีจองฮยอกแดงก่ำเมื่อรู้ว่ายุนเซรีถูกยิง เขามีท่าที่สับสนและทำอะไรไม่ถูกอยู่พักใหญ่ แต่เมื่อตั้งสติได้ก็รีบวิ่งไปหายุนเซรีทันที เขาประคองเธอด้วยความอ่อนโยน กอดเธอและร้องไห้ฟูมฟาย สายตาที่เขามองเธอเศร้าสร้อยและเต็มไปด้วยความสิ้นหวัง ซึ่งสื่อให้เห็นถึงความรักที่เขามีต่อเธออย่างชัดเจน

บทละคร

ฉากนี้เป็นฉากที่ไม่มีบทพูด มีเพียงตอนเริ่มต้นที่รีจองฮยอกเรียกชื่อยุนเซรีเมื่อเห็นว่าเธอถูกยิงเท่านั้น ทำให้ฉากนี้เน้นไปที่การแสดงมากกว่า

เทคนิคการถ่ายทำ

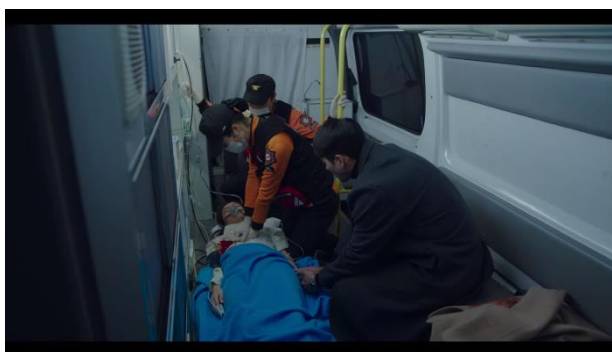
ฉากเริ่มต้นไม่มีการใส่ดนตรีหรือเพลงประกอบ ทำให้เน้นไปที่เสียงของการกระทำต่างๆ ในฉาก ไม่ว่าจะ เป็นของรถยนต์ของยูนิเซิร์ที่วิ่งมาขวางรีจอยฮอก เสียงปิ่น เสียงหน้าต่างรถแตก และเมื่อยูนิเซิร์ ถูกยิง ดนตรีเศร้าๆ ก็ค่อยๆ ดังขึ้น และยังมีภาพถ่ายแบบ Slow Motion เข้ามา ทำให้บรรยากาศดูเศร้าและอ้างว้าง

ต่อมาเมื่อเป็นฉากที่รีจอยฮอกวิ่งไปเปิดประตูรถหายูนิเซิร์ที่ถูกยิง ก็มีการถ่ายภาพแบบ Slow Motion เช่นเดียวกัน และมีการใส่เพลงช้า ทำให้บรรยากาศดูเศร้ายิ่งขึ้น

จากการวิเคราะห์ของผู้วิจัยในฉากนี้ พบว่า ตัวละครนำชายมีการแสดงอารมณ์อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิง ความนุ่มนวลและความอ่อนโยนซึ่งตรงกับความเป็นชายแบบใหม่และความเป็นสุภาพบุรุษ การแสดงอารมณ์อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิงสามารถเห็นได้อย่างชัดเจนจากภาษากายที่ตัวละครนำชายตัวสั้นและร้องไห้ออกมาอย่างไม่อายเมื่อเห็นตัวละครนำหญิง ถูกยิง ซึ่งขัดกับความเป็นชายแบบเก่าที่ผู้ชายต้องเก็บซ่อนความอ่อนแอของตนเองไว้ ส่วนความนุ่มนวลและความอ่อนโยนสามารถเห็นได้จากการกระทำของตัวละครนำชายที่ประคองกอดตัวละครนำหญิงที่ถูกยิงด้วยความทะนุถนอมและเบามือราวกับกลัวเธอจะแหลกสลายไป

ฉากที่ 2

ฉากนี้เป็นฉากสั้นๆ ที่ต่อเนื่องมาจากฉากที่ 1 ยูนิเซิร์ที่ถูกยิงอถูกส่งตัวไปโรงพยาบาลโดย ขณะที่อยู่ในรถพยาบาล รีจอยฮอกนั่งกุมมือเธอไปตลอดทาง

ภาพที่ 16 รีจอยฮอกและยูนิเซิร์ในรถพยาบาล

คุณลักษณะความเป็นชาย

แสดงอารมณ์อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิง อ่อนโยนและนุ่มนวล

การแสดง

ร้องฮอยกนั้กุ่มมือยุ่นเซรีที่นอนนึ่งไปตลอดทาง แม้จะเป็นการกุ่มมือธรรมดา แต่กลัองมีการฉายการกุ่มมือที่เขาเอื้อมไปกุ่มมือเธอในระยะใกล้ ทำให้เห็นถึงความอ่อนโยนที่ร้องฮอยกนั้กุ่มมืออยู่อย่างทะนุถนอมราวกับกลัวเธอจะเจ็บ นอกจากนี้ สายตาของเขาที่แดงก่ำจากการร้องไห้ยังแสดงออกอย่างชัดเจนถึงความเสียใจและความเป็นห่วงของเขาที่มีต่อเธอ

บทละคร

ฉากนี้เป็นฉากที่ไม่มีบทพูด ทำให้เน้นไปที่การแสดงและบรรยากาศของเรื่อง

เทคนิคการถ่ายทำ

มีการใส่เพลงเศร้าประกอบซึ่งเป็นเพลงที่ต่อเนื่องมาจากฉากที่ 1 สร้างบรรยากาศที่เศร้าสร้อยอย่างต่อเนื่อง

จากการวิเคราะห์ของผู้วิจัยในฉากนี้ พบว่า ตัวละครนำชายมีการแสดงอารมณ์อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิง ความอ่อนโยนและความนุ่มนวลซึ่งตรงกับความเป็นชายแบบใหม่และความเป็นสุภาพบุรุษ การแสดงอารมณ์อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิงสามารถเห็นได้จากการที่ตัวละครนำชายร้องไห้ด้วยความเสียใจเมื่อมองไปยังคนรักของตนที่นอนไม่ได้สติ แม้ว่าในโรงพยาบาลจะมีเจ้าหน้าที่คนอื่นทั้งผู้หญิงและผู้ชายอยู่ด้วย แต่เขาก็ไม่อายที่จะแสดงออกถึงความอ่อนแอและความกลัวของตนเองออกมาโดยไม่เก็บซ่อนความรู้สึกและพยายามทำตัวเข้มแข็งแต่อย่างไรก็ตาม ส่วนความอ่อนโยนและความนุ่มนวลเห็นได้จากสัมผัสทางกายที่ตัวละครชายกุ่มมือตัวละครหญิงไว้อย่างเบามือ

ฉากที่ 3

เมื่อไปถึงโรงพยาบาล รีจองฮยอกก็จากแพทย์ว่ายุนเซรีอยู่ในภาวะฉุกเฉิน เขาจึงคอยเฝ้ายุนเซรีที่รักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลตลอดเวลาไม่ให้คลาดสายตาถึงแม้ว่าเธอจะยังไม่ได้สติจนแม้แต่แม่ของยุนเซรีก็สังเกตเห็น

ภาพที่ 17 รีจองฮยอกเฝ้ายุนเซรีที่โรงพยาบาล

คุณลักษณะความเป็นชาย

แสดงอารมณ์อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิง

การแสดง

ฉากนี้จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าสายตาของรีจองฮยอกมองแต่ยุนเซรีเท่านั้นราวกับไม่อยากให้เธอคลาดสายตาแม้แต่วินาทีเดียว ดวงตาของเขาฉายแววเศร้าสร้อยและสิ้นหวัง ฉากเริ่มต้นที่เขาพาเธอมาส่งโรงพยาบาลมีการฉายไปที่มือของเขาที่กำลังสั่น ท่าทางของเขาดูเหมือนคนทำอะไรไม่ถูก แสดงออกถึงความหวาดกลัวที่จะเสียคนรักไป ซึ่งการแสดงในฉากนี้ทำให้ผู้ชมรับรู้ได้ว่ารีจองฮยอกรักยุนเซรีมากแค่ไหน

บทละคร

ตอนเริ่มต้นของฉากนี้เป็นบทสนทนาของแพทย์และพยาบาลที่พูดคุยกันถึงอาการของยุนเซรี ทำให้รู้ว่าเธออาการหนักแค่ไหน หลังจากแพทย์บอกอาการของยุนเซรีให้รีจองฮยอกแล้ว ก็เป็นคำพูดของรีจองฮยอกที่พูดถึงเรื่องราวของตนเองว่า หลังจากที่เขาเสียพี่ชายไป เขาก็ตัดสินใจว่าจะใช้ชีวิตโดยไม่สูญเสียใครอีกโดยการไม่รักใคร่อีก จนกระทั่งมียุนเซรีเข้ามา เขาจึงเปลี่ยนไป ถึงแม้ว่ารีจองฮยอก

จะต้องใช้ชีวิตด้วยความกลัวว่าจะเสียยูนิเซิร์ไปทุกวัน แต่เขาก็ยังอยากใช้ชีวิตกับเธอ และปิดท้ายด้วยการขอร้องให้ยูนิเซิร์มีชีวิตต่อไป

บทละครหลักของฉากนี้ทำให้ผู้ชมรู้ถึงความรู้สึกภายในใจของริจองฮยอกว่าเขาเปลี่ยนแปลงตัวเองเพื่อยูนิเซิร์และรักเธอมากแค่ไหน

เทคนิคการถ่ายทำ

ตอนเริ่มต้นไม่มีการใส่เพลงหรือดนตรีประกอบ ทำให้เน้นไปที่บทสนทนาของแพทย์และพยาบาลที่พูดถึงอาการของนางเอก สร้างบรรยากาศจริงจัง หดหู่ต่อมาเมื่อเป็นบทความคิดของริจองฮยอก มีการใส่ดนตรีช้าประกอบ ทำให้บรรยากาศของฉากดูเศร้าและซึ่งมากยิ่งขึ้น

จากการวิเคราะห์ของผู้วิจัยในฉากนี้ พบว่า ตัวละครนำชายมีการแสดงอารมณ์อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิงซึ่งตรงกับความเป็นชายแบบใหม่ การที่ตัวละครนำชายเปิดเผยถึงความกลัวและความหลังที่เป็นปมภายในใจของตนออกมา ถึงแม้จะไม่ได้เปิดเผยแก่ตัวละครนำหญิง แต่เปิดเผยให้ผู้ชมรับรู้ ก็เป็นหนึ่งในการแสดงออกถึงอารมณ์อ่อนไหวและอ่อนแอของตนเองซึ่งขัดกับความ เป็นชายแบบเก่าที่ผู้ชายต้องไม่แสดงอารมณ์ที่อ่อนไหวหรือความรู้สึกที่แท้จริงออกมา

ฉากที่ 4

ยูนิเซิร์ฟื้นขึ้นหลังจากที่สลบไปช่วงระยะเวลาหนึ่ง ทว่าเธอกลับไปเห็นริจองฮยอกอยู่ข้างกาย เธอจึงโทรหาเขา เมื่อริจองฮยอกรู้ว่าเธอฟื้นจึงรีบวิ่งไปหาเธอด้วยความดีใจและตื่นเต้น ทว่าเขาก็ตำหนิ ยูนิเซิร์ด้วยความเป็นห่วงที่เธอทำเรื่องเสี่ยงอันตราย ซึ่งยูนิเซิร์ก็เอ่ยกลับว่าไม่ใช่เพียงเธอที่ทำได้เพื่อเขา แต่เขาก็ทำเพื่อเธอมาเหมือนกัน

ภาพที่ 18 ร็องฮยอกบอกรักยุนเซรี

คุณลักษณะความเป็นชาย

แสดงอารมณ์อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิง

การแสดง

เมื่อร็องฮยอกได้ยินเสียงยุนเซรีทางโทรศัพท์ สีหน้า สายตาและท่าทางของเขาแสดงออกอย่างชัดเจนถึงความดีใจ โลงใจและตื่นตันใจ เมื่อเขาไปหาเธอ เขาก็ร้องไห้ สายตาของเขายังแสดงถึงความโลงใจ และเป็นห่วงในเวลาเดียวกัน ร็องฮยอกเข้าไปกอดยุนเซรีเมื่อเธอยื่นมือออกมารออ้อมกอดของเขา การกอดกันเต็มไปด้วยความอบอุ่นอ่อนโยนราวกับเขากลัวเธอจะเจ็บและต้องการทะนุถนอมเธอ เป็นการแสดงออกทางกายที่เป็นไปในทางบวก

บทละคร

เมื่อเริ่มฉาก ยุนเซรีโทรหาร็องฮยอกเพราะเธอฟื้นมาแล้วไม่เจอเขา เขาจึงบอกว่าเขาจะรีบไปหาเธอทันที เมื่อร็องฮยอกมาหายุนเซรีที่ห้องพยาบาลแล้ว เขาจึงกล่าวกับเธอ ดังนี้

“ทำไมถึงได้พุ่งเข้าหาอันตรายแบบนั้น ทำไมไม่กลัวอะไรเลย คุณอาจตายจริงๆ ได้นะ ถ้าคุณตายจริงๆ จะทำยังไง คุณจะให้ผมอยู่ยังไง”

บทละครนี้แสดงให้เห็นว่าเขาเป็นห่วงเธอมากแค่ไหน และเขากลัวที่จะเสียเธอไปมากแค่ไหน ทำให้คุณสามารถรับรู้ถึงความรักที่เขามีต่อเธอได้อย่างชัดเจน

“ถ้าใครมาได้ยินเข้า คงคิดว่าฉันทำอยู่ฝ่ายเดียว คุณร็องฮยอกก็เคยนี้ คุณก็เคยเกือบตายเพราะฉัน”

ประโยคนี้เป็นสิ่งที่ยุ่นเซรีพูดกับรีจอยออกหลังจากที่ฟังเขาพูด แสดงให้เห็นเช่นกันว่า ไม่เพียงแต่ยุ่นเซรีที่พุ่งเข้าหาอันตรายเพื่อปกป้องรีจอยออก แต่เขาก็เคยพุ่งเข้าหาอันตรายเพื่อปกป้องเธอเช่นเดียวกัน

นอกจากนี้ รีจอยออกยังบอกรักยุ่นเซรีด้วยความกลัวว่าเขาจะไม่ได้กล่าวคำนี้กับเธออีกด้วย

เทคนิคการถ่ายทำ

ฉากเริ่มต้นที่ยุ่นเซรีโทรไปหารีจอยออกหลังจากตื่น และเขารีบวิ่งไปหาเธอ มีการใส่เพลงประกอบทำให้บรรยากาศของฉากดูโรแมนติก แต่เมื่อเขาเข้าไปหาเธอที่ห้องพยาบาล จากเพลงโรแมนติกก็เปลี่ยนเป็นดนตรีช้าเปิดคลอบทสนทนาของทั้งสอง ทำให้บรรยากาศเปลี่ยนเป็นซึ้งกินใจแทน และเมื่อทั้งคู่กอดกันหลังจากพูดคุยกันจบ มีการใส่เพลงช้าเข้ามา ทำให้บรรยากาศดูเศร้าและโรแมนติกในเวลาเดียวกัน

จากการวิเคราะห์ของผู้วิจัยในฉากนี้ พบว่า ตัวละครนำชายมีการแสดงอารมณ์อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิงซึ่งตรงกับความเป็นชายแบบใหม่ โดยเห็นได้จากการที่ตัวละครนำชายแสดงความอ่อนแอโดยการร้องไห้และเปิดเผยความรู้สึกและความกลัวของตนเองให้ตัวละครนำหญิงรับรู้

ฉากที่ 5

กูชิงจุนเป็นห่วงและรู้สึกผิดต่อซอดันที่มีส่วนในการช่วยให้รีจอยออกซึ่งเป็นคู่หมั้นของเธอไปหายุ่นเซรีที่เกาหลีใต้ เขาจึงยอมเสี่ยงอันตรายเพื่อออกมาหาเธอใจกลางเมืองในเกาหลีเหนือต่างๆ ที่รู้ว่าเขาเสี่ยงที่จะถูกจับกุมหากออกไปข้างนอก และเมื่อเขารับรู้ว่าเธอรูสึกว่าตนเองไม่มีเสน่ห์เพราะรีจอยออกจากเธอไปหาผู้หญิงคนอื่น กูชิงจุนจึงกล่าวชมเธอจากใจจริงถึงเสน่ห์ของเธอ ทำให้ซอดันรู้สึกดีขึ้น

ภาพที่ 19 กุซิ่งจุนพูดคุยกับซอดัน

คุณลักษณะความเป็นชาย

ให้เกียรติผู้อื่นและอ่อนหวาน

การแสดง

เมื่อเริ่มฉากที่กุซิ่งจุนเผยว่าตนรู้สึกผิดกับซอดัน สายตาและท่าทางของเขามีความรู้สึกผิดและเกรงใจเธอ แต่เมื่อซอดันระบายความโกรธด้วยการชกท้องเขาอย่างที่เขายกให้เธอทำแล้ว กุซิ่งจุนก็กลับไปมีท่าทางและสีหน้าทะเล้นอย่างที่เป็นนิสัยเขาเช่นเดิมราวกับว่าเขาสบายใจแล้วที่ได้ให้เธอระบายความโกรธใส่เขา

อย่างไรก็ตาม เมื่อกุซิ่งจุนเอ่ยชมเธอว่าเธอเป็นคนมีเสน่ห์อย่างไรบ้าง ท่าทางและแววตาของเขาเต็มไปด้วยความจริงใจและจริงจัง สื่อให้เห็นว่าเขาหมายความว่าตนเองพูดจริงๆ และต้องการให้เธอเชื่อคำพูดของเขา ทำให้คนดูเห็นว่า กุซิ่งจุนให้เกียรติและมองเธอแบบไหน เขารักเธอตรงที่เธอเป็นเธอ และไม่ต้องการให้เธอเปลี่ยนตัวเอง ไม่อยากให้เธอไม่มั่นใจในตนเอง

บทละคร

ซอดันต่อว่ากุซิ่งจุนเล็กน้อยที่เขามาหาเธอโดยไม่กลัวอันตราย แต่เขาก็กลับกล่าวว่าเขาเป็นห่วงเธอมากกว่า กุซิ่งจุนเผยความรู้สึกของตนว่าเขารู้สึกผิดที่ทำให้ผิดต่อเธอแล้วให้เธอชกเขาเพื่อระบายความโกรธ และเมื่อซอดันชกเขาจริงๆ เขาไม่ได้ต่อว่าแต่กลับบอกว่าเธอมีเสน่ห์ และเมื่อเห็นว่าซอดันไม่คิดว่าตัวเองมีเสน่ห์อย่างที่เขาคิด กุซิ่งจุนเลยเอ่ยชมถึงข้อดีต่างๆ ของเธอ

“ผมเคยบอกคุณแล้วใช่ไหมว่าผมจะไม่โกหกคุณอีก เพราะอย่างนั้นฟังที่ผมจะพูดให้ดีๆ ก่อนอื่นเลย คุณชอบฉันนะ เป็นคนสวยครับ ไม่ว่าคุณจะมีมัดหรือปล่อยผมก็สวย ถึงจะนอนอยู่แล้วออกมาข้างนอก ทั้งที่ไม่ได้แต่งหน้าแบบนี้ก็เหมือนเทพธิดา ตอนมาช่วยผมก็ดูเก๋ลครึ่มาก เหมามากๆ เลยละ ถึงคุณจะดูเย็นชา เย่อหยิ่ง ไม่เป็นมิตร ผมก็ไม่รู้สึกเกลียด ความจริงแล้ว บางทีก็น่ารักด้วย พอคิดว่าผู้ชายที่ผู้หญิงแบบนี้ชอบจะเป็นคนยังไงกันก็ทั้งสงสัยและอิจฉา เพราะมันต่อหน้าผู้หญิงคนนี้ ผมก็อยากเป็นคนดีดูบ้าง คุณต้องเป็นคนดี ถึงทำให้ผมคิดแบบนี้ได้ เป็นผู้หญิงที่ดีเลยนะ...”

สิ่งที่กูชิงจุนพูดกับซอดันทำให้เห็นว่าเขาเห็นคุณค่าในตัวเธอและให้เกียรติเธอ เป็นคำพูดที่สร้างพลังบวกให้แก่คนฟัง

เทคนิคการถ่ายทำ

เมื่อเริ่มฉากที่ซอดันมาต่อว่ากูชิงจุน ไม่มีการใส่เพลงหรือดนตรีประกอบ ทำให้เน้นไปที่บทสนทนาอย่างเดียวก็ตาม เมื่อซอดันชกกูชิงจุน มีการใส่ดนตรีที่มีทำนองสนุกสนาน ให้ความรู้สึกขำขันและสร้างบรรยากาศสบายๆ แต่เมื่อกูชิงจุนเอ่ยปากชมซอดัน ดนตรีก็หายไป ทำให้เน้นไปที่บทพูด สร้างบรรยากาศที่จริงจัง แต่ก็ผสมไปด้วยความจริงใจและความโรแมนติกในเวลาเดียวกัน

จากการวิเคราะห์ของผู้วิจัยในฉากนี้ พบว่า ตัวละครนำชายมีการให้เกียรติผู้อื่นและความอ่อนหวานซึ่งตรงกับความเป็นชายแบบใหม่และความเป็นสุภาพบุรุษ การให้เกียรติผู้อื่นและความอ่อนหวานนี้สามารถเห็นได้จากคำพูดที่ตัวละครนำชายกล่าวกับตัวละครนำหญิง แต่ประโยคที่เขาพูดเต็มไปด้วยความอ่อนหวานซึ่งได้แก่ความน่าฟังและความรื่นหู ทว่าก็ไม่ใช่การพูดที่เกินจริง แต่เป็นการพูดอย่างจริงใจและให้เกียรติผู้ฟังว่าเขาขยอและชื่นชมเธอจากใจจริงมากเพียงใด

ฉากที่ 6

ยุนเซรีร้องไห้เมื่อได้ฟังคลิปเสียงที่แม่ของตนพูดกับตนขณะที่นอนไม่ได้สติอยู่ที่โรงพยาบาล รีจองฮยอกที่รู้ว่ายุนเซรีร้องไห้จึงรอเธออยู่ข้างนอก ปล่อยให้เธอได้ใช้เวลาอยู่กับตัวเองสักพักจึงเข้าไปหาและช่วยทำให้เธออารมณ์ดีขึ้นโดยการให้เธอดูแลเป็นของตนเอง

ภาพที่ 20 รีจองฮยอกยืนรอขุนเชรี

คุณลักษณะความเป็นชาย

ให้เกียรติผู้อื่นและสุขภาพ

การแสดง

ในตอนเริ่มแรกที่ยุนเชรีร้องให้ลำพังในห้อง รีจองฮยอกรออยู่หน้าประตู สีหน้าและท่าทางของเขาเต็มไปด้วยความเป็นห่วง สายตาของเขาแสดงออกถึงความเสียใจและความเศร้าตามคนรักของตนเอง เมื่อเขาเข้าไปหาเธอในห้องและถามว่า “คุณร้องไห้เสร็จหรือยัง” สายตาและท่าทางของเขาก็ยังแสดงออกถึงความเกรงใจที่ตนเองอาจจะมารบกวนยุนเชรี

เมื่อรีจองฮยอกพยายามทำให้ยุนเชรีอารมณ์ดีขึ้นด้วยการให้เธอดูรอยแผลเป็นตามร่างกาย การแสดงออกของเขาเปลี่ยนไป โดยมีสีหน้าออกอ่อนเพื่อให้อีกฝ่ายเห็นใจ และเมื่อเห็นว่ายุนเชรีสนใจเขา รีจองฮยอกจึงแอบอมยิ้ม แสดงออกถึงความดีใจ

บทละคร

ในฉากนี้ ต้นฉากจะยังไม่มียุทธสนทนาใดๆ โดยบทสนทนาของฉากนี้จะอยู่ประมาณกลางฉากเป็นต้นไป ซึ่งเป็นการที่รีจองฮยอกพยายามทำให้ยุนเชรีอารมณ์ดีขึ้นจากการร้องไห้ เมื่อยุนเชรีบ่นกับเขาว่า เธอจะอดใส่บิกินีเนื่องจากเธอมีรอยแผลเป็นจากการผ่าตัดขนาดใหญ่ รีจองฮยอกเลยกล่าวว่าเขาก็มีรอยแผลเป็นเช่นเดียวกัน

หนึ่งสิ่งที่เห็นได้ชัดเจนในฉากนี้คือการที่รีจอยออกถามยูนเซรีว่า “คุณร้องไห้เสร็จหรือยัง” เมื่อเขาเข้าไปหาเธอ แสดงให้เห็นว่าเขาเป็นคนมีมารยาท และให้เกียรติคนรัก เว้นช่องว่างระหว่างเขาและเธอ เมื่อรู้ว่าบางครั้งเธออาจจะต้องการอยู่ตัวคนเดียว

บทละครในฉากนี้อาจไม่มีอะไรมาก แต่การที่รีจอยบอกยูนเซรีว่าเขามีรอยแผลเป็นตามที่ต่างๆ ทำให้ยูนเซรีที่กำลังร้องไห้เสียใจในตอนแรกอารมณ์ดีขึ้น เธอเลิกสนใจเรื่องที่ทำให้ตนเองเสียใจไปสนใจคำพูดของรีจอยแทน ทำให้คนดูรับรู้ได้ว่า การพูดเช่นนี้เป็นวิธีการปลอบใจอย่างหนึ่งของรีจอย

เทคนิคการถ่ายทำ

เมื่อเริ่มฉากที่ยูนเซรีร้องไห้ และรีจอยออกรออยู่ข้างนอกรอให้เธอร้องไห้จนพอใจ มีการใส่ดนตรีช้า ประกอบ สร้างบรรยากาศที่ดูเศร้าสร้อย แต่เมื่อรีจอยออกพยายามทำให้ยูนเซรีอารมณ์ดีขึ้นโดยการโสร้อยแผลเป็นของตนเองตามจุดต่างๆ ของร่างกาย มีการใส่ดนตรีสนุกสนาน ทำให้บรรยากาศของฉากกลายเป็นสบายๆ น่ารักและขำขัน

จากการวิเคราะห์ของผู้วิจัยในฉากนี้ พบว่า ตัวละครนำชายมีการให้เกียรติผู้อื่นและความสุภาพซึ่งตรงกับความเป็นสุภาพบุรุษ โดยการที่ตัวละครนำชายรักษาระยะห่างของตนเองกับตัวละครนำหญิงเมื่อเห็นเธอกำลังร้องไห้และต้องการอยู่คนเดียวแสดงถึงการให้เกียรติตัวละครนำหญิงไม่ก้าวร้าวและรุกร้าพื้นที่ส่วนตัวมากเกินไป อีกทั้ง การที่ตัวละครนำชายเข้าไปหาตัวละครนำหญิงเมื่อคิดว่าถึงเวลาที่เหมาะสมและถามว่าเธอร้องไห้เสร็จหรือยัง ยังแสดงให้เห็นถึงความสุภาพและมีมารยาทของตัวละครนำชายที่ไม่ทำอะไรตามอำเภอใจตนเอง แต่มีความเกรงอกเกรงใจและใส่ใจผู้อื่นอีกด้วย

ฉากที่ 7

รีจอยออกคอยดูแลยูนเซรีที่นอนรักษาตัวที่โรงพยาบาลโดยไม่ให้คลาดสายตา ไม่ว่าเธอจะทำอะไรหรือต้องการอะไร เขาก็คอยช่วยอยู่เสมอเพราะกลัวเธอจะบาดเจ็บจากแผลผ่าตัด

ภาพที่ 21 รีจองฮยอกคอยดูแลยุนเซรี

คุณลักษณะความเป็นชาย

อ่อนโยนและนุ่มนวล

การแสดง

ในฉากนี้จะเห็นได้ว่าสายตาของรีจองฮยอกมองแต่ยุนเซรีเท่านั้น เขาคอยมองว่าเธอต้องการหรือจะทำอะไรและอาสาทำแทนให้ตลอด ในตอนที่รีจองฮยอกประคองยุนเซรีให้ลุกขึ้นนั่งนั้น การกระทำของเขาเป็นไปอย่างอ่อนโยนและเขามีอร่ามกับกลัวเธอจะบอบช้ำ การแสดงของเขาในฉากนี้ทำให้เห็นว่าเขาเป็นห่วงและใส่ใจเธอมากเพียงใด

บทละคร

“คุณจะถูกขืนมาพรวดเดียวแบบนั้นไม่ได้นะ นอนหลับหายใจเข้าเบาๆ แล้วลุกขึ้นตอนหายใจออกยาวๆ อย่าลืมหัดจับมือผมด้วย คุณบาดเจ็บที่ปอดมา ต้องระวังให้มาก ถ้าถูกพรวดพราดแบบนั้น อาจทำให้บาดเจ็บที่กะบังลมได้...”

บทสนทนาในฉากนี้ส่วนมากเป็นการที่รีจองฮยอกคอยดูแลยุนเซรีที่นอนป่วย ไม่ว่าเธอจะทำอะไร เขาก็อาสาทำแทนให้เสมอ และยังคอยเตือนเธอหากเธอทำอะไรที่เป็นการเสี่ยงอันตรายที่จะบาดเจ็บ

เทคนิคการถ่ายทำ

ฉากนี้มีการใส่เพลงที่มีจังหวะสบายๆ ทำให้บรรยากาศดูสบายๆ ไม่จริงจัง และน่ารัก

จากการวิเคราะห์ของผู้วิจัยในฉากนี้ พบว่า ตัวละครนำชายมีความอ่อนโยนและความนุ่มนวล ซึ่งตรงกับความเป็นชายแบบใหม่และความเป็นสุภาพบุรุษ โดยทั้งความอ่อนโยนและความนุ่มนวล สามารถเห็นได้จากทุกองค์ประกอบของตัวละครนำชายในฉากนี้ ไม่ว่าจะเป็นสายตาที่ตัวละครนำชาย มองตัวละครนำหญิง คำพูดซึ่งเต็มไปด้วยความเป็นห่วงเป็นใย หรือการกระทำต่างๆ ที่เป็นไปอย่างเบา มือและทะนุถนอมตัวละครนำหญิง เช่น การประคองตัวให้ตัวละครนำหญิงลุกขึ้นนั่ง เป็นต้น

ฉากที่ 8

ยุนเซรีเปิดฟังคลิปเสียงที่รีจองฮยอกอัดเอาไว้ให้เธอ ซึ่งเนื้อหาในคลิปเสียงเป็นคำพูดของรีจองฮยอกที่เตรียมสิ่งต่างๆ ไว้ให้ยุนเซรีเพื่อวันที่เขาต้องจากไป เช่น การอัดเสียงเปียโนเพื่อให้เธอฟังเวลาที่เธอนอนไม่หลับ และความในใจของเขาที่มีต่อเธอ นอกจากนี้ ฉากนี้ยังฉายให้เห็นอีกด้วยว่ารีจองฮยอกทำอะไรไว้ให้ยุนเซรีมากมายเพราะรู้ว่าเธอทำอะไรเองไม่เป็น เช่น เขียนโน้ตสอนวิธีการทำบะหมี่ หรือจัดตู้อาหารให้ เป็นต้น

ภาพที่ 22 รีจองฮยอกอัดคลิปเสียงให้ยุนเซรี

คุณลักษณะความเป็นชาย

ช่วยงานบ้าน แสดงอารมณ์อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิงและอ่อนโยน

การแสดง

การแสดงในฉากนี้ทำให้คนดูรับรู้ได้ว่ารีจองฮยอกใส่ใจและเป็นห่วงยุนเซรีมากแค่ไหน แม้กระทั่งเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เช่น การตั้งใจเล่นเปียโนเพื่ออัดเสียงให้ยุนเซรีฟัง การวางของบนชั้นวางให้ต่ำลงเพื่อให้เธอหยิบถนัดมากขึ้น หรือการเขียนโน้ตวิธีทำบะหมี่แปะไว้บนตู้เย็น สายตาของเขาเมื่อเขาทำสิ่งต่างๆ เหล่านี้ให้เธอแสดงออกถึงความตั้งใจและเต็มใจที่จะทำ และเมื่อตอนสุดท้ายที่รีจองฮยอกมองสิ่งต่างๆ

ที่เขาทำให้ยูนิเซริ์ สายตาเขาเต็มไปด้วยความเศร้าปนความสุข เศร้าที่เขารู้ว่าเขาจะต้องจากเธอไป แต่ก็มีความสุขที่ได้ทำสิ่งต่างๆ ไว้ให้เธอ ซึ่งสายตานี้ไปเสริมกับประโยคที่ว่า “*ถ้าคุณสนุกและมีความสุขกับการใช้ชีวิต แล้ววันหนึ่งคุณลืมผมไป ผมก็ไม่เป็นไร*” ทำให้คนดูรับรู้ได้ว่าเขาหมายความตามอย่างที่เขาพูดจริงๆ

บทละคร

“*ยูนิเซริ์ คุณนอนไม่หลับอีกแล้วหรือ ผมเห็นคุณมียาเต็มเลย เวลาคุณนอนไม่หลับ อย่ากินยานะ ลองฟังเพลงนี้ดีไหม คุณบอกว่าคุณฟังเพลงนี้แล้วอยากมีชีวิตอยู่ต่อนี่นา คำพูดนั้นให้กำลังใจผม ผมเอง ก็อยากมีชีวิตอยู่ต่อ เพราะอย่างนั้นเรามาใช้ชีวิตให้เหมือนว่าวันพรุ่งนี้เราจะได้เจอกันอีกดีไหม กินให้เต็มอิม หลับให้เต็มตื่น ใช้ชีวิตแต่ละวันแบบนั้น เมื่อวันพรุ่งนี้มาถึง ก็ทำเหมือนว่าวันต่อไปเราจะได้เจอกันอีก แล้วใช้ชีวิตอย่างมีความสุขดีหรือเปล่า ถ้าคุณสนุกและมีความสุขกับการใช้ชีวิต แล้ววันหนึ่งคุณลืมผมไป ผมก็ไม่เป็นไร*”

บทพูดของรีจอยฮอกในฉากนี้เป็นคำพูดที่เขาอัดเสียงไว้ให้ยูนิเซริ์ฟังและเธอเปิดฟัง จากคำพูดของเขาแสดงให้เห็นว่าเขาเป็นห่วงและใส่ใจเธอขนาดไหน รีจอยฮอกอยากให้อูนิเซริ์มีความสุขถึงแม้ว่าจะไม่มีเขาอยู่ก็ตาม ทำให้คนดูรับรู้ได้ว่าเขาพร้อมที่จะเสียสละและทำทุกอย่างเพียงเพื่อให้เธอมีความสุข

เทคนิคการถ่ายทำ

เมื่อเริ่มฉากเป็นการถ่ายไปที่ยูนิเซริ์ที่หยิบเครื่องอัดเสียงมาเปิดฟัง และเสียงรีจอยฮอกก็ดังขึ้นก่อนจะตัดภาพไปที่รีจอยฮอก ทำให้คนดูรู้ว่าภาพของรีจอยฮอกที่ฉายอยู่เป็นภาพในอดีตเมื่อตอนที่เขาแอบอัดเสียงไว้ให้เธอ โดยตอนเริ่มต้นของฉากไม่มีการใส่เพลงหรือดนตรีประกอบ แต่เมื่อรีจอยฮอกบอกให้อูนิเซริ์ฟังเพลงเพื่อให้นอนหลับ เขาก็เล่นเปียโน จึงมีการใส่เสียงบรรเลงเปียโนที่รีจอยฮอกเล่นประกอบคำพูด ก่อนที่สีกักเสียงเปียโนจะเปลี่ยนเป็นเพลงซึ้งๆ ซึ่งเมื่อเพลงมาประกอบกับคำพูดของรีจอยฮอก ทำให้บรรยากาศของฉากดูซึ้งและโรแมนติกในเวลาเดียวกัน

จากการวิเคราะห์ของผู้วิจัยในฉากนี้ พบว่า ตัวละครนำชายมีการช่วยงานบ้าน การแสดงอารมณ์อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิงและความอ่อนโยนซึ่งตรงกับความเป็นชายแบบใหม่ และความเป็นสุภาพบุรุษ การช่วยงานบ้านสามารถเห็นได้จากพฤติกรรมที่ตัวละครนำชายทำสิ่งต่างๆ

ไว้ให้ตัวละครนำหญิงเพื่อวันที่เขาไม่อยู่เพราะรู้ว่าเธอทำอะไรเองไม่เป็น ไม่ว่าจะเป็นการซื้อของเข้าบ้านและจัดของเหล่านั้นเรียงใส่ตู้ อีกทั้ง ฉากนี้ยังเพิ่มความใส่ใจของตัวละครนำชายด้วยการให้เขาคำนิ้งถึงส่วนสูงของตัวละครนำหญิงและจัดเรียงของเพื่อให้เธอสามารถหยิบได้สะดวกอีกด้วย การแสดงอารมณ์อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิงในฉากนี้อาจไม่ใช่การร้องไห้และแสดงความอ่อนแอต่างฉากอื่นๆ แต่ก็สามารถเห็นได้จากคำพูดของตัวละครนำชายที่เปิดเผยความรู้สึกของตนกับตัวละครนำหญิงว่าเขาต้องการให้เธอมีความสุขในการใช้ชีวิต และถ้าเธอมีความสุขแล้วล้มเขา เขาก็ไม่เป็นอะไร ส่วนความอ่อนโยนสามารถเห็นได้ทั้งจากคำพูด การกระทำ และสีหน้าที่ตัวละครนำชายปฏิบัติเมื่อนึกถึงตัวละครนำหญิง ซึ่งเป็นไปด้วยความอบอุ่น ความใส่ใจและความรักที่เขามีต่อเธอ

4.2 ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก

ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์เชิงลึกกลุ่มตัวอย่าง โดยก่อนการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยจะให้กลุ่มตัวอย่างดูคลิปวิดีโอซึ่งประกอบด้วยฉากต่างๆ ของตัวละครนำหญิงหรือนางเอกและตัวละครนำชายหรือพระเอกจากละครโทรทัศน์เกาหลี 3 เรื่อง ได้แก่ Princess Hours, You Who Came from the Stars และ Crash Landing on You โดยกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์ประกอบไปด้วยคู่รักวัยรุ่นชาวไทยทั้งเพศชายและเพศหญิงหญิงจำนวน 5 คู่ ด้วยวิธีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Selection) และวิธีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบลูกโซ่ (Snowball Selection) เพื่อให้ได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติตามที่ผู้วิจัยต้องการ ทั้งนี้ ผู้วิจัยสามารถแบ่งกรอบของข้อมูลได้ดังนี้

- 4.2.1 ข้อมูลทั่วไป
- 4.2.2 ผลการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างหลังการดูคลิปวิดีโอละครโทรทัศน์เกาหลี
- 4.2.3 ผลการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับภาพจำของละครโทรทัศน์เกาหลี
- 4.2.4 ผลการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับความรุนแรงในคู่รักที่ปรากฏในเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลี

4.2.1 ข้อมูลทั่วไป

กลุ่มตัวอย่างคู่รักวัยรุ่นชาวไทยทั้งเพศชายและเพศหญิงที่ดูและชื่นชอบละครโทรทัศน์เกาหลี อายุตั้งแต่ 18-25 ปี จำนวน 5 คู่ โดยชื่อทุกชื่อที่ใช้คือนามสมมติ ดังนี้

1) นางสาวเพย (อายุ 22 ปี) และนายปิม (อายุ 25 ปี)

ทั้งคู่คบหาดูใจกันมาเป็นเวลา 2 ปี 3 เดือน โดยนางสาวเพยดูละครโทรทัศน์เกาหลีประมาณ 2 เรื่อง/เดือน ส่วนนายปิมดูละครโทรทัศน์เกาหลีแนวรักโรแมนติกประมาณ 2 เรื่อง/6 เดือน แต่ถ้าเป็นละครโทรทัศน์เกาหลีแนวอื่น จะมีการดูเฉลี่ยมากกว่า

จากละครโทรทัศน์เกาหลีทั้ง 3 เรื่องที่ผู้วิจัยนำมาตีความ นางสาวเพยเคยดูทั้ง 3 เรื่อง ส่วนนายปิมเคยดูแค่เรื่อง Crash Landing on You แต่ดูไม่จบ

2) นางสาวฝน (อายุ 24 ปี) และนายเต้ (อายุ 25 ปี)

ทั้งคู่คบหาดูใจกันมาเป็นเวลา 5 ปี 6 เดือน โดยนางสาวฝนและนายเต้ดูละครโทรทัศน์เกาหลีเป็นจำนวนมากทั้งคู่ หากเรื่องใดดัง เป็นกระแสหรือมีศิลปินที่ชอบแสดง ก็จะดูทั้งหมด

จากละครโทรทัศน์เกาหลีทั้ง 3 เรื่องที่ผู้วิจัยนำมาตีความ นางสาวฝนและนายเต้เคยดูทั้ง 3 เรื่อง

3) นางสาวแนน (อายุ 23 ปี) และนายบอม (อายุ 25 ปี)

ทั้งคู่คบหาดูใจกันมาเป็นเวลา 1 ปี 3 เดือน โดยนางสาวแนนดูละครโทรทัศน์เกาหลีเฉพาะเรื่องที่ตั้งและเป็นกระแส เฉลี่ย 1 เรื่อง/3 เดือน ส่วนนายบอมดูละครโทรทัศน์เกาหลีเฉลี่ย 1 เรื่อง/2 ปี

จากละครโทรทัศน์เกาหลีทั้ง 3 เรื่องที่ผู้วิจัยนำมาตีความ นางสาวแนนเคยดูทั้ง 3 เรื่อง ส่วนนายบอมเคยดูแค่เรื่อง You Who Came from the Stars

4) นางสาวเอม (อายุ 25 ปี) และนายเนม (อายุ 24 ปี)

ทั้งคู่คบหาดูใจกันมาเป็นเวลา 4 เดือน โดยนางสาวเอมดูละครโทรทัศน์เกาหลีเป็นจำนวนมาก ส่วนนายเนมดูละครโทรทัศน์เกาหลีเฉพาะเรื่องที่นางสาวเอมแนะนำหรือดูพร้อมกับนางสาวเอม

จากละครโทรทัศน์เกาหลีทั้ง 3 เรื่องที่ผู้วิจัยนำมาตีความ นางสาวเมเคยดูทั้ง 3 เรื่อง ส่วน นายเนมไม่เคยดูเลย

5) นางสาวเม (อายุ 25 ปี) และนายปี (อายุ 25 ปี)

ทั้งคู่คบหาดูใจกันมาเป็นเวลา 5 ปี 7 เดือน โดยนางสาวเมและนายปีดูละครโทรทัศน์เกาหลี เป็นจำนวนมากแต่ดูไม่ค่อยจบเหมือนกัน เนื่องจากเวลาดูจะดูพร้อมกัน โดยทั้งคู่จะเลือกดูเรื่องที่ดัง หรือเป็นกระแส เฉลี่ย 3 เรื่อง/ปี

จากละครโทรทัศน์เกาหลีทั้ง 3 เรื่องที่ผู้วิจัยนำมาตีความ นางสาวเมเคยดูเรื่อง Princess Hours และ You Who Came from the Stars ส่วนเรื่อง Crash Landing on You กำลังดูแต่ยังไม่จบ ส่วนนายปีเคยดูแค่เรื่อง Crash Landing on You แค่ออนแรก

4.2.2 ผลการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างหลังการดูคลิปวิดีโอละครโทรทัศน์เกาหลี

จากการศึกษาพบว่า เมื่อกลุ่มตัวอย่างดูคลิปวิดีโอซึ่งประกอบด้วยฉากต่างๆ จากละครโทรทัศน์เกาหลีทั้ง 3 เรื่องที่ผู้วิจัยนำมาตีความ ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นด้านความสมจริงและประเด็นด้านความชอบ

ในประเด็นด้านความสมจริง สามารถแบ่งความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างได้เป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มตัวอย่างที่มองว่าไม่เกินจริงและกลุ่มตัวอย่างที่มองว่าเกินจริง

กลุ่มตัวอย่างที่มองว่าฉากต่างๆ จากละครโทรทัศน์เกาหลีไม่เกินจริง มีความคิดเห็นดังนี้

“มองว่าเป็นมุมหนึ่งของชีวิตจริง คิดว่ามีคนที่เป็นอย่างนี้จริง เพราะมีเพื่อนเป็นแบบนี้ เป็นพวกบูชาความรัก ทำอะไรเพื่อคนที่ตัวเองรัก คือเป็นแค่มุมหนึ่ง แต่คิดว่าละครนำเสนอด้านเดียวมากกว่า ถ้ามีเหตุการณ์ในละครเกิดขึ้นในชีวิตจริงก็อาจจะมียะไรมากกว่าที่ละครนำเสนอ”

(นายเต้)

ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มองว่าฉากต่างๆ จากละครโทรทัศน์เกาหลีเกินจริงนั้นเป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ดังความเห็นที่ว่า

“รู้สึกว่าการเกินจริงไปหน่อยสำหรับสถานการณ์จริง ถ้าเหตุการณ์จริงเกิดแบบนี้ เราก็คงไม่ทำแบบนี้ หรือผู้ชายก็คงไม่ทำแบบนี้ให้ คืออาจจะมันแต่ไม่เยอะ หาผู้ชายที่จะทำดีกับเราขนาดนี้ได้ยากเลยมองว่าการเกินจริง”

(นางสาวฝน)

ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของกลุ่มตัวอย่างอีกราย ดังนี้

“บทพูด ท่าทาง จังหวะเหมือนแต่งให้อิน ไม่ใช่ในชีวิตประจำวัน ไม่ธรรมชาติ คือเข้าใจว่าคนดูจะชอบ แต่รู้ว่ามันไม่จริง”

(นายปิม)

กลุ่มตัวอย่างบางส่วนที่มองว่าฉากต่างๆ จากละครโทรทัศน์เกาหลีเกินจริง ไม่ได้มองแบบเหมารวมทั้ง 3 เรื่อง แต่มองแยกย่อยเป็นบางเรื่อง ดังความเห็นต่อไปนี้

“เรื่อง Princess Hours บทเวอร์ ชายได้แค่ได้กอดไม่เกิน 18 ตอนเด็กเราก็เคยดู แต่พอโตมาเลยรู้สึกมันเวอร์ มันไม่สมจริงเนอะ มันมีความเป็น girl's dream รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่เขาใจผู้หญิงที่เด็กๆ นิดๆ บทพูดก็ดูไม่ใช่คนปกติพูด”

(นางสาวเม)

“เรื่อง Princess Hours บท เนื้อเรื่องและคำพูดเกินจริงไปเหมือนบทละครไทยในสมัยก่อน เรื่อง You Who Came from the Stars ค่อนข้างดีขึ้น เพราะมีความสมจริงของบทบาทมากขึ้นทั้งๆ ที่เรื่องเวอร์ ส่วนเรื่อง Crash Landing on You ก็เวอร์ แต่ยังสัมผัสได้ว่าผู้ชายรักผู้หญิงจริงๆ ผู้ชายดูแลผู้หญิงดีมาก”

(นางสาวเพย)

อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างบางรายมีความคิดเห็นที่ขัดแย้งกันเอง ดังนี้

“พระเอกนางเอกเรื่อง Princess Hours และ You Who Came from the Stars ไม่สมเหตุสมผล แต่เรื่อง Crash Landing on You สมเหตุสมผล สามารถพบได้จริงๆ คือดูช่วยกันทั้งคู่ ผ่านพ้นความลำบากกันทั้งคู่”

(นายป๋ม)

ส่วนประเด็นด้านความชอบ สามารถแบ่งความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างได้เป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มตัวอย่างที่ชอบและกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ชอบหรือมองว่าน่าเบื่อ

กลุ่มตัวอย่างที่รู้สึกชอบหลังจากที่ได้ดู มีความคิดเห็นดังต่อไปนี้

“เรื่อง Princess Hours ตอนเด็กๆ รู้สึกว่าเป็นละครที่น่ารักมาก เป็นเรื่องโรแมนติคๆ ส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีเนื้อหา แต่พอเริ่มโตขึ้น แนวละครที่ดูก็เปลี่ยนไปไม่ใช่แนวก็ดูก็ดูอย่างเดียวน่าเบื่อ อย่าง You Who Came from the Stars ก็จะเป็นแนวแฟนตาซีเรื่องแรกๆ ทำให้แปลกใหม่ ก็รู้สึกว่าสนุกดี ส่วนเรื่อง Crash Landing on You เป็นแนวที่ดูช่วงหลังๆ ทราม่าๆ ปมของเรื่องคือมันอยู่แยกกัน เกาหลีเหนือกับใต้ ค่อนข้างชอบนะ มันก็ดีอะ เราได้เห็นมุมมองเกาหลีเหนือว่าเขาอยู่ยังไง ซึ่งอาจจะจริงหรือไม่จริงก็ได้ แต่ก็รู้สึกว่าได้รู้บ้าง”

(นางสาวแนน)

“ตอนดูเรื่อง Princess Hours ตอนเด็กก็รู้สึกสนุก ชอบ ณ ตอนนั้น แต่ตอนนี้พอย้อนกลับไปดูก็คงไม่สนุกแล้ว แต่พล็อตมันก็โอเค น่าดู น่าติดตาม เรื่อง You Who Came from the Stars อันนี้ชอบ จำได้ว่าครบรสอยู่นะ รู้สึกว่าเป็นพล็อตที่ดี น่าสนใจ เรื่อง Crash Landing on You มองว่ามันก็สนุกดี พล็อตโอเค แล้วก็มันน่ารัก แปลกๆ ดี ไม่รู้ว่ามันเสนอเรื่องจริงก็เปอร์เซนต์ แต่ถ้าดูก็อาจจะมีความรู้เกี่ยวกับเกาหลีเหนือมากขึ้น เพราะส่วนตัวสนใจวัฒนธรรมเกาหลีเหนือ”

(นางสาวเม)

ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ชอบหรือมองว่าน่าเบื่อ มีความคิดเห็นดังนี้

“เรื่อง *Crash Landing on You* ดูแล้วรู้สึกไม่ชอบ คือมันไม่ *make senses* เลย แล้วตัวละครก็รู้สึกว่ามันไม่เข้ากัน ดูแล้วไม่อิน ดูแก่ไป”

(นายปี)

“ความรู้สึกแรกที่ได้ดูเรื่อง *Princess Hours* คือเนื้อเรื่องซ้ำ ทุกอย่างซ้ำ รู้สึกว่าเรากำลังดูอะไรอยู่ มันน่าเบื่อ ไม่น่าดู เรื่อง *You Who Came from the Stars* คือเรื่องน่าสนใจขึ้นแต่ก็ยังน่าเบื่อเหมือนเดิมเพราะเป็นหนังรักดาดินทั่วไป”

(นายบอม)

อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างรายเดียวกันให้ความคิดเห็นถึงเรื่อง *Crash Landing on You* แตกต่างออกไปว่า

“*First Impression* หลังจากดูคลิปเรื่องนี้รู้สึกว่านางเอกน่าจะสูญเสียบางสิ่งบางอย่างให้กับผู้ชาย แต่ก่อนหน้าที่ผู้หญิงจะสูญเสียบางสิ่งให้ผู้ชาย ผู้ชายจะเสียสละตัวเองก่อน เนื้อเรื่องมันออกเป็นทำนองนั้น รู้สึกว่าเรื่องดูโอเคเลย แต่เนื้อเรื่องก็ยังไม่ดึงดูดขนาดนั้น”

(นายบอม)

เมื่อผู้วิจัยสัมภาษณ์ถึงประเด็นความเหมือนและความต่างของละครโทรทัศน์เกาหลีทั้ง 3 เรื่อง ในส่วนของความแตกต่าง กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นว่าละครโทรทัศน์เกาหลีทั้ง 3 เรื่อง แตกต่างกันในด้านพล็อตหรือเนื้อเรื่อง ดังความเห็นต่อไปนี้

“ต่างกันที่ประเด็นที่เขาเอามาเล่น อย่างเรื่อง *Princess Hours* เป็นเรื่องวรรณคดีที่ต่างจากกัน เรื่อง *You Who Came from the Stars* เป็นมนุษย์โลกกับเอเลี่ยน เรื่อง *Crash Landing on You* เป็นเรื่องเกี่ยวกับเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ มันก็คือพล็อตเรื่องหลักนั้นแหละที่ต่าง”

(นายปี)

“ที่มาที่ไปของอุปสรรคแต่ละเรื่องมันไม่เหมือนกัน”

(นายเนม)

“ต่างกันที่บท เนื้อเรื่อง นอกนั้นก็ไม่ต่างกันมาก”

(นายป๋ม)

‘บทบาทของผู้หญิง’ คือความคิดเห็นถึงความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างรองลงมา ดัง
ความเห็นที่ว่า

“แตกต่างตรงตัวแสดงผู้หญิงที่ช่วงหลังๆ เริ่มให้มีบทบาทมากขึ้นตามกระแสโลก เช่น
Feminist ผู้หญิงจะเริ่มเด่น เป็นตัวแสดงหลักมากขึ้น”

(นายเต้)

ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของคู่รักของนายเต้ที่กล่าวว่า

“เห็นด้วยกับนายเต้ แต่เพิ่มตรงที่แรกๆ ผู้ชายจะ treat ผู้หญิงอย่างเดียว เพราะส่วนมาก
ละครจะเป็นแนววัยเรียน กู๊กักกั๊ อย่างเรื่อง Princess Hours แต่หลังๆ เรื่องมันโตขึ้น ทำให้ผู้หญิงเริ่ม
มีบทบาทมากขึ้นแทนที่จะเป็นแค่เด็กนักเรียนมัธยม และเหมือนละครพยายามทำให้ผู้หญิงเป็นเจ้าคนนาย
คนมากขึ้น เพราะเมื่อก่อนละครโทรทัศน์เกาหลีผู้ชายจะเป็น CEO หมดเลย พอมายุคหลังๆ นี้ที่ละคร
เป็นแนววัยทำงาน เลยทำให้ผู้หญิง treat ผู้ชายมากขึ้น อย่างเรื่อง You Who Came from the
Stars กับ Crash Landing on You ก็เป็นละครยุคหลังๆ ที่นางเอกมีบทบาทขึ้น ค่อนข้างเด่นเลย”

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

(นางสาวฝน)

นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างรายอื่นๆ ยังมีความคิดเห็นในด้านความแตกต่างที่แตกต่างกันออกไป
เฉกเช่นความคิดเห็นต่อไปนี้

“แตกต่างที่อายุของคนดู เรื่อง Princess Hours เหมือนทำให้เด็กดู เรื่อง You Who Came
from the Stars เป็นอายุกลางๆ ส่วนเรื่อง Crash Landing on You จะค่อนข้างโต เป็นผู้ใหญ่อายุ”

(นางสาวเม)

“คิดว่าต่างกันในเรื่องของการ treat เรื่อง Princess Hours นางเอกให้กำลังใจพระเอก
มากกว่า นางเอกทำให้พระเอกชะมากกว่า You Who Came from the Stars พระเอกทำให้นาง

เชื่อมั่นว่าเขาจะไม่ไปไหน ไม่ว่าจะเกิดอะไรบางอย่างกับตัวเขาเอง เขาก็ยอมเสียสละเพื่อนางเอก ส่วน Crash Landing on You เป็นความรักจ๋าๆ ทั้งพระเอกนางเอกห่วงกันทั้งคู่ พระเอกทำทุกอย่างให้นางเอก แม้ว่าตัวเองรู้ว่าจะไม่ได้อยู่กับนางเอก รู้ว่านางเอกทำอะไรไม่เป็นก็ทำให้ทุกอย่าง ทำอาหารอัดเพลง เหมือนต่างคนต่างดูแลกัน แต่พระเอกน่าจะดูแลมากกว่าเพราะนางเอกทำอะไรไม่ค่อยเป็น แต่นางเอกก็ทำนะ เช่น ซ้อมของให้พระเอก”

(นางสาวเพย)

ในส่วนของความเหมือน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าคุณภาพของละครโทรทัศน์เกาหลีทั้ง 3 เรื่องคือ ตัวละครนำชายในอุตุมคิตีและเนื้อเรื่องที่โรแมนติก ดังความเห็นต่อไปนี้

“เป็นหนังรักโรแมนติกเหมือนกัน พระเอกเป็นพระเอกในฝันของผู้หญิง ทั้งรูปร่าง หน้าตานิสัยดีสุดๆ สร้างผู้ชายในฝันให้เหมือนหลุดออกมาจากในนิยาย”

(นางสาวเพย)

“ทำให้ดูโรแมนติก พยายามทำให้ผู้ชายดูดี ทำดี เป็นเหมือนผู้ชายในอุตุมคิตี”

(นายเต้)

“รู้สึกว่าคุณภาพจะเสียสละมากกว่า ยอมเสียสละอะไรมากกว่า ยอมมีข้อเสียเปรียบ เป็นผู้ชายที่ดีพร้อม เลยทำให้ดูโรแมนติก”

(นายเนม)

จากทฤษฎีที่ผู้วิจัยเขียนไว้ในบทที่ 2 การที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มองว่าคุณภาพของละครโทรทัศน์เกาหลีเรื่อง Princess Hours, You Who Came from the Stars และ Crash Landing on You มีความเหมือนกันในเรื่องตัวละครนำชายในอุตุมคิตีซึ่งหมายถึง “ผู้ชายที่ดีพร้อม” ดังที่หนึ่งในกลุ่มตัวอย่างได้กล่าวไว้ แสดงให้เห็นว่าคุณภาพของละครโทรทัศน์เกาหลีประสบความสำเร็จในการกำหนดวาระหรือประเด็นทางสังคมเกี่ยวกับตัวละครนำชาย โดยสามารถทำให้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่ดูละครโทรทัศน์เกาหลีตระหนักและสนใจในตัวละครนำชายได้

นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันออกไป ดังนี้

“ความเหมือนคือความแตกต่าง อย่างที่บอกว่าพระเอกกับนางเอกแตกต่างกันเกินไป สุดท้ายแล้วถึงตอนจบมัน Happy แต่ก็ไม่สุด ไม่ใช่สุขแบบ Ideal ทุกเรื่อง”

(นายปี)

“เส้นเรื่องค่อนข้างคล้ายกัน และมีอุปสรรคเรื่องความรักเหมือนกัน แบบมองก็รู้ว่านี่คือละครโทรทัศน์เกาหลี”

(นางสาวเอม)

“มูมกล้องเหมือนกัน 3 เรื่องเลย”

(นายป้อม)

จากการสัมภาษณ์เชิงลึก ผู้วิจัยยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวละครนำหญิงหรือนางเอกว่าจะต้อง ‘โก๊ะ’ ดังความเห็นต่อไปนี้

“นางเอกแต่ละคนในแต่ละเรื่องไม่เหมือนกันเลย แต่สิ่งที่เหมือนกันคือทุกเรื่องนางเอกจะดูโก๊ะๆ ก็รู้สึกว่านางเอกโก๊ะๆ เป็น Type ของละครโทรทัศน์เกาหลีทั่วไป”

(นางสาวเม)

“Princess Hours นางเอกโก๊ะๆ เป็นๆ You Who Came from the Stars นางเอกมันๆ แต่ก็มีควมโก๊ะด้วย ส่วน Crash Landing on You นางเอกก็ดูมันๆ โก๊ะๆ เหมือนกัน”

(นางสาวฝน)

นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันออกไป ดังนี้

“นางเอกโง่ มันไม่เชิงโง่ทีเดียว แต่เหมือนกับมีปัญหาบางอย่างของแต่ละคน แต่ทั้ง 3 คนเหมือนประสบการณ์ชีวิตในเรื่องที่แสดงออกมาจะน้อย ทำอะไรไม่เป็น เหมือนกับผู้ชายจะต้องเข้าไปจูงผู้หญิงก่อนว่าจะต้องทำอะไร”

(นายบอม)

“ทั้ง 3 เรื่อง นางเอกคาแรคเตอร์ต่างกันหมดเลย เรื่อง Princess Hours นางเอกค่อนข้างใสๆ บ้านฐานะไม่ดีเมื่อเทียบกับนางเอกเรื่องอื่น ส่วนเรื่อง You Who Came from the Stars กับ Crash Landing on You นางเอกคล้ายกันเพราะเล่นเป็นคนดั่งทั้งคู่ คาแรคเตอร์เลยค่อนข้างเอาแต่ใจ แต่ทั้ง 3 เรื่องจะคล้ายกันตรงที่นางเอกไม่รู้อะไรเลยว่าพระเอกเสียสละมากแค่ไหน”

(นางสาวเอม)

“ผู้หญิงก็ดูปกติ ไม่มีอะไรพิเศษ เหมือนผู้หญิงทั่วไปในชีวิตจริง”

(นางสาวฝน)

ส่วนความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวละครนำชายหรือพระเอก กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นไปในทิศทางเดียวกันว่าตัวละครนำชายเป็นผู้ชายที่ดี ดังนี้

“พระเอกเป็นคนดีมาก ดูแลผู้หญิงดี ค้อมีคุณสมบัติทุกอย่างที่ผู้ชายที่ดีควรจะเป็น”

(นางสาวฝน)

“ผู้ชายดี เป็นผู้ชายในอุดมคติ”

(นายเต้)

“First Impression ของพระเอกคือ ส่วนใหญ่พอโผล่มาแล้วจะรู้สึกเอ็นช่า แต่ต่อมาจะทำให้เรารู้สึกว่าเขาเริ่มอบอุ่นขึ้น ค่อยๆ ดีขึ้นเรื่อยๆ จะเป็นแนวนี้ตลอด คือทุกเรื่องพระเอกเป็นคนที่เลิศเลอมาก”

(นายบี)

“พระเอกแต่ละเรื่องดูแลนางเอกดีมาก ไม่ทำร้ายนางเอก รักนางเอกมากจริงๆ เป็นผู้ชายที่ดีแบบที่ผู้หญิงจะชอบ Treat ดี”

(นางสาวเพย)

“ทั้ง 3 เรื่องคือพระเอกเป็นคนดีและเสียสละ แต่ละคนจะพยายามไม่บอกความจริง ไม่อยาก
 ให้นางเอกรู้ความจริงที่ทำให้ไม่สบายใจ คือจะให้นางเอกสบายใจและ positive มากสุด”

(นางสาวเอม)

โดยความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่มองว่าตัวละครนำชายหรือพระเอกจากละคร
 โทรทัศน์เกาหลีเรื่อง Princess Hours, You Who Came from the Stars และ Crash Landing
 on You เป็นผู้ชายที่ดี ตรงกันกับการวิเคราะห์ผลการศึกษาของผู้วิจัยในส่วนของกรณีความเนื้อหา
 ละครโทรทัศน์เกาหลีที่ตัวละครนำชายจากละครโทรทัศน์เกาหลีทั้ง 3 เรื่องมีความเป็นชายแบบใหม่
 และความเป็นสุภาพบุรุษ อันได้แก่คุณสมบัติเช่น มีความอ่อนโยน ความนุ่มนวล ความสุภาพ และการ
 ให้เกียรติผู้อื่น ซึ่งล้วนเป็นคุณสมบัติของผู้ชายที่ดีเช่นเดียวกัน

จากการวิเคราะห์ของผู้วิจัย พบว่า การที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่นิยามตัวละครนำชายหรือ
 พระเอกในละครโทรทัศน์เกาหลีว่า ‘ผู้ชายที่ดี’ ควบคู่ไปกับคำว่า ‘ดูแลผู้หญิงดี’ หรือ ‘treat ดี’ ซึ่ง
 อาจแปลความหมายจากบริบทได้ว่า ‘ปฏิบัติต่อผู้หญิงดี’ แสดงให้เห็นว่า ละครโทรทัศน์เกาหลีได้
 ประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคมเกี่ยวกับตัวละครนำชายให้เป็นผู้ชายที่ดีที่ดูแลและปฏิบัติต่อตัว
 ละครนำหญิงหรือคนรักเป็นอย่างดี โดยหมายรวมกับการไม่ใช้ความรุนแรงในคู่รัก ซึ่งมีความย้อนแย้ง
 กับผู้ชายส่วนใหญ่ของสังคมเกาหลีในความเป็นจริง อาจกล่าวได้ว่า ละครโทรทัศน์เกาหลีที่มีการ
 ประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคมเกี่ยวกับตัวละครนำชายได้สร้างผลกระทบระยะสั้นหลังกลุ่ม
 ตัวอย่างดูละครโทรทัศน์เกาหลี โดยมีอิทธิพลให้กลุ่มตัวอย่างเกิดการสร้างทัศนคติว่าตัวละครนำชาย
 เป็นผู้ชายที่ดี ดูแลและปฏิบัติต่อคนรักดี และไม่ใช้ความรุนแรงในคู่รัก

อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างบางรายก็มีความคิดเห็นที่แตกต่างกันออกไป ดังความเห็นต่อไปนี้

“พระเอกที่มึม ถึงแม้ประสบการณ์ในด้านต่างๆ จะมีเยอะกว่าผู้หญิง แต่ก็แก้ปัญหาแบบไม่
 สมเหตุสมผล คือเลือกเข้าไปทำความรู้จัก ไปดูแลนางเอกทั้งๆ ที่รู้ว่าจะทำให้เกิดปัญหา”

(นายบอม)

“พระเอกทั้ง 3 เรื่องคาแรคเตอร์คล้ายกันคือเป็นคนนิ่งๆ เย็นชา เงียบๆ เหมือนเป็น Type นิยมที่พระเอกเป็นสีชาวดำ ในขณะที่นางเอกมีสีสั้น”

(นางสาวอม)

ผลการสัมภาษณ์เชิงลึกในด้านความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างหลังการดูคลิปวิดีโอละครโทรทัศน์เกาหลีพบว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นด้านความสมจริง ซึ่งประกอบไปด้วยความคิดเห็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มตัวอย่างที่มองว่าไม่เกินจริง และกลุ่มตัวอย่างที่มองว่าเกินจริง และประเด็นด้านความชอบ ซึ่งประกอบไปด้วยความคิดเห็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มตัวอย่างที่ชอบและกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ชอบหรือมองว่าน่าเบื่อ อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกันว่าละครโทรทัศน์เกาหลีทั้ง 3 เรื่องมีความเหมือนกันในเรื่องการสร้างตัวละครนำชายในอุดมคติและเนื้อเรื่องที่โรแมนติก ในขณะที่ด้านความแตกต่างนั้น กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นว่าละครโทรทัศน์เกาหลีทั้ง 3 เรื่องแตกต่างกันในด้านพล็อตหรือเนื้อเรื่อง รองลงมาคือเรื่องบทบาทของผู้หญิง

ในด้านความคิดเห็นที่มีต่อตัวละครนำหลังจากการดูคลิปวิดีโอละครโทรทัศน์เกาหลี คำว่า ‘ไก๊ยะ’ คือคำที่กลุ่มตัวอย่างใช้นิยามตัวละครนำหญิงหรือนางเอกมากที่สุด ขณะที่ ‘ผู้ชายที่ดี’ คือคำที่กลุ่มตัวอย่างใช้นิยามตัวละครนำชายหรือพระเอกมากที่สุด

4.2.3 ผลการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับภาพจำของละครโทรทัศน์เกาหลี

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกพบว่า หากกล่าวถึงละครโทรทัศน์เกาหลี กลุ่มตัวอย่างโดยส่วนมากมีภาพจำว่าละครโทรทัศน์เกาหลีเป็นละครโทรทัศน์แนวโรแมนติกที่มีเรื่องของความรักเป็นสำคัญ ดังความเห็นต่อไปนี้

“ละครโทรทัศน์เกาหลีมีความเป็นโรแมนติกมากกว่าละครประเทศอื่น”

(นายเต้)

“มันต้องมีความรักแน่นอน”

(นายบี)

“ถึงแม้จะเป็นละครโทรทัศน์เกาหลีแนวอื่นก็ยังมีเรื่องของความรักแทรกเข้ามา รักน้อยรักมากก็ขอให้ได้แทรก”

(นางสาวเพย)

อันดับต่อมา กลุ่มตัวอย่างมีภาพจำว่าละครโทรทัศน์เกาหลีมีคุณภาพที่ดี ดังความเห็นที่ว่า

“นี่ถึงคุณภาพของละครโทรทัศน์เกาหลี ไม่ว่าจะ เป็นภาพ เอฟเฟกต์ การตัดต่อ”

(นายบี)

“นี่ถึง Production เนื่องจากเป็นคนชอบถ่ายรูป Production ของละครโทรทัศน์เกาหลี เนี่ยคุณภาพของภาพที่ออกมาค่อนข้างจะดี”

(นายเนม)

และรองลงมาที่มีภาพจำเกี่ยวกับเพลงประกอบละครโทรทัศน์เกาหลีและความหลากหลายของเนื้อเรื่องเป็นจำนวนเท่าๆ กัน กลุ่มตัวอย่างที่มีภาพจำเกี่ยวกับเพลงประกอบละครโทรทัศน์เกาหลี มีความเห็นดังนี้

“เพลงประกอบละครโทรทัศน์เกาหลีฟังแล้วติดหู มันทำให้นึกถึงละครเรื่องนั้นๆ แ่ได้ยินเพลง”

(นางสาวเม)

“รู้สึกถึงความเป็น Musical หน่อยๆ เพราะละครโทรทัศน์เกาหลีทุกเรื่อง เพลงจะมีบทบาทสำคัญ เป็นตัวสร้างอารมณ์โดยเฉพาะฉากเศร้า”

(นายบี)

ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีภาพจำเกี่ยวกับความหลากหลายของเนื้อเรื่อง มีความเห็นดังต่อไปนี้

“ละครรักโรแมนติกที่สมัยนี้มีบทแปลกๆ พล็อตล่ำๆ ขึ้น มีความหลากหลายมากขึ้น ดีขึ้น เป็นเนื้อเรื่องที่ทำให้คนสนใจ”

(นางสาวเพย)

“ตอนนี้ละครโทรทัศน์เกาหลีไม่ได้เหมือนละครไทย พอพูดถึงละครไทยจะนึกถึงการตบตี แยกผัวเมีย เป็นภาพจำ แต่ตอนนี้ละครโทรทัศน์เกาหลีเหมือนแตกไปเยอะมาก พล็อตหลากหลาย มีทั้งพล็อตที่เล่นเรื่องความสัมพันธ์ก็เก๋ก็น่ารักใสๆ มัธยมมหาลัย หรือพล็อตการชิงไหวชิงพริบของเมีย หลวงเมียน้อยที่ไม่มีการตบตี หรือเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับ Supernatural ที่มีพลังวิเศษ แล้วก็มีพวกที่เกี่ยวกับอาชีพ แต่ถ้าพูดในมุมมองของเรา สิ่งที่เป็นภาพจำคือความหลากหลายของบทและเนื้อเรื่อง และด้วยความที่นักแสดงของเกาหลีเยอะ ไม่มีการติดสัญญาเป็นช่องที่ใครอยู่ช่องไหนก็อยู่แค่ช่องนั้น ด้วยความที่สังคมอุตสาหกรรมของเกาหลีมันกว้างมาก นักแสดงเยอะมาก เลยค่อนข้างหลากหลายกว่า เกาหลีได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลเยอะด้วยในด้านนี้ มีภาษีที่ดีกว่า มีภาพจำที่ดีกว่า”

(นางสาวเอม)

เมื่อผู้วิจัยถามถึงตัวละครนำหญิงหรือนางเอกละครโทรทัศน์เกาหลี กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีภาพจำว่านางเอกละครโทรทัศน์เกาหลีอ่อนแอและน่าทะนุถนอม ดังความเห็นที่ว่า

“ส่วนใหญ่คุณนางเอกจะทำให้ดูน่าทะนุถนอม ให้พระเอกมาดูแล ไม่ค่อยมีนางเอกเฮี้ยวๆ คือถึงแม้นางเอกจะดูเฮี้ยว แต่จริงๆ และจะอ่อนแอ ทำอะไรไม่เป็น ยกเว้นละครแนวแอคชั่นไปเลย

(นางสาวแนน)

“คาแรคเตอร์จะออกแนวนุ่มนวลน่ารักน่าทะนุถนอม ถ้าเปรียบเหมือนเค้กก็คือตัดแล้วละลายยวบหายไปแล้ว”

(นายบอม)

“สวยแบบเกาหลี โดยกดขี่ อ่อนแอ รอให้พระเอกมาช่วย มีความอ่อนต่อโลก”

(นางสาวเมและนายบี)

นอกจากนี้ หนึ่งในกลุ่มตัวอย่างยังให้ความคิดเห็นในมุมมองที่น่าสนใจ ดังนี้

“คำว่า ‘โอบป่า’ จะติดหูและเด่นมาก ชัดเจนมาตลอดในละครโทรทัศน์เกาหลี คนไม่ดูก็ยังไม่รู้จัก ซึ่งคำนี้เป็นการตอกย้ำเรื่องชายเป็นใหญ่ในสังคมเกาหลี เพราะให้ความรู้สึกว่าคุณหญิงตัวเล็กกว่าอ่อนแอกว่า รอให้ผู้ชายมาดูแล มีน้อยมากที่ในละครโทรทัศน์เกาหลีนางเอกจะเรียกพระเอกว่าน้องที่ทำให้ผู้ชายดูเล็กกว่า”

(นายเต้)

รองลงมา กลุ่มตัวอย่างมีภาพจำของนางเอกละครโทรทัศน์เกาหลีว่าจะต้องโก๊ะและซุ่มซ่าม ดังความคิดเห็นต่อไปนี้

“โก๊ะๆ เยอะๆ วุ่นวาย น่ารำคาญ ทั้งๆ ที่สมัยนี้อาจไม่ได้เป็นแบบนี้แล้ว”

(นางสาวเพย)

“ถ้าภาพจำละครโทรทัศน์เกาหลีทั่วไปแบบวัยใส ก็จะเป็นแบบนี้นางเอกโก๊ะๆ เป็นๆ ทั้งๆ ที่เดี๋ยวนี้เกาหลีไม่ได้สร้างนางเอกแบบนี้เท่าไรแล้ว แต่ด้วยความที่เมื่อก่อนเกาหลีสร้างนางเอกแบบนี้เยอะเลยกลายเป็นภาพจำ

(นางสาวอมและนายเนม)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ส่วน ‘จนและลำบาก’ คือภาพจำที่กลุ่มตัวอย่างเอ่ยถึงเป็นอันดับต่อมา ดังความคิดเห็นว่า

“นางเอกจน มีช่วงหนึ่งที่ละครโทรทัศน์เกาหลีสร้างนางเอกแบบนี้เยอะมาก ภาพจำเลยกลายเป็นแบบนี้ แต่เหมือนหลังๆ ทำให้นางเอกดูมีเงินขึ้น แต่ก็ยังติดภาพจำนางเอกจนอยู่”

(นางสาวเพย)

“ชีวิตดูลำบาก ไม่ว่าจะลำบากมากหรือน้อย แต่ต้องลำบากกว่าพระเอก”

(นายบี๋ม)

ในด้านความคิดเห็นที่เกี่ยวกับภาพจำของตัวละครนำชายหรือพระเอกและพระรอง ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีภาพจำว่าตัวละครนำชายเป็นผู้ชายในฝันที่อบอุ่นและดูแลนางเอกเป็นอย่างดี ดังความคิดเห็นต่อไปนี้

“ต้องดูแล สุภาพบุรุษและอบอุ่น”

(นางสาวแนนและนายบอม)

“อบอุ่นแบบไม่ค่อยแคร์ เหมือนทำไปแบบไม่ได้ตั้งใจทำ ทำเพราะความจำเป็น อารมณ์แบบว่า พอเจอนางเอกลำบาก ก็ไปช่วยแบบเพื่อน ไม่ได้เอาชีนเยอะ คือช่วยเพราะเป็นสุภาพบุรุษอยู่แล้ว”

(นายบี)

“พระเอกจะเอ็นชากับคนอื่นยกเว้นนางเอก คือตอนแรกๆ ของแทบจะทุกเรื่องพระเอกจะเอ็นชากับนางเอกก่อน แต่พอรู้สึกดี รู้สึกรักนางเอก ก็แสดงออกอีกแบบหนึ่ง คือเป็นไปในทางที่ดี ส่วนพระรองเป็นคนที่คอยสนับสนุนนางเอกทุกเรื่อง เป็นที่พึ่งพิงของนางเอก คอยดูแล ในละครโทรทัศน์เกาหลีผู้ชายจะ treat นางเอกคอยข้างเวอร์วัง คือเกาหลีสร้างพล็อตให้เป็นภาพจำว่าผู้ชายเกาหลีจะต้องเป็นคนดี เป็นผู้ชายอบอุ่น เป็นผู้ชายในฝันจนเวอร์แบบ ไม่มีจริงหรอก”

(นางสาวเอม)

“ผู้ชายประเสริฐศรีมาจากไหนไม่รู้ พระเอกเป็นคนที่แรกๆ เหมือนข่มนางเอกนิดๆ แต่รักนางเอกมากและ treat ดี คือพอกับแล้ว รักแล้ว จะดีมาก ส่วนพระรองก็เทียบเท่าพระเอกได้เลย อาจไม่ดีเท่า แต่ถือว่าเป็นผู้ชายเกรด A ส่วนพระเอกเป็น A+ พระรองส่วนมากจะแสนดีกับนางเอกสุดๆ ช่วยเหลือนางเอก คือดีมากเกินไป นางเอกไม่รักก็ยังพยายามให้เขารักสุดๆ หุ่นสุดตัว จนบางทีก็แอบคิดว่าในโลกจะมีคนที่หล่อขนาดนี้ ดีขนาดนี้มาแอบชอบเราแต่เราไม่เลิกละเลยไหนนะ”

(นางสาวเพย)

นอกจากนี้ ยังมีอีกหนึ่งความคิดเห็นที่น่าสนใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีภาพจำว่าตัวละครนำชายในละครโทรทัศน์เกาหลีเป็นผู้ชายในฝัน ดังนี้

“พยายามทำให้ผู้ชายดูเป็นคนดี เป็นผู้ชายในฝัน ซึ่งอาจจะเป็น marketing ให้คนดูผู้หญิง
กรีดผู้ชาย เพราะถ้าสร้างผู้ชายลुक Bad มากก็จะไม่มีคนดู เพราะละครส่วนใหญ่ขายพระเอก เวลา
โปรโมทจะโปรโมทพระเอกก่อนนางเอก บางที่ยังไม่รู้จักนางเอกด้วยซ้ำ”

(นางสาวฝน)

จากแนวคิดและทฤษฎีที่ผู้วิจัยเขียนไว้ในบทที่ 2 การที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีภาพจำว่าตัว
ละครนำชายเป็นผู้ชายในฝันที่อบอุ่นและดูแลนางเอกเป็นอย่างดี ดังหนึ่งในความคิดเห็นของกลุ่ม
ตัวอย่างที่ว่า “...ผู้ชายเกาหลีจะต้องเป็นคนดี เป็นผู้ชายอบอุ่น เป็นผู้ชายในฝัน...” ซึ่งสอดคล้องกับ
ความคิดเห็นหลังดูคลิปวิดีโอละครโทรทัศน์เกาหลีทั้ง 3 เรื่องของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่ว่าตัวละคร
นำชายเป็นชายที่ดี แสดงให้เห็นว่าละครโทรทัศน์เกาหลีประสบความสำเร็จในการปลูกฝังความจริง
ให้ผู้ชมมองภาพตัวละครนำชายตามการประกอบสร้างความเป็นจริงของละครโทรทัศน์เกาหลีว่าผู้ชาย
เกาหลีเป็นชายในอุดมคติที่ดี อบอุ่น มีความเป็นสุภาพบุรุษ ดูแลและปฏิบัติต่อผู้หญิงดี ทั้งๆ ที่ใน
ความเป็นจริงแล้วผู้ชายเกาหลีส่วนใหญ่ไม่ได้เป็นเช่นนั้น

ภาพจำหมายถึงภาพติดตา การจะเกิดภาพจำได้นั้น ผู้รับสารจะต้องได้รับภาพนั้นๆ เป็น
ระยะเวลาจนจนภาพนั้นติดตาและกลายเป็นภาพจำเมื่อนึกถึงในสิ่งนั้นๆ ทำให้อาจิวิเคราะห์ได้ว่า
ละครโทรทัศน์เกาหลีมีการประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคมเกี่ยวกับตัวละครนำชายซ้ำๆ จนกลุ่ม
ตัวอย่างส่วนใหญ่ที่ดูละครโทรทัศน์เกาหลีในระยะยาวถูกปลูกฝังความจริงโดยเนื้อหาละครโทรทัศน์
เกาหลีว่าตัวละครนำชายหรือผู้ชายเกาหลีเป็นชายในฝันที่อบอุ่นและดูแลนางเอกหรือคนรักเป็น
อย่างดี ซึ่งบิดเบือนไปจากโลกแห่งความเป็นจริง

ภาพจำของกลุ่มตัวอย่างถึงตัวละครนำชายรองลงมาคือ รวย ดังความเห็นต่อไปนี้

“รวย มีรถสปอร์ตขับ ชอบเป็นท่านประธานบริษัท ดูไกลเกินเอื้อม จับต้องไม่ค่อยได้”

(นางสาวเมและนายบี)

“ผู้ชายรวย ไม่ค่อยเห็นพระเอกคนไหนลำบาก”

(นางสาวเพยและนายบี)

ผลการสัมภาษณ์เชิงลึกในด้านความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับภาพจำของละครโทรทัศน์เกาหลีพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีภาพจำว่าละครโทรทัศน์เกาหลีเป็นละครแนวรักโรแมนติกที่มีเรื่องของความรักเป็นสำคัญ ภาพจำอันดับสองมองว่าละครโทรทัศน์เกาหลีมีคุณภาพที่ดี ส่วนอันดับสามมีภาพจำเกี่ยวกับเพลงประกอบละครและความหลากหลายของเนื้อเรื่องในจำนวนเท่าๆ กัน

ในด้านภาพจำของตัวละครนำหญิงหรือนางเอกละครโทรทัศน์เกาหลี กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีภาพจำว่านางเอกละครโทรทัศน์เกาหลีอ่อนแอและน่าทะนุถนอม รองลงมาคือโก๊ะและซุ่มซำม และอันดับสุดท้ายคือจอนและลำบาก ส่วนภาพจำของตัวละครนำชายหรือพระเอกและพระรองในละครโทรทัศน์เกาหลี กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีภาพจำถึงผู้ชายในฝันที่อบอุ่นและดูแลนางเอกเป็นอย่างดี ภาพจำอันดับต่อมาคืออรวัย

4.2.4 ผลการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับความรุนแรงในคู่รักที่ปรากฏในเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลี

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกพบว่า หากมองสังคมเกาหลีใต้ผ่านละครโทรทัศน์เกาหลีเพียงช่องทางเดียว กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นไปในทิศทางเดียวกันดังนี้

“สังคมเกาหลีน่าจะดี หวาน โรแมนติก คือเป็นชีวิตที่ดูเพอร์เฟค ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงก็คงน่าอิจฉา”

(นางสาวเอมและนายเนม)

“ถ้าปิดการรับรู้ข่าวสารทุกอย่างดูแค่ละครก็อาจจะเชื่อ ในเมื่อละครทั้งเรื่องและทุกเรื่องพยายามจะสื่อออกมาว่าไม่มีชายเป็นใหญ่ ผู้ชายเป็นสุภาพบุรุษและให้เกียรติผู้หญิง”

(นายบอม)

ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่มองว่าหากมองสังคมเกาหลีใต้ผ่านละครโทรทัศน์เกาหลีเพียงช่องทางเดียวจะคิดว่าสังคมเกาหลีใต้เป็นสังคมในอุดมคติและไม่มีปัญหาชายเป็นใหญ่ เนื่องจากผู้ชายมีความเป็นสุภาพบุรุษ ดังหนึ่งในความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่กล่าวว่า “ถ้าปิดการ

รับรู้ข่าวสารทุกอย่างดูแลละครก็อาจจะเชื่อ ในเมื่อละครทั้งเรื่องและทุกเรื่องพยายามจะสื่อออกมาว่า ไม่มีชายเป็นใหญ่ ผู้ชายเป็นสุภาพบุรุษและให้เกียรติผู้หญิง” สอดคล้องกับทฤษฎีอิทธิพลและผลกระทบของสื่อมวลชนซึ่งผู้วิจัยเขียนไว้ในบทที่ 2 โดยเป็นการยืนยันว่าละครโทรทัศน์เกาหลีมีอิทธิพลต่อความคิดของผู้ชม ซึ่งความคิดของผู้ชมนั้นจะเปลี่ยนไปตามทิศทางที่ละครโทรทัศน์เกาหลีนำเสนอ ไม่ว่าจะสิ่งนั้นจะเป็นความจริงหรือไม่ก็ตาม นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทัศนคติของผู้ชม

อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างทุกคนมีความรู้เรื่องสังคมปิตาธิปไตยหรือชายเป็นใหญ่ในสังคมเกาหลีได้อยู่แล้ว ซึ่งสามารถรับรู้ได้จากข่าวเกี่ยวกับความรุนแรงที่ผู้ชายในประเทศเกาหลีได้ชอบใช้ความรุนแรงกับคู่รักของตนหรือแม้แต่ผู้หญิงที่ไม่ใช่คู่รัก ถึงอย่างนั้น ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับความรุนแรงในคู่รักที่ปรากฏในเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีได้แตกออกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มผู้ที่มีความคิดเห็นว่าการรุนแรงในคู่รักที่ปรากฏในเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีมีพื้นฐานมาจากความเป็นจริง และกลุ่มผู้ที่มีความคิดเห็นว่าการรุนแรงในคู่รักที่ปรากฏในเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีย้อนแย้งกับความเป็นจริง

กลุ่มผู้ที่มีความคิดเห็นว่าการรุนแรงในคู่รักที่ปรากฏในเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีมีพื้นฐานมาจากความเป็นจริงให้ความเห็นว่า

“ส่วนตัวมองว่าละครโทรทัศน์เกาหลีถูกสร้างมาจากเรื่องจริง เพราะดูละครโทรทัศน์เกาหลีที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับอาชีพทนายความเยอะ และในคดีที่ทนายความในเรื่องต้องแก้ไขส่วนมากก็เป็นคดีที่เกี่ยวกับความรุนแรงที่ผู้ชายทำกับแฟนหรือภรรยาของตัวเอง เช่น ช่มหรือตบตีผู้หญิง เลยมองว่าสิ่งที่ละครโทรทัศน์เกาหลีนำเสนอคล้ายกับสังคมเกาหลีในความเป็นจริง”

(นางสาวเพย)

กลุ่มตัวอย่างรายหนึ่งยังให้ความคิดเห็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับปิตาธิปไตยที่ถูกนำเสนอผ่านละครโทรทัศน์เกาหลีเพิ่มเติมว่า

“ละครโทรทัศน์เกาหลีนำสิ่งที่เป็นความจริงอยู่แล้วมาสร้าง โดยเฉพาะเรื่องชายเป็นใหญ่ที่ถูกสื่อออกมา เช่น การที่ผู้ชายเป็นผู้บริหาร ผมคิดว่าละครเรื่องไหนสร้างจากประเทศใด ก็จะสะท้อนสังคมของประเทศนั้นอยู่แล้ว มันหนีไม่พ้น”

(นายป๋ม)

ทว่ากลุ่มตัวอย่างบางรายมีความคิดเห็นว่าความรุนแรงในคู่รักที่ปรากฏในเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีมีพื้นฐานมาจากความเป็นจริง แต่ไม่ได้ตรงกับความเป็นจริงทั้งหมด

“สังคมเกาหลีเนี่ยผู้ชายจะเป็นใหญ่เหมือนในละครโทรทัศน์เกาหลีที่พยายามจะสื่อออกมา แต่สิ่งที่ละครแตกต่างจากความเป็นจริงคือลักษณะนิสัยของคนเกาหลี ในละครมันดีเกินไป แล้วคนเกาหลีที่เคยพบปะพูดคุยมา ก็มีความคิดที่ว่า ยังไงผู้ชายก็เป็นใหญ่กว่าอยู่แล้ว ถ้าผู้หญิงขึ้นมาเป็นใหญ่เมื่อไหร่ ผู้ชายก็เตรียมไปโค่นน้ำตายได้เลย”

(นายบอม)

สอดคล้องกับความคิดเห็นที่ว่า

“เหมือนเราโดน Bias ไปแล้วเพราะรู้อยู่แล้วว่าผู้ชายในสังคมเกาหลีจะชอบใช้ความรุนแรงกับผู้หญิง ผมคิดว่าสังคมเกาหลีเหมือนในละครโทรทัศน์เกาหลีนะ แต่ไม่รู้ว่ามีเหมือนแค่ไหน ในชีวิตจริงอาจจะโหดร้ายสัก 100% แต่ในละครอาจเหลือสัก 50% คือตัวละครไม่ได้ดีมาก แต่ยังดีกว่าความเป็นจริงอยู่ดี”

(นายบี)

ส่วนกลุ่มผู้ที่มีความคิดเห็นว่าความรุนแรงในคู่รักที่ปรากฏในเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีย้อนแย้งกับความเป็นจริง ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ให้ความเห็นที่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ดังต่อไปนี้

“ละครโทรทัศน์เกาหลี Romanticize ผู้ชายเกาหลีให้เป็นคนดีกว่าที่สังคมปกติเป็น เพราะปกติในสังคมเกาหลีผู้ชายแย่ ส่วนผู้ชายในละครโทรทัศน์เกาหลีจะดูแมนขึ้น เป็นผู้เป็นคนขึ้น ปฏิบัติต่อผู้หญิงดี เป็นทุกอย่างที่ผู้ชายที่ดีควรจะเป็น”

(นางสาวฝน)

“Mindset ของผู้ชายเกาหลีไม่ค่อยดีเท่าไรในความเป็นจริง ซึ่งไม่เหมือนกับในละครโทรทัศน์ เกาหลีที่ดีมากๆ เหมือนละครโทรทัศน์เกาหลีสร้างอีกภาพหนึ่งของผู้ชายเกาหลีขึ้นมา อาจเหมือนจริง แค่ในเรื่องของความนิ่ง ความเย็นชา และความไม่ค่อยพูด แต่ไม่เหมือนจริงในเรื่องของความอ่อนโยน คือในละครผู้ชายเกาหลีจะอ่อนโยนกว่าความเป็นจริง ไม่ค่อยโมโห พอโมโหก็แค่นั่งเศร้าคนเดียว ซึ่งในความเป็นจริงเวลาโมโหน่าจะปาข้าวของ โวยวาย”

(นางสาวเม)

“สิ่งที่ละครโทรทัศน์เกาหลีนำเสนอมันขัดกับความเป็นจริงของสังคมเกาหลี ผมเคยถามกับเพื่อนผู้ชายชาวเกาหลีว่าสิ่งที่แสดงให้เห็นในละครโทรทัศน์เกาหลีว่าผู้ชายนั้นอบอุ่นเป็นความจริงไหม มันก็ไม่ใช่ความจริง เพราะผู้ชายใช้ความรุนแรงกับผู้หญิงเป็นส่วนใหญ่

ผมถามเขาว่าหากมีผู้หญิงมาตีเขาจะทำยังไง เขาเลยตอบว่าถ้าตีเขามา เขาก็ตีกลับแบบแสบๆ หรือถ้าเขาโมโหขึ้นมา ถ้าไม่เลือกเดินออกมาเลย ก็อาจจะมีการกระทบกระทั่งกัน”

(นายบอม)

นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างยังให้ข้อมูลที่น่าสนใจถึงสาเหตุที่ละครโทรทัศน์เกาหลีสร้างเนื้อหาที่เป็นไปในทางย้อนแย้งกับความเป็นจริงในเรื่องของความรุนแรงในคู่รัก ซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเด็น ได้แก่ การโฆษณาและการสร้างการเปลี่ยนแปลง

กลุ่มตัวอย่างที่มองว่าการสร้างเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีที่ย้อนแย้งกับความเป็นจริงเป็นการโฆษณา มีความเห็นว่า

“มองว่าละครโทรทัศน์เกาหลีเป็นโฆษณาที่ดีมากอย่างหนึ่งของประเทศเกาหลี เหมือนกับเขาพยายามโฆษณาประเทศของตัวเองผ่านละครทุกอย่างเลย ทั้งวัฒนธรรม อาหาร สถานที่ท่องเที่ยว เพราะว่าละครโทรทัศน์เกาหลีไม่ได้ดังแค่ในประเทศเกาหลีแต่เริ่มดังในต่างประเทศ เลยคิดว่าผู้สร้างต้องคิดแล้วว่าเขาจะสร้างอะไรต่อไป ไม่ใช่แค่นิยายรักโรแมนติก แต่เป็นการขายวัฒนธรรม สถานที่ท่องเที่ยว ซึ่งมันขายได้จริงๆ มีคนที่เห็นแล้วรู้สึกอยากไป อยากกิน เพราะไม่อย่างนั้นอาหารเกาหลีคงไม่ดังในไทย

การที่ผู้ชายในละครโทรทัศน์เกาหลีดีเกินจริงก็เป็นการโฆษณาอย่างหนึ่ง โฆษณาพระเอก โฆษณาผู้ชาย อาจจะได้โฆษณาให้ผู้หญิงประเทศอื่นมาชอบ แต่โฆษณาให้คนอื่นมองว่าผู้ชายประเทศตนเองดูดี เขาก็คงอยากจะสื่อภาพลักษณ์ที่ดีของประเทศมากกว่าเลยไม่ทำภาพลักษณ์ที่ไม่ดีออกมา”

(นางสาวแนน)

ซึ่งสอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่างอีกหนึ่งรายที่มีความเห็นว่า

“ด้วยความที่เกาหลีสร้างพล็อตให้เป็นภาพจำว่าผู้ชายเกาหลีจะต้องเป็นคนดี เป็นผู้ชายอบอุ่น เพราะมีข่าวออกมาเยอะมากเรื่องการทุบตีแฟน แม้แต่ข่าวของนักแสดงดารารองที่ก็มีข่าวชกต่อแฟนสาว เลย์รู้สึกว่าเขาทำละครมาเพื่อปลุกฝั่งค่านิยมให้คนภายนอก เพราะตั้งแต่เกาหลีเผยแพร่วัฒนธรรม K-pop เขาก็พยายามปลุกฝั่งให้คนต่างชาติคิดว่าผู้ชายเกาหลีเป็นแบบในละคร เหมือนเป็นการสร้างมายาคติให้คนมองและเป็นการลบจุดด้อยของสังคม”

(นางสาวเอม)

ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มองว่าการสร้างเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีที่ย้อนแย้งกับความเป็นจริงเป็นการสร้างการเปลี่ยนแปลง มีความเห็นว่า

“ละครโทรทัศน์เกาหลีพยายามนำเสนอให้ผู้ชายออกมาดี ด้วยความที่สังคมเกาหลีได้ 50% ของผู้ชายไม่ได้เป็นแบบในละคร ละครโทรทัศน์เกาหลีเลยอยากสร้างผู้ชายในอุดมคติออกมาเพื่อให้ผู้ชายที่ดูอยากจะทำตาม เลียนแบบ และมองผู้ชายในละครเป็น Role Model เหมือนเป็นการปลุกฝั่งไปกลายๆ ทำให้ทัศนคติของผู้ชายในสังคมปรับเปลี่ยนไป”

(นายเต้)

และกลุ่มตัวอย่างรายเดิมยังแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมว่า

“ตัวละครพยายามสอดแทรกอะไรบางอย่าง วิธีการทำละครโทรทัศน์ของเกาหลีมีอิทธิพลให้เกิดความเปลี่ยนแปลงตั้งแต่สมัยก่อนที่สังคมเกาหลีมีปัญหาชายเป็นใหญ่ ละครไม่ใช่แค่ความบันเทิง แต่เป็นสิ่งที่มียุทธิพลต่อคนดูให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติต่างๆ

การที่ละครโทรทัศน์เกาหลีต้องเน้นในเรื่องของคู่รักมากก็ทำให้ตระหนักได้เลยว่าอาจเป็นเพราะอาชญากรรมหรือความรุนแรงในคู่รักอาจจะมีเยอะ ผู้ชายตบผู้หญิงบ่อย ด้วยความที่ผู้ชายยังเป็นใหญ่อยู่ เลยเป็นสาเหตุให้อยากจะแก้ไข โดยใช้สื่อซึ่งมีอิทธิพลเป็นตัวสร้างการเรียนรู้”

(นายเต้)

ซึ่งตรงกับความคิดเห็นที่ว่า

“การที่สร้างละครโทรทัศน์ออกมาเพื่อสะท้อนสังคมตัวเองมันไม่มีประโยชน์ ถ้าเราเป็นคนไม่ดี เราจะโปรโมทตัวเองว่าเป็นคนไม่ดีทำไม แต่ถ้าเราทำอะไรสักอย่างให้คนประเทศเราดูได้ ทำไมเราไม่ทำแล้วให้เขาพัฒนาขึ้นไป ทำไมไม่ทำให้เขาดูแล้วรู้สึกอยากทำดีกับคนรัก อย่างผู้ชาย ถ้าเขาอ่อนนุ่มกับแฟนมากขึ้น ใช้ความรุนแรงน้อยลง ก็อาจจะได้ความรักที่ Happy Ending แบบในละครก็ได้ ก็คิดว่าเขาคงเลือกที่จะพัฒนาคนดูผ่านทางละคร เพราะคนดูอาจจะเห็นข้อดีของการทำดีว่าจะได้รับสิ่งดีๆ กลับมา”

(นายบี)

และยังสอดคล้องกับความคิดเห็นของหนึ่งในกลุ่มตัวอย่างที่กล่าวว่า

“อาจจะมีบางคนที่หัวสมัยใหม่ที่มองว่าผู้หญิงกับผู้ชายเท่าเทียมกัน และอาจจะไปอยู่ในฝ่าย Production ที่ผลิตละครโทรทัศน์ออกมา อันนี้เราก็ไม่รู้ เขาอาจจะอย่างเปลี่ยนสังคมตรงนั้นของเขารึเปล่า แบบเป็นการสร้างภาพจำให้ผู้ชายในประเทศเขาเห็นว่าในละครเป็นแบบนี้ เขาอาจจะมีความรู้สึกว่าจะอยากเป็นแบบในละครก็ได้”

(นางสาวเอม)

ทั้งนี้ หนึ่งในกลุ่มตัวอย่างได้ให้ความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับการสร้างการเปลี่ยนแปลงผ่านละครโทรทัศน์เกาหลีว่า

“มองว่าเป็นการแก้ปัญหาในระยะสั้นไม่ใช่ระยะยาว เพราะพอเลิกดู เลิกอิน ก็ไม่ได้อยากไปทำตาม ส่วนถ้าคนเสพละครโทรทัศน์เกาหลีที่มีเนื้อหาแบบนี้ในระยะยาว ก็แล้วแต่คนอีกว่าจะสามารถเปลี่ยนทัศนคติได้ไหม คือถ้าคนหัวดีดูก็จะดูแค่ความบันเทิงไม่ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงอะไร

บางคนก็เรียนรู้ได้ บางคนก็เรียนรู้ไม่ได้ แต่ในความเป็นจริงคือ คนดูที่อายุเยอะแล้วก็จะเป็นไม้แแก่ที่ตัดยาก อาจจะทำตามเพียงชั่วคราวแล้วกลับไปเป็นนิสัยเดิม”

(นายเต้)

ในด้านอิทธิพลจากการดูละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยแยกผลการศึกษากลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิงและเพศชาย เนื่องจากคำตอบของกลุ่มตัวอย่างเพศเดียวกันส่วนใหญ่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

หนึ่งในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงให้ความเห็นในเรื่องของอิทธิพลจากการดูละครโทรทัศน์เกาหลีว่า

“พอดูละครโทรทัศน์เกาหลีแล้วมีฉากน่ารักๆ โดยเฉพาะฉากที่ผู้ชายเขาดูแลแฟน หรือทำอะไรให้แฟน บางทีเราก็คิดนะว่าถ้าแฟนตัวเองทำแบบในละครบ้างก็คงจะดี บางครั้งเราก็เคยเอาไปบอกแฟนนะว่าอยากให้เขาทำแบบนี้ให้บ้าง”

(นางสาวเพย)

ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับอีกสองความคิดเห็นที่ว่า

“สมมติในเรื่อง พระเอกทำอะไรให้นางเอก อาจจะมีเลี้ยวหนึ่งที่คิดอยากให้แฟนทำให้บ้าง แต่ไม่ได้เอามาเป็นเรื่องหลัก”

(นางสาวอม)

“จะบอกว่าไม่มีผลเลยก็ได้ เพราะเวลาเห็นในละครเขาทำอะไรให้กัน ดูแลกัน ไม่จำเป็นต้องเป็นการให้ของ เราดูแล้วเราก็ก็นชอบเลย ก็เลยรู้สึกบ้างว่าน่ารักดี อยากให้แฟนทำกับเราแบบนี้บ้าง แต่ถามว่าคาดหวังไหม ก็ไม่นะ ไม่ได้คาดหวังว่าแฟนจะต้องทำเหมือนในละครหรือทำเหมือนใคร ถ้าเขาไม่ทำก็ไม่ได้ผิดหวังหรือหงุดหงิด เหมือนละครมันเป็นต้นแบบ เป็นอุดมคติมากกว่า”

(นางสาวแนน)

จากคำพูดที่ว่า “พอดูละครโทรทัศน์เกาหลีแล้วมีฉากน่ารักๆ โดยเฉพาะฉากที่ผู้ชายเขาดูแลแฟน หรือทำอะไรให้แฟน บางทีเราก็คิดนะว่าถ้าแฟนตัวเองทำแบบในละครบ้างก็คงจะดี บางครั้งเราก็เคยเอาไปบอกแฟนนะว่าอยากให้เขาทำแบบนี้ให้บ้าง” ซึ่งตรงกับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงส่วนใหญ่ที่อยากให้คู่รักของตนปฏิบัติต่อตนเหมือนอย่างที่ตัวละครนำชายปฏิบัติต่อตัวละครนำหญิงในละครโทรทัศน์เกาหลี แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงรับสารจากเนื้อหาของละครโทรทัศน์เกาหลีในด้านการปฏิบัติที่เพศชายปฏิบัติต่อคู่รักของตนและเกิดความรู้สึกประทับใจ จนเกิดการเปลี่ยนความคิดและความรู้สึก นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ

ส่วนกลุ่มตัวอย่างเพศชายให้ความคิดเห็นในเรื่องของอิทธิพลจากการดูละครโทรทัศน์เกาหลีค่อนข้างหลากหลายกว่าเพศหญิง แต่ยังเป็นไปในทิศทางเดียวกันว่า

“ถามว่าระหว่างดูละครโทรทัศน์เกาหลีมีอิทธิพลอะไร คือไม่มีเลย นิดเดียวก็ไม่มีเลย ถามว่าทำไมถึงไม่มีอะไรเลย เพราะว่าในความเป็นจริงเราไม่ได้ทำตามแบบนั้นอยู่แล้ว เราไม่ได้เป็นสุภาพบุรุษขนาดนั้นอยู่แล้ว คือความเป็นจริงมันเป็นไปได้ ผู้หญิงไม่ได้ใจดีขนาดนั้น ผู้ชายก็ไม่ได้สุภาพบุรุษขนาดนั้น”

(นายบอม)

ทว่ากลุ่มตัวอย่างก็ได้ให้ความคิดเห็นเพิ่มเติมที่ขัดจากความคิดแรกว่า

“แต่ถ้ามีฉากหวานๆ แหววๆ ถามว่าเราเคยคิดจะทำอะไรในฉากให้แฟนใหม่ บางอันมันก็นิดนะ เช่น ป้อนข้าว ป้อนน้ำ หยอดยา มันก็ดีเพราะเหมือนกับเราเอาใจใส่เขา แต่ถ้าถามถึงอิทธิพลในเรื่องอื่น ไม่อะ แฟนผมก็ไม่ได้รับอิทธิพลจากละครโทรทัศน์เกาหลีด้วยเหมือนกัน ไม่อย่างนั้นเขาก็คงมาเรียกร้องให้เราทำตั้งนานแล้ว”

(นายบอม)

ซึ่งคล้ายคลึงกับความคิดเห็นที่ว่า

“สำหรับผมแล้วคิดว่ามีผลระยะสั้น พอดูแล้วรู้สึกว่าร่าเริงก็อยากทำตาม แต่พอจบก็รู้สึกเฉยๆ เพราะลืมน แต่สำหรับบางคนก็น่าจะมีผลต่างออกไป เพราะมีเพื่อนที่ดูแล้วเอาไปทำตามจริงจัง

เช่น เอาไปจีบสาว สมัยมัธยมผมก็เคยเหมือนกัน อยากจีบสาวเลยดูละครโทรทัศน์เกาหลีเพื่อนำมาทำตาม เลียนแบบ เพราะคิดว่าน่าจะโรแมนติกดี”

(นายเต้)

และยังสอดคล้องกับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างอีกสองรายที่ว่า

“เราดูเพื่อความบันเทิง เราไม่ได้คิดว่าชีวิตจะต้องเป็นแบบในละคร แต่พอดูแล้วรู้สึกว่ายอันไหนดี ก็คิดว่ายอันไหนดี นำทำตาม แต่ไม่ได้เก็บมาคิดจริงจัง คือเอาไป discuss กับแฟนว่ามันดี แต่ไม่ได้มีอิทธิพลมากขนาดนั้น”

(นายเนม)

“ฉากในละครโทรทัศน์เกาหลีบางเหตุการณ์ก็ตรงกับชีวิตจริง อาจจะไม่เวอร์เท่า แต่ก็คล้ายๆกัน บางสิ่งเรารู้สึกเหมือนในละคร แต่เราอาจจะไม่พูดเหมือนในละครให้มันสวยหรู เพราะเราอาจจะเป็นคนพูดไม่เก่ง เพราะอย่างนั้นเวลาดูละครโทรทัศน์เกาหลีแล้วเจอเหตุการณ์ที่คล้ายๆ กับของเราแล้วเขาพูดดี พูดได้ซึ้ง บางทีเรารู้สึกว่านี่คือสิ่งที่เราอยากพูดนะแต่พูดไม่ได้ เพราะไม่มีซีนให้พูด ก็เลยรู้สึกว่าละครมาเติมเต็มเราในบางส่วน บางการกระทำที่ในละครหวานกัน ก็เป็นแรงจูงใจให้อยากใช้ชีวิตด้วยกัน คือไม่ต้องมีโมเมนต์แบบเขา แต่พอดูแล้วมันทำให้คิดถึงแฟน อยากอยู่ด้วยกัน จะได้มีโมเมนต์ของตัวเองบ้าง ได้ทำอะไรให้แฟนเหมือนที่ในละครเขาทำกันบ้าง”

(นายบี)

จากการวิเคราะห์ของผู้วิจัย พบว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเพศชายที่เป็นไปในทิศทางเดียวกันว่าอยากทำตามละครโทรทัศน์เกาหลีในสิ่งที่ตัวละครนำชายทำให้หรือปฏิบัติต่อตัวละครนำหญิง ดังหนึ่งในคำพูดของกลุ่มตัวอย่างที่ว่า “...พอดูแล้วรู้สึกว่ายอันไหนดี ก็คิดว่ายอันไหนดี นำทำตาม...” แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายเกิดการเรียนรู้ทางสังคมผ่านละครโทรทัศน์เกาหลีโดยการสังเกตสิ่งที่ตัวละครนำชายปฏิบัติต่อตัวละครนำหญิงเนื่องจากมองว่าพฤติกรรมดังกล่าวเป็นพฤติกรรมที่ดีนำไปสู่ความต้องการที่จะเลียนแบบหรือเลียนแบบพฤติกรรม นั้น ซึ่งการเปลี่ยนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมนี้แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างเกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติหลังจากดูละครโทรทัศน์เกาหลี

ผลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกในด้านความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับความรุนแรงในคูรั๊กที่ปรากฏในเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีพบว่า ถึงแม้ว่ากลุ่มตัวอย่างทุกคนจะมีความรู้เรื่องสังคมปิตาธิปไตยหรือชายเป็นใหญ่ในสังคมเกาหลีได้เหมือนกัน ทว่าความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับความรุนแรงในคูรั๊กที่ปรากฏในเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีกลับแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) กลุ่มผู้ที่มีความคิดเห็นว่าความรุนแรงในคูรั๊กที่ปรากฏในเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีมีพื้นฐานมาจากความเป็นจริง กลุ่มนี้มองว่าเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีคล้ายคลึงกับความเป็นจริงในสังคมเกาหลี ทั้งด้านชายเป็นใหญ่และด้านความรุนแรงในคูรั๊ก แม้ว่าอาจจะไม่รุนแรงเทียบเท่ากับความเป็นจริงก็ตาม 2) กลุ่มผู้ที่มีความคิดเห็นว่าความรุนแรงในคูรั๊กที่ปรากฏในเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีย้อนแย้งกับความเป็นจริง กลุ่มนี้มองว่า ละครโทรทัศน์เกาหลีสร้างผู้ชายให้ดีกว่าความเป็นจริงในทุกๆ ด้าน โดยเฉพาะด้านการปฏิบัติต่อคนรักของตน เพราะในความเป็นจริงของสังคมเกาหลี ผู้ชายมีการใช้ความรุนแรงต่อคูรั๊กของตน ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มนี้ต่อสาเหตุที่ละครโทรทัศน์เกาหลีสร้างเนื้อหาที่เป็นไปในทางย้อนแย้งกับความเป็นจริงในเรื่องของความรุนแรงในคูรั๊ก ยังสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเด็น ได้แก่ 1) การโฆษณา โดยมองว่าเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีที่ย้อนแย้งกับความเป็นจริงเป็นการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีของสังคมเกาหลีให้แก่คนนอก 2) การสร้างการเปลี่ยนแปลง โดยมองว่าเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีที่ย้อนแย้งกับความเป็นจริงมีอิทธิพลให้ผู้ชมเกิดการเรียนรู้และเลียนแบบส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นตามที่ละครโทรทัศน์เกาหลีนำเสนอ

อย่างไรก็ตาม หากมองสังคมเกาหลีผ่านละครโทรทัศน์เกาหลีเพียงช่องทางเดียว กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกันว่าสังคมเกาหลีเป็นสังคมในอุดมคติ ไม่มีปัญหาเรื่องความรุนแรงในคูรั๊กที่เกิดจากสังคมชายเป็นใหญ่เพราะผู้ชายมีความเป็นสุภาพบุรุษและให้เกียรติผู้หญิง ซึ่งการดูละครโทรทัศน์เกาหลีมีอิทธิพลต่อกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงและเพศชายต่างกัน สำหรับกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ละครโทรทัศน์เกาหลีส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยากให้คูรั๊กของตนเองปฏิบัติต่อตนเองเหมือนที่ผู้ชายในละครโทรทัศน์เกาหลีปฏิบัติต่อคูรั๊กของตน ทว่าสำหรับกลุ่มตัวอย่างเพศชาย ละครโทรทัศน์เกาหลีส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยากทำตามในบางการกระทำที่ผู้ชายในละครโทรทัศน์เกาหลีทำให้คูรั๊กของตน

บทที่ 5

การวิเคราะห์ทัศนคติของครูผู้วิจัยรุ่นไทยในทางย้อนแย้ง

จากผลการศึกษาและการวิเคราะห์ผลการศึกษาในบทที่ 4 ผู้วิจัยจะวิเคราะห์เพิ่มเติมในประเด็นที่เกี่ยวกับทัศนคติของครูผู้วิจัยรุ่นไทยในทางย้อนแย้งซึ่งเป็นหัวใจหลักของการศึกษาวิจัยเรื่อง ‘เนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีกับการเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงในทางย้อนแย้งของครูผู้วิจัยรุ่นไทย: กรณีศึกษาละครโทรทัศน์เรื่อง Princess Hours, You Who Came from the Stars และ Crash Landing on You’ เพื่อให้เห็นภาพทัศนคติในทางย้อนแย้งชัดเจนยิ่งขึ้น โดยผู้วิจัยใช้แนวคิดและทฤษฎีในบทที่ 2 เป็นกรอบในการวิเคราะห์ ซึ่งสามารถแบ่งการวิเคราะห์ได้เป็น 2 ตอน ดังนี้

5.1 การวิเคราะห์การตีความเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลี

5.2 การวิเคราะห์การสัมภาษณ์เชิงลึก

5.1 การวิเคราะห์การตีความเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลี

ในการวิเคราะห์ส่วนนี้ นอกจากการวิเคราะห์การตีความเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีของผู้วิจัยจำนวน 3 เรื่อง ได้แก่ Princess Hours, You Who Came from the Stars และ Crash Landing on You ผู้วิจัยจะสอดแทรกการวิเคราะห์การสัมภาษณ์เชิงลึกในกรอบข้อมูลด้านผลการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างหลังการดูคลิปวิดีโอละครโทรทัศน์เกาหลี เนื่องจากข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกในส่วนนี้มีความสอดคล้องกับข้อมูลจากการตีความเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลี อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยจะหยิบยกเฉพาะข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติของครูผู้วิจัยรุ่นไทยในทางย้อนแย้งมาวิเคราะห์เท่านั้น โดยผู้วิจัยได้นำข้อมูลจากการตีความเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีและข้อมูลจากผลการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างหลังการดูคลิปวิดีโอละครโทรทัศน์เกาหลีมาสรุปเป็นตารางประกอบการวิเคราะห์ ดังนี้

ตารางที่ 2 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อความเป็นชายในละครโทรทัศน์เกาหลี

ความเป็นชาย	จำนวนฉาก	ตัวอย่างฉากในละครโทรทัศน์เกาหลี	ตัวอย่างความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง	
			เพศหญิง	เพศชาย
ความอ่อนโยน	12 ฉาก	 <p>ริจองฮยอกคอยดูแลยุนเซรี (จากเรื่อง Crash Landing on You)</p>	“ชอบนะ แต่รู้สึกว่เกินจริงไปหน่อยสำหรับสถานการณ์จริงคือหาผู้ชายที่จะทำดีกับเราขนาดนี้ได้ยาก”	“คงดูแลแฟนเต็มเหมือนพระเอกเพราะในอนาคตถ้าไม่มีโอกาสได้ดูแลแฟนอีกคงเป็นอะไรที่น่าเสียดาย”
การแสดงอารมณ์อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิง	11 ฉาก	 <p>ลียูลเปิดใจกับชินแซกยอง (จากเรื่อง Princess Hours)</p>	“ในชีวิตจริงก็อยากให้แฟนเปิดใจพูดตรงๆ บ้าง เพราะไม่ค่อยพูดอะไรแบบนี้เท่าไร”	“ชีวิตจริงไม่ค่อยพูดเปิดใจแบบนี้ เพราะบางทีอยากพูดแต่ไม่มีซีนให้พูด แต่ถามว่าอยากทำแบบในฉากนี้ไหม ก็อยากนะ”
การให้เกียรติผู้อื่น	9 ฉาก	 <p>ซอนชงอึ้อขอจบความสัมพันธ์กับโทมินจุน (จากเรื่อง You Who Came from the Stars)</p>	“ถ้าอยากเลิกจริงๆ มันก็ดีนะที่พระเอกไม่ถือ แต่เคารพในการตัดสินใจ แต่ถ้าเราไม่ได้อยากเลิกจริงๆ ก็คงอยากให้มาตีอก่อนมากกว่า”	“ถ้าโดนแฟนบอกเลิกจะปรับความเข้าใจและขอโทษก่อนถ้าทำอะไรผิด แต่สุดท้ายถ้าเป็นสิ่งที่แฟนต้องการก็คงต้องเคารพในการตัดสินใจอย่างที่พระเอกทำ”

จากตารางที่ 2 ผู้วิจัยได้หยิบยกคุณลักษณะความเป็นชาย (Masculinity) อันประกอบด้วยความเป็นชายแบบใหม่ (The New Man) และความเป็นสุภาพบุรุษ ขึ้นมาเพียง 3 คุณลักษณะ ได้แก่ ความอ่อนโยน การแสดงอารมณ์อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิง และการให้เกียรติผู้อื่น

เนื่องจากเป็นคุณลักษณะที่ปรากฏในพฤติกรรมของตัวละครนำชายในละครโทรทัศน์เกาหลีเรื่อง Princess Hours, You Who Came from the Stars และ Crash Landing on You มากที่สุด ซึ่งคุณลักษณะความเป็นชายที่ปรากฏในพฤติกรรมของตัวละครนำชายในละครโทรทัศน์เกาหลีเหล่านี้มีความย้อนแย้งกับพฤติกรรมของผู้ชายเกาหลีส่วนใหญ่ในความเป็นจริงที่มีการใช้ความรุนแรงในคู่รักอันเนื่องมาจากผลของปิตาธิปไตยดังที่ผู้วิจัยได้อธิบายตลอดงานวิจัยนี้ ความย้อนแย้งในเนื้อหานี้เองจึงเป็นจุดเริ่มต้นในการเปลี่ยนทัศนคติของผู้ชมละครโทรทัศน์เกาหลีให้เป็นไปในทิศทางย้อนแย้งเช่นเดียวกัน

ทัศนคติในทางย้อนแย้งในการศึกษารั้วนี้หมายถึงทัศนคติที่เป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกับความ เป็นจริง ซึ่งเกิดจากการประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคมของละครโทรทัศน์เกาหลีในทิศทางที่ย้อนแย้งหรือตรงกันข้ามกับความ เป็นจริง โดยเฉพาะการประกอบสร้างความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวละครนำชายดังที่ได้กล่าวไปในข้างต้น โดยการที่การประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคมของละครโทรทัศน์เกาหลีสามารถทำให้ผู้ชมละครโทรทัศน์เกาหลีเปลี่ยนทัศนคติไปในทิศทางย้อนแย้งตามเนื้อหาที่ย้อนแย้งกับความเป็นจริงนั้นเป็นผลมาจากอิทธิพลและผลกระทบของละครโทรทัศน์เกาหลี ซึ่งประเด็นนี้ผู้วิจัยจะขอยกไปวิเคราะห์ในหัวข้อการวิเคราะห์จากการสัมภาษณ์เชิงลึก

ถึงแม้ว่าคุณลักษณะความเป็นชายแต่ละคุณลักษณะที่ถูกประกอบสร้างขึ้นในตัวละครนำชายล้วนมีอิทธิพลและผลกระทบต่อผู้ชมละครโทรทัศน์เกาหลีให้เกิดการเปลี่ยนทัศนคติไปในทิศทางเดียวกับที่ละครโทรทัศน์เกาหลีนำเสนอ ทว่าหากกลุ่มตัวอย่างซึ่งก็คือคู่รักวัยรุ่นไทยเจอสถานการณ์ดังฉากละครโทรทัศน์เกาหลีในความเป็นจริง กลุ่มตัวอย่างกลับมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันออกไปดังที่ปรากฏในตารางที่ 2 ซึ่งผู้วิจัยได้หยิบยกความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างบางรายที่กล่าวถึงคุณลักษณะความเป็นชายที่ปรากฏในละครโทรทัศน์เกาหลีขึ้นมา โดยกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงส่วนใหญ่จะมีความคิดเห็นคล้ายกันว่าตนเองรู้สึกชอบหากเกิดสถานการณ์ดังในฉากละครโทรทัศน์เกาหลีที่ผู้วิจัยให้ดูและคนรักของตนปฏิบัติแบบเดียวกับตัวละครนำชาย ส่วนกลุ่มตัวอย่างเพศชายจะมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันไปในบางประเด็น บางรายมีความคิดว่าตนจะปฏิบัติอย่างตัวละครนำชาย บางรายมีความคิดว่าตนอยากจะทำอย่างตัวละครนำชายแต่อาจไม่กล้าเมื่อถึงสถานการณ์จริง ในขณะที่บางรายมีความคิดที่จะปฏิบัติต่างจากสิ่งที่ตัวละครนำชายปฏิบัติเนื่องจากสิ่งที่ตัวละครนำชายปฏิบัติขัดกับลักษณะนิสัยของตน เช่น ฉากที่ซอนชงฮีขอจบความสัมพันธ์กับโทมินจุน หนึ่งในกลุ่มตัวอย่างเลือกที่จะปรับความ

เข้าใจกับคนรักของตนก่อน แทนที่จะให้เกียรติคนรักโดยการเคารพในการตัดสินใจโดยไม่ได้ทำอะไรเลย อย่างไรก็ตามก็ดี ความคิดเห็นต่างๆ ของกลุ่มตัวอย่างล้วนทำให้ผู้วิจัยได้เห็นถึงการเปลี่ยนทัศนคติในทางย้อนแย้ง ซึ่งจะขอก้าวในหัวข้อถัดไปเช่นเดียวกัน

โดยสรุปแล้ว การตีความเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีทำให้ผู้วิจัยสามารถตอบคำถามวิจัยที่ว่า ‘เนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีสามารถเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงในทางย้อนแย้งของคู่รักวัยรุ่นไทยได้อย่างไร’ ได้ว่า เนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีสามารถเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงในทางย้อนแย้งของคู่รักวัยรุ่นไทยได้โดยอิทธิพลและผลกระทบของละครโทรทัศน์เกาหลีที่ประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคมของตัวละครนำชายด้วยคุณลักษณะความเป็นชายที่ย้อนแย้งเช่นเดียวกันนั่นเอง

5.2 การวิเคราะห์จากการสัมภาษณ์เชิงลึก

ผู้วิจัยนำข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกในด้านผลการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างหลังการดูคลิปวิดีโอละครโทรทัศน์เกาหลี ผลการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับภาพจำของละครโทรทัศน์เกาหลี และผลการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับความรุนแรงในคู่รักที่ปรากฏในเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลี มาสรุปเป็นตารางจำนวน 2 ตาราง ได้แก่ ตารางที่ 3 การเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงในคู่รักของกลุ่มตัวอย่าง และตารางที่ 4 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับความรุนแรงในคู่รักที่ปรากฏในเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลี เพื่อประกอบการวิเคราะห์ทัศนคติของคู่รักวัยรุ่นไทยในทางย้อนแย้ง ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3 การเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงในคูรักรักของกลุ่มตัวอย่าง

เพศ	กลุ่มตัวอย่าง	ทัศนคติต่อผู้ชายเกาหลี	ความคิดเห็น/ภาพจำต่อตัวละครนำชายในละครโทรทัศน์เกาหลี	อิทธิพลของละครโทรทัศน์เกาหลี	การเปลี่ยนทัศนคติ
หญิง	เพย	ผู้ชายรุนแรงกับแฟนหรือภรรยาของตัวเอง เช่น ช่มหรือตบตี	ผู้ชายที่ดีและผู้ชายในฝันที่รักและดูแลผู้หญิงดีมาก ไม่ทำร้ายนางเอก	เมื่อเห็นฉากที่ผู้ชายดูแลแฟนหรือทำอะไรให้แฟน ก็อยากให้แฟนของตนทำให้บ้าง	-ความคิด -ความรู้สึก
	ฝน	ผู้ชายแย่	ผู้ชายในฝันที่เป็นคนดีมาก ดูแลผู้หญิงดี มีคุณสมบัติทุกอย่างที่ผู้ชายที่ดีควรจะเป็น		
	แนน	ผู้ชายไม่ดีเท่าละครโทรทัศน์เกาหลี	สุภาพบุรุษและอบอุ่น ดูแลนางเอก		
	เอม	มีการใช้ความรุนแรงกับแฟน เช่น การทุบตี ชกต่อยแพนสาว	ผู้ชายในฝัน เป็นคนดี อบอุ่น เสียสละ คอยดูแลและเป็นที่พักพิงของนางเอก		
	เม	Mindset ของผู้ชายเกาหลีไม่ค่อยดีเท่าไร เวลาไม่ไหนจะโวยวาย	Mindset ดีมากๆ อ่อนโยน ไม่ค่อยโมโห คอยช่วยนางเอก		
ชาย	ปิม	ผู้ชายเป็นใหญ่	รักและดูแลนางเอกดีมาก	บางการกระทำที่ดีก็นำทำตาม	-ความคิด -ความรู้สึก -พฤติกรรม
	เต้	ผู้ชาย 50% ไม่ได้เป็นแบบในละคร มีการใช้ความรุนแรง เช่น ตบผู้หญิง เพราะผู้ชายเป็นใหญ่	ผู้ชายดี เป็นผู้ชายในอุดมคติ		
	บอม	ผู้ชายเป็นใหญ่และใช้ความรุนแรงกับผู้หญิงเป็นส่วนใหญ่	สุภาพบุรุษ อบอุ่น เสียสละ และให้เกียรติผู้หญิง		
	เนม	ใช้ความรุนแรงกับแฟน	เป็นผู้ชายที่ดีพร้อม เสียสละ		
	ปี	ชอบใช้ความรุนแรงกับผู้หญิง	เป็นคนที่เลิศเลอ อบอุ่นและเป็นสุภาพบุรุษ		

จากตารางที่ 3 ‘ความย้อนแย้ง’ ของทัศนคติทั้งในด้านความคิดและความรู้สึกของกลุ่มตัวอย่างสามารถเห็นได้อย่างชัดเจนเมื่อเปรียบเทียบระหว่างคอลัมน์ ‘ทัศนคติต่อผู้ชายเกาหลี’ ซึ่งเป็นคอลัมน์ที่แสดงถึงความคิดและความรู้สึกที่กลุ่มตัวอย่างมีต่อผู้ชายเกาหลีในโลกของความเป็นจริง และคอลัมน์ ‘ความคิดเห็น/ภาพจำต่อตัวละครนำชายในละครโทรทัศน์เกาหลี’ ซึ่งเป็นคอลัมน์ที่แสดงถึงความคิดและความรู้สึกที่กลุ่มตัวอย่างมีต่อผู้ชายเกาหลีในโลกของละครโทรทัศน์ โดยกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงทั้ง 10 คนมีพื้นฐานทัศนคติด้านความคิดและความรู้สึกต่อผู้ชายเกาหลีไปในทิศทางเดียวกันว่าผู้ชายเกาหลีใช้ความรุนแรงกับผู้หญิงหรือคนรักของตนเอง อันเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างทุกคนมีความรู้เรื่องปิตาธิปไตยในสังคมเกาหลี และรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงในคูรักรักของผู้ชายผ่านช่องทางต่างๆ ทำให้อาจกล่าวได้ว่ากลุ่มตัวอย่างทุกคนมีทัศนคติด้านความคิดและความรู้สึกต่อผู้ชายเกาหลีเกี่ยวกับความรุนแรงในคูรักรักในทางลบ ในขณะที่ความคิดเห็นและภาพจำต่อตัวละครนำชายในละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างทุกคนเป็นไปในทิศทางเดียวกันคือผู้ชายในฝันที่ดี อบอุ่นและดูแลนางเอกเป็นอย่างดี แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างทุกคนมีทัศนคติต่อตัวละครนำชายในละครโทรทัศน์เกาหลีเกี่ยวกับความรุนแรงในคูรักรักในทางบวก ซึ่งเป็นทัศนคติที่ตรงกันข้ามหรือย้อนแย้งกับทัศนคติต่อผู้ชายเกาหลีเกี่ยวกับความรุนแรงในคูรักรัก ทำให้สามารถสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างทุกคนมีการเปลี่ยนทัศนคติในทางย้อนแย้งด้านความคิดหลังจากการดูละครโทรทัศน์เกาหลี อันเนื่องมาจากอิทธิพลและผลกระทบของละครโทรทัศน์เกาหลีตามที่ผู้วิจัยได้เกริ่นไปในหัวข้อการวิเคราะห์การตีความเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลี

การที่ละครโทรทัศน์เกาหลีสามารถเปลี่ยนทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างให้เป็นไปในทิศทางเดียวกับสิ่งที่ตนเองนำเสนอได้นั้นเริ่มต้นจากการกำหนดวาระหรือประเด็นเกี่ยวกับความเป็นชายขึ้นตามทฤษฎีการกำหนดวาระหรือประเด็นทางสังคมของละครโทรทัศน์เรื่อง Princess Hours, You Who Came from the Stars และ Crash Landing on You รวมไปถึงละครโทรทัศน์เกาหลีเรื่องอื่นๆ ที่กลุ่มตัวอย่างเคยดู โดยการผลิตซ้ำเนื้อหาการประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคมเกี่ยวกับความเป็นชายดังการวิเคราะห์ในส่วนแรกจนทำให้กลุ่มตัวอย่างรับรู้และให้ความสนใจในความเป็นชายแบบใหม่และความเป็นสุขภาพบุรุษที่ถูกสร้างขึ้น และเมื่อความเป็นชายถูกผลิตซ้ำในระยะยาวอย่างในละครโทรทัศน์เรื่อง Princess Hours, You Who Came from the Stars และ Crash Landing on You ที่ออกอากาศในช่วงเวลาที่ต่างกันคือ 2006, 2013 และ 2019 ตามลำดับ จึงทำให้ให้ความเป็นชายแบบใหม่และความเป็นสุขภาพบุรุษของตัวละครนำชายในละครโทรทัศน์เกาหลีกลายเป็นความเป็น

จริงสำหรับกลุ่มตัวอย่างตามทฤษฎีการปลูกฝังความจริง ซึ่งเนื้อหาเหล่านี้ได้หลอมรวมเข้าไปกับโลกแห่งความเป็นจริงของกลุ่มตัวอย่างอย่างแยกกันไม่ออกจนทำให้เกิดการปรับเปลี่ยนทัศนคติตามทฤษฎีการทำให้เป็นสังคมสื่อ ซึ่งจะเห็นได้ชัดเจนจากคอลัมน์ ‘ความคิดเห็น/ภาพจำต่อตัวละครนำชายในละครโทรทัศน์เกาหลี’ ที่กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติด้านความคิดที่เปลี่ยนไปนั่นเอง

ถึงแม้ว่าทัศนคติต่อผู้ชายเกาหลีและความคิดเห็นและภาพจำต่อตัวละครนำชายในละครโทรทัศน์เกาหลีเกี่ยวกับความรุนแรงในคูรักรของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 10 คนจะเป็นไปในทิศทางเดียวกันทั้งหมด แต่อิทธิพลของละครโทรทัศน์เกาหลีที่มีต่อกลุ่มตัวอย่างกลับแตกต่างกันออกไปตามเพศดังที่ปรากฏในคอลัมน์ ‘อิทธิพลของละครโทรทัศน์เกาหลี’ โดยกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงทั้ง 5 คนมีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกันว่าเมื่อดูฉากที่ตัวละครนำชายดูแลหรือทำอะไรให้คนรักก็อยากให้แฟนของตนทำเหมือนนั้นบ้าง แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนทัศนคติด้านความรู้สึกอันเป็นผลเนื่องมาจากการเปลี่ยนทัศนคติด้านความคิด กล่าวคือ ทัศนคติด้านความคิดที่เปลี่ยนไปในทางบวกของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงหลังจากการดูละครโทรทัศน์เกาหลี โดยเฉพาะฉากที่ตัวละครนำชายดูแลหรือทำอะไรให้คนรักสร้างความรู้สึกชอบและประทับใจให้กลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ทำให้จากเดิมที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีทัศนคติด้านความรู้สึกต่อผู้ชายเกาหลีไปในทิศทางลบซึ่งเป็นผลเนื่องมาจากทัศนคติด้านความคิดในทางลบที่มีต่อผู้ชายเกาหลีเช่นเดียวกัน จึงแปรเปลี่ยนเป็นทัศนคติด้านความรู้สึกในทางบวก ส่วนกลุ่มตัวอย่างเพศชายทั้ง 5 คนมีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกันว่าบางการกระทำของตัวละครนำชายในละครโทรทัศน์เกาหลีที่ดีก็น่าทำตาม แสดงให้เห็นว่า นอกจากกลุ่มตัวอย่างเพศชายจะมีการเปลี่ยนทัศนคติด้านความคิดและความรู้สึกดังเช่นกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงแล้ว ยังมีการเปลี่ยนทัศนคติด้านพฤติกรรมอันเป็นผลกระทบต่อเนื่องมาจากความคิดและความรู้สึกอีกด้วย กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างเพศชายไม่ได้หยุดแค่การเปลี่ยนทัศนคติด้านความรู้สึกไปในทางบวกหลังจากดูละครโทรทัศน์เกาหลีแล้วเกิดความชอบและประทับใจในฉากที่ตัวละครนำชายดูแลหรือทำอะไรให้คนรักดังเช่นกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ทว่ามีการเปลี่ยนทัศนคติด้านพฤติกรรมในทางบวกได้แก่ การเลียนแบบและความต้องการที่จะเลียนแบบในสิ่งที่ตนรู้สึกชอบและประทับใจ ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมและการเลียนแบบ อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างเพศชายอาจไม่ได้เลียนแบบทุกพฤติกรรมของตัวละครนำชายที่ตนรู้สึกชอบและประทับใจเนื่องจากปัจจัยบางประการ เช่น ลักษณะนิสัยส่วนตัว ดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวไปในหัวข้อการวิเคราะห์การตีความเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลี

นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างยังได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความรุนแรงในคู่รักที่ปรากฏในเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลี ซึ่งผู้วิจัยนำมาสรุปได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับความรุนแรงในคู่รักที่ปรากฏในเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลี

ความรุนแรงในละครโทรทัศน์เกาหลีและสังคมเกาหลี		จำนวนกลุ่มตัวอย่าง	ตัวอย่างความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง
ไม่ยอมน้ำแข็ง		2 คน	“ละครโทรทัศน์เกาหลีนำสิ่งที่มีความจริงมาสร้าง โดยเฉพาะเรื่องชายเป็นใหญ่ เช่น ผู้ชายเป็นผู้บริหาร”
ยอมน้ำแข็ง		8 คน	“ละครโทรทัศน์เกาหลี Romanticize ผู้ชายเกาหลีให้เป็นคนดีกว่าที่สังคมปกติเป็น”
สาเหตุการ สร้างเนื้อหา ยอมน้ำแข็ง	การโฆษณา	2 คน	“การที่ผู้ชายในละครโทรทัศน์เกาหลีดีเกินจริงเป็นการโฆษณาให้คนอื่นมองว่าผู้ชายประเทศตนเองดูดี”
	การสร้างการเปลี่ยนแปลง	3 คน	“ละครโทรทัศน์เกาหลีสร้างผู้ชายในอุดมคติออกมาเพื่อให้ผู้ชายที่ดูอยากจะทำตาม เลียนแบบ เป็นการปลุกฝังไปเรื่อยๆ เพราะผู้ชาย 50% ในสังคมเกาหลีได้ไม่ได้เป็นแบบในละคร ”

จากตารางที่ 4 ผู้วิจัยจะไม่นำแถว ‘ไม่ยอมน้ำแข็ง’ มาวิเคราะห์เนื่องจากบทนี้เป็นการวิเคราะห์ความยอมน้ำแข็งเท่านั้น โดยกลุ่มตัวอย่าง 8 จาก 10 คนที่มีความคิดเห็นว่าเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีมีความยอมน้ำแข็งกับสังคมเกาหลีในเรื่องความรุนแรงในคู่รักให้เหตุผลไปในทิศทางเดียวกันว่า “ละครโทรทัศน์เกาหลี Romanticize ผู้ชายเกาหลีให้เป็นคนดีกว่าที่สังคมปกติเป็น” ซึ่งตรงกับตารางที่ 3 ในคอลัมน์ ‘ทัศนคติต่อผู้ชายเกาหลีและคอลัมน์ ‘ความคิดเห็น/ภาพจำต่อตัวละครนำชายในละครโทรทัศน์เกาหลี’ นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างบางรายยังได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมถึงสาเหตุที่ละครโทรทัศน์เกาหลีสร้างเนื้อหาที่ยอมน้ำแข็งว่าเป็นการโฆษณาและการสร้างความเปลี่ยนแปลง โดยในส่วนของ การโฆษณา ผู้วิจัยได้หยิบยกความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่น่าสนใจขึ้นมาดังนี้

“มองว่าละครโทรทัศน์เกาหลีเป็นโฆษณาที่ดีมากอย่างหนึ่งของประเทศเกาหลี เหมือนกับเขาพยายามโฆษณาประเทศของตัวเองผ่านละครทุกอย่างเลย ทั้งวัฒนธรรม อาหาร สถานที่ท่องเที่ยว เพราะว่าละครโทรทัศน์เกาหลีไม่ได้ดังแค่ในประเทศเกาหลีแต่เริ่มดังในต่างประเทศ เลยคิดว่าผู้สร้างต้องคิดแล้วว่าเขาจะสร้างอะไรต่อไป ไม่ใช่แค่นิยายรักโรแมนติก แต่เป็นการขายวัฒนธรรม สถานที่ท่องเที่ยว ซึ่งมันขายได้จริงๆ มีคนที่เห็นแล้วรู้สึกอยากไป อยากกิน เพราะไม่อย่างนั้นอาหารเกาหลีคงไม่ดังในไทย

การที่ผู้ชายในละครโทรทัศน์เกาหลีดีเกินจริงก็เป็นการใช้โฆษณาอย่างหนึ่ง โฆษณาพระเอก โฆษณาผู้ชาย อาจจะได้โฆษณาให้ผู้หญิงประเทศอื่นมาชอบ แต่โฆษณาให้คนอื่นมองว่าผู้ชายประเทศตนเองดูดี เขาก็คงอยากจะทำภาพลักษณ์ที่ดีของประเทศมากกว่าเลยไม่ทำภาพลักษณ์ที่ไม่ดีออกมา”

จากความคิดเห็นนี้สามารถวิเคราะห์ได้ว่า กลุ่มตัวอย่างมองว่าละครโทรทัศน์เกาหลี ‘โฆษณา’ ภาพลักษณ์ของผู้ชายเกาหลีโดยการปลุกฝังความจริงแก่ผู้ชมในเรื่องผู้ชายเกาหลีและความรุนแรงในคู่รักในทางย้อนแย้งหรือดีกว่าความเป็นจริงในสังคม

ในส่วนของการสร้างการเปลี่ยนแปลง ผู้วิจัยได้หยิบยกความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่น่าสนใจขึ้นมาดังนี้

“ละครโทรทัศน์เกาหลีพยายามนำเสนอให้ผู้ชายออกมามี ด้วยความที่สังคมเกาหลีได้ 50% ของผู้ชายไม่ได้เป็นแบบในละคร ละครโทรทัศน์เกาหลีเลยอยากสร้างผู้ชายในอุดมคติออกมาเพื่อให้ผู้ชายที่ดูอยากจะทำตาม เลียนแบบ และมองผู้ชายในละครเป็น role model เหมือนเป็นการปลุกฝังไปหลายๆ ทำให้ทัศนคติของผู้ชายในสังคมปรับเปลี่ยนไป”

จากความคิดเห็นนี้สามารถวิเคราะห์ได้ว่า กลุ่มตัวอย่างมองว่าละครโทรทัศน์เกาหลีสามารถทำให้ผู้ชมเกิดการเรียนรู้และการเลียนแบบได้ จึงต้องการสร้างการเปลี่ยนแปลงในสังคมที่มีปัญหาในเรื่องความรุนแรงในคู่รักโดยการสร้างเนื้อหาที่ย้อนแย้งกับความเป็นจริงในสังคม โดยเฉพาะการสร้างตัวละครนำชายในอุดมคติที่ไม่ใช้ความรุนแรงในคู่รักเพื่อเป็นต้นแบบให้ผู้ชมเรียนรู้และเลียนแบบพฤติกรรม นำไปสู่การแก้ปัญหาความรุนแรงในคู่รักในสังคมในที่สุด

อย่างไรก็ตาม ยังมีความคิดเห็นที่น่าสนใจของกลุ่มตัวอย่างที่กล่าวถึงสาเหตุด้านการสร้างการเปลี่ยนแปลง ดังนี้

“มองว่าเป็นการแก้ปัญหาในระยะสั้นไม่ใช่ระยะยาว เพราะพอเลิกดู เลิกอิน ก็ไม่ได้อยากไปทำตาม ส่วนถ้าคนเสพละครโทรทัศน์เกาหลีที่มีเนื้อหาแบบนี้ในระยะยาว ก็แล้วแต่คนอีกว่าจะสามารถเปลี่ยนทัศนคติได้ไหม คือถ้าคนหัวตื้อก็จะดูแค่ความบันเทิงไม่ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงอะไร บางคนก็เรียนรู้ได้ บางคนก็เรียนรู้ไม่ได้ แต่ในความเป็นจริงคือ คนดูที่อายุเยอะแล้วก็จะไม่เป็นแม่ที่ดัดยาก อาจจะทำตามเพียงชั่วคราวแล้วกลับไปเป็นนิสัยเดิม”

จากความคิดเห็นนี้ ผู้วิจัยมีความคิดเห็นในทิศทางตรงกันข้ามกับกลุ่มตัวอย่าง โดยจากการวิเคราะห์ของผู้วิจัย การที่ละครโทรทัศน์เกาหลีผลิตซ้ำเนื้อหาที่ย้อนแย้งกับความเป็นจริงนั้นเป็นการแก้ปัญหาในระยะยาวมากกว่าในระยะสั้น โดยการแก้ปัญหาในระยะสั้นเป็นการที่ผู้ชมดูละครโทรทัศน์เกาหลีแล้วรู้สึกชอบหรือประทับใจในบางพฤติกรรมของตัวละครจึงเกิดการเลียนแบบหรือความต้องการที่จะเลียนแบบ ณ ขณะนั้น ทว่าละครโทรทัศน์เกาหลีไม่ได้มีผลกระทบและอิทธิพลเพียงเท่านั้น เพราะการผลิตซ้ำเนื้อหาดังกล่าวทำให้สารที่ละครโทรทัศน์เกาหลีต้องการสื่อออกมาอย่างเรื่องความเป็นชายและความรุนแรงในคูร์กแทรกซึมเข้าไปในความคิดและความรู้สึกของผู้ชมตั้งที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ถึงอิทธิพลและผลกระทบของละครโทรทัศน์เกาหลีไปก่อนหน้านี้ไม่ว่าผู้ชมจะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม ซึ่งการแทรกซึมจนเกิดการเปลี่ยนทัศนคติด้านความคิดและความรู้สึกย่อมส่งผลต่อพฤติกรรมของผู้ชมไม่ว่าจะมากหรือน้อย เพราะฉะนั้น แม้ผู้ชมจะหัวตื้อหรืออายุเยอะเพียงใดก็ย่อมเกิดการเปลี่ยนแปลง ขึ้นอยู่กับว่าจะเปลี่ยนแปลงไปมากน้อยเพียงใดเท่านั้นเอง

โดยสรุปแล้ว การสัมภาษณ์เชิงลึกทำให้ผู้วิจัยสามารถตอบคำถามวิจัยที่ว่า ‘เนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีสามารถเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงในทางย้อนแย้งของคูร์กวัยรุ่นไทยได้หรือไม่’ ได้ว่า เนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีสามารถเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงในทางย้อนแย้งของคูร์กวัยรุ่นไทยได้ โดยเพศหญิงมีการเปลี่ยนทัศนคติในด้านความคิดและความรู้สึก ส่วนเพศชายมีการเปลี่ยนทัศนคติในด้านความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรม

บทที่ 6

สรุปผลการศึกษา การอภิปรายผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง ‘เนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีกับการเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงในทางย่อนแย้งของคู่รักวัยรุ่นไทย: กรณีศึกษาละครโทรทัศน์เรื่อง Princess Hours, You Who Came from the Stars และ Crash Landing on You’ มีวัตถุประสงค์เพื่อตีความเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีที่สามารถเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงในทางย่อนแย้งของคู่รักวัยรุ่น และศึกษาทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงของคู่รักวัยรุ่นไทยหลังจากการดูละครโทรทัศน์เกาหลี โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพด้วยการตีความเนื้อหา สัมภาษณ์เชิงลึก และนำข้อมูลที่ได้อภิปรายเพื่ออธิบายว่าเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีสามารถเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงในทางย่อนแย้งของคู่รักวัยรุ่นไทยได้หรือไม่ อย่างไร เพื่อนำผลการศึกษาที่ได้ใช้เป็นแนวทางและความรู้สำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการสร้างเนื้อหาละครโทรทัศน์ให้สามารถเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงของคู่รักวัยรุ่นไทย เพื่อลดการเรียนรู้และลอกเลียนแบบความรุนแรงจากสื่อต่อไป

6.1 สรุปผลการศึกษา

จากการศึกษาและวิเคราะห์ด้านการตีความละครโทรทัศน์เกาหลี 3 เรื่อง ได้แก่ Princess Hours, You Who Came from the Stars และ Crash Landing on You จำนวนรวม 21 ฉาก ภายใต้กรอบแนวคิดเกี่ยวกับความเป็นชาย (Masculinity) ได้แก่ ความเป็นชายแบบใหม่ (The New Man) และความเป็นสุภาพบุรุษ พบว่า ตัวละครนำชายมีพฤติกรรมที่มีความอ่อนโยนมากที่สุดเป็นจำนวน 12 ฉาก เช่น การปลอบประโลมคนรักและการดูแลคนรัก อันดับที่สองคือพฤติกรรมแสดงอารมณ์ที่อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิงจำนวน 11 ฉาก เช่น การร้องไห้และเปิดเผยความรู้สึกของตน และอันดับที่สามคือพฤติกรรมที่ให้เกิดกับผู้อื่นจำนวน 9 ฉาก เช่น การเคารพในการตัดสินใจคนรักและการไม่ทำให้คนรักอับอาย ยิ่งไปกว่านั้น จากละครโทรทัศน์เกาหลีที่ผู้วิจัยศึกษาตีความและวิเคราะห์ทั้งหมด 21 ฉาก ไม่มีฉากใดที่ตัวละครนำชายใช้ความรุนแรงกับตัวละครนำหญิงหรือคู่รักของตนเลย ไม่ว่าจะเป็นความรุนแรงทางกาย ความรุนแรงทางจิตใจ ความรุนแรงทางเศรษฐกิจ หรือความรุนแรงทางเพศ

หลังจากผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างดูคลิปวิดีโอละครโทรทัศน์เกาหลีซึ่งประกอบด้วยฉากต่างๆ ของตัวละครนำหญิงหรือนางเอกและตัวละครนำชายหรือพระเอกที่ผู้วิจัยนำมาตีความเนื้อหาในการศึกษาส่วนแรก ผลการศึกษาในด้านความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างหลังการดูคลิปวิดีโอละครโทรทัศน์เกาหลีพบว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นด้านความสมจริง ซึ่งประกอบไปด้วยความคิดเห็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มตัวอย่างที่มองว่าเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีไม่เกินจริงและกลุ่มตัวอย่างที่มองว่าเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีเกินจริง และประเด็นด้านความชอบ ซึ่งประกอบไปด้วยความคิดเห็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มตัวอย่างที่ดูแล้วชอบและกลุ่มตัวอย่างที่ดูแล้วไม่ชอบหรือมองว่าน่าเบื่อ อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกันว่าละครโทรทัศน์เกาหลีทั้ง 3 เรื่องมีความเหมือนกันในเรื่องการสร้างตัวละครนำชายในอุดมคติและเนื้อเรื่องที่โรแมนติก ในขณะที่ด้านความแตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นว่าละครโทรทัศน์เกาหลีทั้ง 3 เรื่องแตกต่างกันในด้านพล็อตหรือเนื้อเรื่อง รองลงมาคือเรื่องบทบาทของผู้หญิง นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ยังมีความคิดเห็นต่อตัวละครนำหญิงและตัวละครนำชายไปในทิศทางเดียวกัน โดยคำว่า ‘โก๊ะ’ คือคำที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ใช้นิยามตัวละครนำหญิงหรือนางเอก ขณะที่ ‘ผู้ชายที่ดี’ คือคำที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ใช้นิยามตัวละครนำชายหรือพระเอก ทั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างได้ขยายความคำว่า ‘ผู้ชายที่ดี’ ว่าเป็นผู้ชายที่ดูแลและปฏิบัติผู้หญิงดี ไม่ทำร้ายผู้หญิง ซึ่งตรงกันกับการตีความเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีของผู้วิจัยในส่วนแรก

ในประเด็นด้านความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับภาพจำของละครโทรทัศน์เกาหลี ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีภาพจำว่าละครโทรทัศน์เกาหลีเป็นละครแนวรักโรแมนติกที่มีเรื่องของความรักเป็นสำคัญ ภาพจำอันดับสองมองว่าละครโทรทัศน์เกาหลีมีคุณภาพที่ดี ส่วนอันดับสามมีภาพจำเกี่ยวกับเพลงประกอบละครและความหลากหลายของเนื้อเรื่องในจำนวนเท่าๆ กัน ในส่วนของภาพจำของตัวละครนำหญิงหรือนางเอกละครโทรทัศน์เกาหลี กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีภาพจำว่านางเอกละครโทรทัศน์เกาหลีอ่อนแอและน่าทะนุถนอม รองลงมาคือโก๊ะและซุ่มซ่าม และอันดับสุดท้ายคือจนและลำบาก ในขณะที่ภาพจำของตัวละครนำชายหรือพระเอกและพระรองในละครโทรทัศน์เกาหลี กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีภาพจำถึงผู้ชายในฝันที่อบอุ่นและดูแลนางเอกเป็นอย่างดี ส่วนภาพจำอันดับต่อมาคืออวย ซึ่งผลการศึกษาในด้านภาพจำมีความสอดคล้องกับผลการศึกษาก่อนหน้าเช่นเดียวกัน โดยเฉพาะผลการศึกษาในด้านภาพจำของตัวละครนำชาย

ในประเด็นด้านความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับความรุนแรงในคู่รักที่ปรากฏในเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลี ผลการศึกษาพบว่า ถึงแม้ว่ากลุ่มตัวอย่างทุกคนจะมีความรู้เรื่องสังคมปิตาธิปไตยหรือชายเป็นใหญ่ในสังคมเกาหลีได้เหมือนกัน ทว่าความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับความรุนแรงในคู่รักที่ปรากฏในเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีกลับแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

- 1) กลุ่มผู้ที่มีความคิดเห็นว่าความรุนแรงในคู่รักที่ปรากฏในเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีมีพื้นฐานมาจากความเป็นจริง

กลุ่มนี้มองว่าเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีคล้ายคลึงกับความเป็นจริงในสังคมเกาหลี ทั้งด้านชายเป็นใหญ่และด้านความรุนแรงในคู่รัก แม้ว่าอาจจะไม่รุนแรงเทียบเท่ากับความเป็นจริงก็ตาม โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่มีความคิดเห็นอยู่ในกลุ่มนี้ยึดละครโทรทัศน์เกาหลีแนวอื่นที่ไม่ใช่แนวรักโรแมนติก เช่น แนวอาชญากรรม เป็นพื้นฐานในการวิเคราะห์

- 2) กลุ่มผู้ที่มีความคิดเห็นว่าความรุนแรงในคู่รักที่ปรากฏในเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีย้อนแย้งกับความเป็นจริง

กลุ่มนี้ยึดละครโทรทัศน์เกาหลีแนวรักโรแมนติกเป็นพื้นฐานในการวิเคราะห์ โดยมองว่าละครโทรทัศน์เกาหลีสร้างผู้ชายให้ดีกว่าความเป็นจริงในทุกๆ ด้าน โดยเฉพาะด้านการปฏิบัติต่อคนรักของตน เพราะในความเป็นจริงของสังคมเกาหลี ผู้ชายมีการใช้ความรุนแรงต่อคู่รักของตน ซึ่งความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มนี้ต่อสาเหตุที่ละครโทรทัศน์เกาหลีสร้างเนื้อหาที่เป็นไปในทางย้อนแย้งกับความเป็นจริงในเรื่องของความรุนแรงในคู่รัก ยังสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเด็น ได้แก่

2.1) การโฆษณา

การที่เนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีย้อนแย้งกับความเป็นจริงเป็นการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีของสังคมเกาหลีให้แก่คนนอก

2.2) การสร้างการเปลี่ยนแปลง

การที่เนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีย้อนแย้งกับความเป็นจริงเป็นไปเพื่อก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นตามที่ละครโทรทัศน์เกาหลีนำเสนอ เนื่องจากละครโทรทัศน์เกาหลีมีอิทธิพลให้ผู้ชมเกิดการเรียนรู้และเลียนแบบ

อย่างไรก็ตาม หากมองสังคมเกาหลีผ่านละครโทรทัศน์เกาหลีเพียงช่องทางเดียว กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกันว่าสังคมเกาหลีเป็นสังคมในอุดมคติ ไม่มีปัญหาเรื่องความรุนแรงในคู่รักที่เกิดจากสังคมชายเป็นใหญ่เพราะผู้ชายมีความเป็นสุภาพบุรุษและให้เกียรติผู้หญิง ซึ่งการดูละครโทรทัศน์เกาหลีมีอิทธิพลต่อกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงและเพศชายต่างกัน สำหรับกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ละครโทรทัศน์เกาหลีส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยากให้คู่รักของตนเองปฏิบัติต่อตนเองเหมือนที่ผู้ชายในละครโทรทัศน์เกาหลีปฏิบัติต่อคู่รักของตน ทว่าสำหรับกลุ่มตัวอย่างเพศชาย ละครโทรทัศน์เกาหลีส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยากทำตามในบางการกระทำที่ผู้ชายในละครโทรทัศน์เกาหลีทำให้คู่รักของตน

6.2 การอภิปรายผลการศึกษา

จากการเก็บข้อมูล ผลการศึกษาและการวิเคราะห์ผลการศึกษา ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลเพื่ออภิปรายผลการศึกษา โดยเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยทั้ง 2 ประการ ได้แก่

ประการที่ 1 เพื่อตีความเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีที่สามารถเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงในทางยั่วยุของคู่รักวัยรุ่นไทย ผู้วิจัยพบว่า เนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีทั้ง 3 เรื่อง ได้แก่ Princess Hours, You Who Came from the Stars และ Crash Landing on You ที่ออกอากาศในช่วงเวลาที่ต่างกันคือ ค.ศ. 2006, 2013 และ 2019 ตามลำดับ มีเรทความเหมาะสมสำหรับอายุของผู้ชมที่ต่างกันคือ 12 ปี, 15 ปี และ 15 ปี ตามลำดับ และยังมีบริบทของตัวละครนำชายที่แตกต่างกันคือ เรื่อง Princess Hours ตัวละครนำชายได้แก่พระเอกและพระรองเป็นเจ้าของชาย เรื่อง You Who Came from the Stars ตัวละครนำชายได้แก่พระเอกเป็นมนุษย์ต่างดาว และเรื่อง Crash Landing on You ตัวละครนำชายได้แก่พระเอกเป็นทหารชาวเกาหลีเหนือ ส่วนพระรองเป็นนักธุรกิจชาวเกาหลีใต้ มีการประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคมเกี่ยวกับตัวละครนำชายให้เป็นผู้ชายในอุดมคติหรือผู้ชายในฝันเช่นเดียวกัน โดยผู้ชายในอุดมคติหรือผู้ชายในฝันนี้หมายถึงผู้ชายที่ดีตามความเป็นชายแบบใหม่และความเป็นสุภาพบุรุษ อันได้แก่คุณสมบัติเช่น ความอ่อนโยน การแสดงอารมณ์อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิง และการให้เกียรติผู้อื่น เป็นต้น หรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นผู้ชายที่ดูแลและปฏิบัติต่อคนรักดีและไม่ใช้ความรุนแรงในคู่รัก ซึ่งยั่วยุกับความเป็นจริงของสังคมเกาหลีได้ซึ่งมีปัญหาความรุนแรงในคู่รักที่เพศชายกระทำต่อเพศหญิง อันเนื่องมาจากลักษณะ

สังคมแบบปิตาธิปไตยหรือชายเป็นใหญ่ซึ่งทำให้ผู้ชายมีอำนาจเหนือกว่าหรือคิดว่าตนมีอำนาจเหนือกว่าผู้หญิงในทุกความสัมพันธ์รวมถึงความสัมพันธ์แบบคู่รัก การประกอบสร้างความจริงทางสังคมที่เหมือนกันของละครโทรทัศน์เกาหลีที่มีความแตกต่างกันทั้งในด้านช่วงเวลาที่ย่อออกมาศ ด้านเรทความเหมาะสมสำหรับอายุของผู้ชม และด้านบริบทของตัวละครนำชาย แสดงให้เห็นว่า ละครโทรทัศน์เกาหลีต้องการกำหนดวาระหรือประเด็นทางสังคมในด้านตัวละครนำชายหรือผู้ชายด้วยการผลิตซ้ำเนื้อหาการประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคมเกี่ยวกับตัวละครนำชายดังที่ได้กล่าวไปในข้างต้น โดยไม่ว่าตัวละครนำชายจะมีบริบทอย่างไร มีความต่างกันมากเพียงใด ก็จะมีอัตลักษณ์ความเป็นชายที่เป็นไปในทิศทางเดียวกันคือย้อนแย้งกับความเป็นจริงในสังคมเกาหลี เพื่อให้ผู้ชมละครโทรทัศน์เกาหลีเกิดการตระหนักและเรียนรู้ว่าความเป็นชายที่เป็นความเป็นชายแบบใหม่และความเป็นสุขภาพบุรุษซึ่งไม่ใช่ความรุนแรงต่อคนรักคือสิ่งที่เป็นอุดมคติของสังคมหรือสิ่งที่ควรจะเป็น นำไปสู่การเปลี่ยนทัศนคติจากอิทธิพลและผลกระทบของละครโทรทัศน์เกาหลีซึ่งผู้วิจัยจะอภิปรายต่อไปในประการที่ 2

ประการที่ 2 เพื่อศึกษาทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงของคู่รักวัยรุ่นไทยหลังจากการดูละครโทรทัศน์เกาหลี ผู้วิจัยพบว่า หลังจากการดูคลิปวิดีโอละครโทรทัศน์เกาหลีเรื่อง Princess Hours, You Who Came from the Stars และ Crash Landing on You กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นสอดคล้องกับการตีความเนื้อหาของผู้วิจัยว่า ละครโทรทัศน์เกาหลีทั้ง 3 เรื่องนี้มีความเหมือนกันในเรื่องตัวละครนำชายในอุดมคติและตัวละครนำชายจากทั้ง 3 เรื่องเป็นผู้ชายที่ดี ซึ่งเป็นการยืนยันในสิ่งที่ผู้วิจัยตีความว่าเป็นไปในทิศทางเดียวกับผู้ชมละครโทรทัศน์เกาหลีรายอื่น และเป็นการแสดงถึงการประสบความสำเร็จในการกำหนดวาระหรือประเด็นทางสังคมให้แก่ผู้ชมของละครโทรทัศน์เกาหลี เนื่องจากผู้ชมเกิดความตระหนักและสนใจในความเป็นชายของตัวละครนำชายที่ละครโทรทัศน์เกาหลีประกอบสร้างขึ้น ยิ่งไปกว่านั้น กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ยังมีภาพจำของตัวละครนำชายว่าผู้ชายในฝันที่อบอุ่นและดูแลนางเอกเป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นหลังดูคลิปวิดีโอละครโทรทัศน์เกาหลีทั้ง 3 เรื่อง แสดงให้เห็นว่าละครโทรทัศน์เกาหลีไม่ได้แค่ผลิตซ้ำเนื้อหาการประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคมเกี่ยวกับตัวละครนำชายให้มีความเป็นชายแบบใหม่และความเป็นสุขภาพบุรุษเพียงเรื่อง Princess Hours, You Who Came from the Stars และ Crash Landing on You เท่านั้น แต่ยังมีการผลิตซ้ำเนื้อหาเช่นนี้ในละครโทรทัศน์เกาหลีอีกหลายเรื่อง

เพราะภาพจำเกิดจากการได้รับภาพนั้นๆ เป็นระยะเวลาานานจนภาพนั้นติดตาและกลายเป็นภาพจำ เมื่อนึกถึงในสิ่งนั้นๆ จึงอาจกล่าวได้ว่า ละครโทรทัศน์เกาหลีประสบความสำเร็จในการปลูกฝังความจริงให้ผู้ชมมองภาพตัวละครนำชายตามการประกอบสร้างความเป็นจริงของละครโทรทัศน์เกาหลี เพราะสามารถสร้างภาพจำของตัวละครนำชายหรือผู้ชายให้แก่ผู้ชมได้ นอกจากนี้ การที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกันว่าสังคมเกาหลีเป็นสังคมในอุดมคติซึ่งไม่มีปัญหาเรื่องความรุนแรงในคู่รักที่เกิดจากสังคมชายเป็นใหญ่เพราะผู้ชายมีความเป็นสุภาพบุรุษและให้เกียรติผู้หญิงหากมองสังคมเกาหลีผ่านละครโทรทัศน์เกาหลีเพียงช่องทางเดียวก็เป็นอีกหนึ่งสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความสำเร็จของละครโทรทัศน์เกาหลีในการปลูกฝังความจริงแก่ผู้ชมเช่นเดียวกัน

อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทราบอยู่แล้วว่าภาพจำของตัวละครนำชายที่เป็นผู้ชายในอุดมคติและไม่ใช้ความรุนแรงกับคู่รักซึ่งปรากฏในเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีย้อนแย้งกับความเป็นจริงเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างมีความรู้เรื่องปีศาจปีศาจไทยและปัญหาความรุนแรงในคู่รักที่เพศชายกระทำต่อเพศหญิงในสังคมเกาหลีได้ โดยความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อสาเหตุที่ละครโทรทัศน์เกาหลีสร้างเนื้อหาที่เป็นไปในทางย้อนแย้งกับความเป็นจริงในเรื่องของความรุนแรงในคู่รักสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเด็นอันเนื่องมาจากการมองสาเหตุในแง่มุมที่ต่างกัน ประเด็นแรกคือการโฆษณา ซึ่งเป็นการมองละครโทรทัศน์เกาหลีผ่านสายตาของคนนอกประเทศ โดยมองว่าการที่ละครโทรทัศน์เกาหลีนำเสนอภาพผู้ชายเกาหลีที่ย้อนแย้งกับความเป็นจริงเป็นหนึ่งในการโฆษณาประเทศของตนให้คนนอกเห็นถึงมุมที่ดีว่าผู้ชายเกาหลีส่วนใหญ่เป็น “ผู้ชายในอุดมคติ” และสังคมเกาหลีเป็นสังคมที่ไม่มีความรุนแรงในคู่รักหรือมีน้อย ประเด็นที่สองคือการสร้างความเปลี่ยนแปลง ซึ่งเป็นการมองละครโทรทัศน์เกาหลีผ่านสายตาของคนในประเทศ โดยมองว่าการที่ละครโทรทัศน์เกาหลีผลิตซ้ำตัวละครนำชายที่ย้อนแย้งกับความเป็นจริงเป็นหนึ่งในการบ่มเพาะ ปลูกฝัง และขัดเกลาผู้ชม นำไปสู่การสร้างการเปลี่ยนแปลงของคนในประเทศ หรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นการแก้ปัญหาสังคมผ่านสื่ออื่นนั่นเอง

ถึงแม้กลุ่มตัวอย่างจะทราบอยู่แล้วว่าเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีเกี่ยวกับความรุนแรงในคู่รักย้อนแย้งกับความเป็นจริง ทว่าการดูละครโทรทัศน์เกาหลีก็ยังคงมีอิทธิพลและผลกระทบกับทัศนคติของกลุ่มตัวอย่าง โดยในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง การดูละครโทรทัศน์เกาหลีส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยากให้คู่รักของตนปฏิบัติต่อตนเหมือนอย่างที่ตัวละครนำชายปฏิบัติต่อตัวละครนำหญิงในละครโทรทัศน์เกาหลี แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงรับสารจากเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีในด้าน

การปฏิบัติที่เพศชายปฏิบัติต่อคู่รักของตนและเกิดความประทับใจ จนเกิดการเปลี่ยนความคิดและ ความรู้สึก นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ ส่วนในกลุ่มตัวอย่างเพศชาย การดูละครโทรทัศน์เกาหลี ส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยากทำตามละครโทรทัศน์เกาหลีในสิ่งที่ตัวละครนำชายทำให้หรือ ปฏิบัติต่อตัวละครนำหญิง แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายเกิดการเรียนรู้ทางสังคมผ่านละคร โทรทัศน์เกาหลีโดยการสังเกตสิ่งที่ตัวละครนำชายซึ่งเป็นตัวแบบปฏิบัติต่อตัวละครนำหญิงเนื่องจาก มองว่าพฤติกรรมดังกล่าวเป็นพฤติกรรมที่ดีหรือเมื่อตัวละครนำชายปฏิบัติแล้วได้ผลลัพธ์ที่ดี นำไปสู่ ความต้องการที่จะเลียนแบบหรือเลียนแบบพฤติกรรมนั้น ซึ่งหมายรวมทั้งการเปลี่ยนความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรม ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติในที่สุด อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างเพศ ชายไม่ได้เลียนแบบทุกพฤติกรรมของตัวละครชายที่ตนเองมองว่าดีเพราะบางพฤติกรรมหรือการ กระทำก็ไม่อาจทำได้ในชีวิตจริงด้วยปัจจัยต่างๆ ของแต่ละบุคคล เช่น ลักษณะนิสัย

โดยสรุปแล้ว เนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีสามารถเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรง ในทางย้อนแย้งของคู่รักวัยรุ่นไทยได้ด้วยการประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคมของตัวละครชายที่ มีลักษณะของความเป็นชายแบบใหม่และความเป็นสุภาพบุรุษ รวมถึงการไม่ใช้ความรุนแรงกับคนรัก ซึ่งย้อนแย้งกับความเป็นจริงของสังคมเกาหลีที่เป็นสังคมปิตาธิปไตยและเพศชายมีการใช้ความรุนแรง ต่อคู่รักของตน ทำให้จากเดิมที่คู่รักวัยรุ่นไทยหรือกลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติต่อผู้ชายเกาหลีไปในทิศทาง ลบ กลับย้อนแย้งไปในทิศทางบวกหลังจากดูละครโทรทัศน์เกาหลี โดยการเปลี่ยนแปลงทัศนคตินี้มี สาเหตุมาจากอิทธิพลและผลกระทบของละครโทรทัศน์เกาหลีซึ่งก็คือการที่ละครโทรทัศน์เกาหลีเรื่อง Princess Hours, You Who Came from the Stars และ Crash Landing on You มีการกำหนด วาระหรือประเด็นเกี่ยวกับความเป็นชายที่ถูกประกอบสร้างขึ้นให้ย้อนแย้งกับความเป็นจริง เช่นเดียวกัน ความเป็นชายที่ย้อนแย้งกับความเป็นจริงที่ถูกผลิตซ้ำนี้จึงแทรกซึมเข้าไปในความคิดของ กลุ่มตัวอย่าง ทำให้เกิดการปลูกฝังความจริงใหม่ในทางย้อนแย้งกับความเป็นจริงดังที่ละครโทรทัศน์ เกาหลีนำเสนอ นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทัศนคติในทางย้อนแย้งของกลุ่มตัวอย่าง โดยการ เปลี่ยนแปลงทัศนคติในทางย้อนแย้งประกอบไปด้วย 3 ระดับ ได้แก่

การเปลี่ยนแปลงความคิด คือการที่กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นและภาพจำเกี่ยวกับตัวละคร นำชายในละครโทรทัศน์เกาหลีไปในทางบวก ทั้งๆ ที่รู้อยู่แล้วว่าความเป็นจริงของผู้ชายในสังคม

เกาหลีไม่เป็นเช่นนั้น หรืออาจกล่าวได้ว่า มีความคิดเห็นและภาพจำเกี่ยวกับผู้ชายเกาหลีในความเป็นจริงไปในทางลบ การเปลี่ยนทัศนคติในระดับนี้เกิดได้ทั้งกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงและเพศชาย

การเปลี่ยนความรู้สึก คือการที่กลุ่มตัวอย่างรู้สึกชอบและประทับใจในการกระทำหรือการปฏิบัติที่ตัวละครนำชายกระทำหรือปฏิบัติต่อตัวละครนำหญิง ทำให้จากที่มีความรู้สึกต่อผู้ชายเกาหลีในแง่ลบ กลับกลายเป็นมีความรู้สึกต่อตัวละครนำชายในละครโทรทัศน์เกาหลีซึ่งหมายความถึงผู้ชายเกาหลีตั้งที่กลุ่มตัวอย่างมักกล่าวถึงตัวละครนำชายด้วยการเหมารวมว่าผู้ชาย ในแง่บวก การเปลี่ยนทัศนคติในระดับนี้เกิดได้ทั้งกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงและเพศชาย

การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม คือการที่กลุ่มตัวอย่างเลียนแบบหรือต้องการที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของตัวละครนำชายในละครโทรทัศน์เกาหลี ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่กลุ่มตัวอย่างมองว่าดีและอาจไม่เคยทำมาก่อน อันเป็นผลเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงความคิดและการเปลี่ยนความรู้สึก การเปลี่ยนทัศนคติในระดับนี้เกิดได้กับกลุ่มตัวอย่างเพศชาย

ทั้งนี้ มีบางคำถามและบางคำตอบที่ผู้วิจัยไม่ได้นำมาอภิปราย เนื่องจากคำถามนั้นๆ ไม่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย แต่ผู้วิจัยถามเพื่อไม่ให้เป็นการชี้นำคำตอบต่อกลุ่มตัวอย่างเกินไป เช่น ความคิดเห็นและภาพจำของตัวละครนำหญิง และคำตอบนั้นๆ อยู่นอกเหนือขอบเขตการวิจัย เช่น คำตอบที่กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่าคุณภาพในคู่รักที่ปรากฏในเนื้อหาละครโทรทัศน์เกาหลีมีพื้นฐานมาจากความเป็นจริง เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างมองละครโทรทัศน์เกาหลีในแนวอื่นที่มีใช้แนวรักโรแมนติก ซึ่งละครโทรทัศน์เกาหลีแนวที่มีใช้รักโรแมนติกอยู่นอกเหนือขอบเขตการวิจัย

6.3 ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะใน 2 ประเด็น ได้แก่ ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายและข้อเสนอแนะเชิงทฤษฎี

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ผู้วิจัยมีความคิดเห็นเห็นว่า หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการสร้างเนื้อหาละครโทรทัศน์ควรสร้างเนื้อหาละครโทรทัศน์ที่ซุกงูส่งคมไปในทางที่ดีขึ้นมากกว่าการสะท้อนสังคมในเรื่องที่เป็นปัญหาอยู่แล้ว เนื่องจากปัจจุบันสื่อเป็นสิ่งที่มียุทธพลในสังคมมาก โดยสามารถทำให้ผู้รับ

สื่อเกิดการเรียนรู้และการเลียนแบบเนื้อหาของสื่อได้ ซึ่งละครโทรทัศน์ก็เป็นหนึ่งในสื่อที่มีอิทธิพลดังกล่าวเป็นอย่างมากดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวไปในงานวิจัยชิ้นนี้ ดังนั้น หากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมุ่งสร้างแต่เนื้อหาละครโทรทัศน์ที่สะท้อนสังคมโดยเฉพาะเรื่องความรุนแรงในคู่รัก เช่น การตบจูบ การข่มขืน การทำร้ายจิตใจ การด่าทอ อย่างที่พบเห็นได้ทั่วไปในปัจจุบันของละครโทรทัศน์ไทย ก็มีแต่จะทำให้ผู้ชมละครโทรทัศน์เกิดการเรียนรู้และการเลียนแบบความรุนแรงนั้นอย่างที่ไม่เคยเห็นตามข่าวต่างๆ มากกว่าจะทำให้ผู้ชมตระหนักถึงปัญหาความรุนแรงในคู่รัก ทว่าหากมุ่งสร้างเนื้อหาละครโทรทัศน์ที่ชักจูงสังคมไปในทางที่ดีขึ้นเหมือนอย่างละครโทรทัศน์เกาหลีดังที่ผู้วิจัยศึกษาในงานวิจัยชิ้นนี้ ก็จะส่งผลให้ผู้ชมเกิดการเรียนรู้และเลียนแบบทัศนคติที่ดี นำไปสู่การลดความรุนแรงในคู่รักซึ่งเป็นหนึ่งในปัญหาสำคัญของสังคมไทยได้

ส่วนข้อเสนอแนะเชิงทฤษฎีผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า การศึกษาเชิงเปรียบเทียบเกี่ยวกับความรุนแรงในเนื้อหาละครโทรทัศน์ในอนาคตเป็นอีกหนึ่งสิ่งที่น่าสนใจในการศึกษาความรุนแรงที่ปรากฏในสื่อ เช่น การศึกษาเปรียบเทียบละครโทรทัศน์ไทยและละครโทรทัศน์เกาหลี เนื่องจากการศึกษาเชิงเปรียบเทียบอาจทำให้ได้ผลการวิจัยที่เด่นชัดในเชิงนโยบายด้านการปรับปรุงเนื้อหาละครโทรทัศน์มากยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม ในการศึกษาปรากฏการณ์ที่เกี่ยวกับสื่อ การศึกษาเนื้อหา (Content) เพียงด้านเดียวอาจไม่เพียงพอ เพราะอาจทำให้เกิดอคติจากการตีความของผู้วิจัยแต่เพียงผู้เดียวได้ ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาผู้ชม (Audience) โดยการสัมภาษณ์เชิงลึกประกอบการศึกษาเนื้อหาเพื่อยืนยันสมมติฐานที่ผู้วิจัยได้ตีความและวิเคราะห์ไว้ ซึ่งในอนาคตหากผู้วิจัยได้ศึกษาปรากฏการณ์ที่เกี่ยวกับสื่อเช่นนี้อีก ผู้วิจัยอาจทำการศึกษาการผลิต (Production) เพิ่มเติม เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่ครอบคลุมในทุกด้านมากขึ้น

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังเห็นว่า ในการศึกษาวิจัยปรากฏการณ์ที่เกี่ยวกับสื่อและความรุนแรงในอนาคตควรศึกษาในมุมมองของความเป็นชาย (Masculine) ให้มากขึ้น เนื่องจากในปัจจุบันการศึกษาวิจัยปรากฏการณ์ที่เกี่ยวกับสื่อและความรุนแรงมักศึกษาในมุมมองความเป็นหญิง (Feminine) เสียส่วนใหญ่ ทำให้กรอบของความคิดและการวิจัยอยู่แต่ในมุมมองเดิมๆ การศึกษาในมุมมองที่แตกต่างออกไปจึงอาจทำให้ได้กรอบของความคิดและการวิจัยใหม่ๆ ที่อาจนำไปสู่ความรู้ใหม่ได้ดังที่ผู้วิจัยได้นำมุมมองความเป็นชายมาศึกษาในงานวิจัยชิ้นนี้ ซึ่งการศึกษาในมุมมองของความเป็นชายไม่จำเป็นที่จะต้องศึกษาผ่านตัวละครนำชายอย่างพระเอกและพระรองดังที่ผู้วิจัยศึกษาเท่านั้น แต่

การศึกษาผ่านตัวประกอบชายหรือแม้กระทั่งตัวร้ายชายก็อาจมีคุณลักษณะความเป็นชายแบบใหม่ (The New Man) และความเป็นสุภาพบุรุษเช่นกัน ยิ่งไปกว่านั้น อีกมุมมองที่น่าสนใจในการศึกษาวิจัยปรากฏการณ์ที่เกี่ยวกับสื่อและความรุนแรงในอนาคตได้แก่ การศึกษาผ่านตัวละครเด็กและผู้สูงอายุ ซึ่งเป็นตัวละครที่ไม่ค่อยมีผู้สนใจศึกษามากเท่าตัวละครหญิงและชาย ทว่าตัวละครเด็กและผู้สูงอายุที่หลายคนอาจมองข้ามก็อาจทำให้เห็นถึงความรุนแรงที่ปรากฏในเนื้อหาของสื่อได้เช่นเดียวกัน

บรรณานุกรม

- Assael, H. (1998). *Consumer behavior and marketing action*, 6th. Cincinnati, OH: South-Western Pub.
- Bandura, A. (1977). *Social learning theory*: Prentice-hall.
- Berger, P. (1967). L., Luckmann, Thomas,(1967) *The Social Construction of Reality. A Treatise in the Sociology of Knowledge*. London: Allen Lane.
- Bushman, B. J., & Anderson, C. A. (2009). Comfortably numb: Desensitizing effects of violent media on helping others. *Psychological science*, 20(3), 273-277.
- Connell, R. W. (1995). *Masculinities*. Berkeley: University of California Press.
- Croteau, D., & Hoynes, W. (2018). *Media/Society: technology, industries, content, and users*: SAGE Publications.
- Donham, D. L. (1999). *History, power, ideology: Central issues in Marxism and anthropology*: Univ of California Press.
- Doyle, J. A. (1989). *The male experience*. Dubuque, IA: Wm. C. C. Brown.
- Doyle, J. A. (1995). *The male experience*: Brown & Benchmark.
- Eun, K. S. (2559). ค่านิยมของชาวเกาหลีใต้ (พ. ชอง, Trans.). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Galtung, J. (1990). Cultural violence. *Journal of peace research*, 27(3), 291-305.
- “Hallyu” คลื่นความมั่งคั่งของเกาหลี. (2549). *Positioning*(กุมภาพันธ์).
- Hoon, K. Y. (2011). *Understanding Korea's 20th Century Popular Culture*. Seoul: Jimoondang.
- Johnson, M. P., & Ferraro, K. J. (2000). Research on domestic violence in the 1990s: Making distinctions. *Journal of Marriage and Family*, 62(4), 948-963.
- Lee, M. (1998). *Women's education, work and marriage in Korea*. Seoul: Seoul National University Press.
- Lewis, S. F., & Fremouw, W. (2001). Dating violence: A critical review of the literature. *Clinical psychology review*, 21(1), 105-127.
- Mercado, L. (2016). *Teen Dating Violence In The Latino Community: History, Factors, And School-Wide Prevention*: Saint Mary's College of California.
- Milestone, K., & Meyer, A. (2012). *Gender and popular culture*: Polity.

- Miller, N. E. D., J. (1953). *Social Learning and Imitation*. USA: Yale University.
- Morgan, S. E., Movius, L., & Cody, M. J. (2009). The power of narratives: The effect of entertainment television organ donation storylines on the attitudes, knowledge, and behaviors of donors and nondonors. *Journal of Communication*, 59(1), 135-151.
- Mun, N. L. (1971). *Introduction to Psychology*. Boston: Houghton Mifflin Company.
- Murni, F. (1999). *Violence Against Women by Male Partners, Prevalence and Women's Strategies*. Thesis, Thailand: Mahidol University,
- Paludi, M. A. (1998). *The psychology of women*: Prentice Hall Upper Saddle River, NJ.
- Radford, J., & Stanko, E. (1991). Violence against women and children: The contradictions of crime control under patriarchy. *The politics of crime control*, 186-202.
- Ramsdell, K. (2012). *Romance fiction: A guide to the genre*: ABC-CLIO.
- Richmond-Abbott, M. (1992). *Masculine and feminine: Gender roles over the life cycle*: McGraw-Hill College.
- Ruddock, A. (2017). *Exploring media research: Theories, practice, and purpose*: Sage.
- Schiffman, L., & Kanuk, L. (2004). Consumer behavior 8th ed. Upper Saddle. 21p. *Science and Education: An Open Access and Academic Publisher*.
- Seung-Kyung, K. (1997). Class Struggle or Family Struggle. *Lives of Women Factory Workers in*.
- Solomon, M. R. (1999). *Consumer behavior (4th ed.)*. Upper Saddle River, NJ: Prentice-Hall.
- Straus, M. A., Hamby, S. L., Boney-McCoy, S., & Sugarman, D. B. (1996). The revised conflict tactics scales (CTS2) development and preliminary psychometric data. *Journal of family issues*, 17(3), 283-316.
- The World Health Organization (WHO). (1995). *Violence: A Public health priority*. Geneva Switzerland: n.p.
- Tu, W.-M., Slote, W. H., & DeVos, G. A. (1998). Confucianism and the Family. *Confucianism and the Family, SUNY series in Chinese philosophy and culture*, 121-136.
- World Health Organization. (2002). *World report on violence and health : summary*. Geneva: World Health Organization.

Zimmerman, C. (1994). *Plates in a basket will rattle: domestic violence in Cambodia: Project against domestic violence.*

กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว. (2561). รายงานข้อมูลสถานการณ์ด้านความรุนแรงในครอบครัว สำหรับการรายงานตามมาตรา 17 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 ประจำปี 2561. ม.ป.ท: ม.ป.พ.

กาญจนา แก้วเทพ. (2541). การศึกษาสื่อมวลชนด้วยทฤษฎีวิพากษ์: แนวคิดและตัวอย่างงานวิจัย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ภาพพิมพ์.

กาญจนา แก้วเทพ. (2545). สื่อสารมวลชน ทฤษฎีและแนวทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 3 ed.). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ศาลาแดง จำกัด.

กาญจนา แก้วเทพ. (2547). สื่อสารมวลชน: ทฤษฎีและแนวทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 4 ed.). กรุงเทพฯ: แบรินด์เอจ.

เกาหลีพีเวอร์ ซีรี่ย์ละครยอดเยี่ยมติดจตุ. (2549). *Positioning*(กุมภาพันธ์).

เข็มทิพย์ กระจดศิลป์. (2547). ทศนคติของผู้บริโภคต่อการนำเสนอภาพบทบาทเพศชายในภาพยนตร์โฆษณา.

(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,

จิรวรา อุชยากุล. (2536). การสร้างภาพความเป็นจริงทางอาชีพสื่อสารมวลชนของนิสิตคณะนิเทศศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,

ชุตินา ชุณหกาญจน์. (2550). พฤติกรรมการเลียนแบบวัฒนธรรมของวัยรุ่นไทยจากสื่อบันเทิงเกาหลี. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,

ฐาศรี จันทร์ประเสริฐ. (2553). โครงสร้างทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงที่เด็กและเยาวชนถูกกระทำในโรงเรียน: กรณีศึกษาโรงเรียนแห่งหนึ่งในเขตภาคกลาง. วารสารพฤติกรรมศาสตร์, 17(1), 93-108.

ดำรง ฐานดี. (2547). สังคมและวัฒนธรรมเกาหลี (พิมพ์ครั้งที่ 2 (ฉบับปรับปรุง) ed.). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ทิพย์ สุขพรวิวาส. (2550). พฤติกรรมการเปิดรับและการเลียนแบบสื่อละครโทรทัศน์เกาหลี ของผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานคร. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยรามคำแหง,

ทิวเดอร์, แ. (2560). มหัศจรรย์เกาหลี: จากเก้าอี้สู่มหาอำนาจทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรม (ฐ. เหลืองอรุณเลิศ, Trans.). กรุงเทพฯ: โอเพนเวิลด์ส พับลิชชิ่ง เฮาส์.

นภวรรณ ต้นติเวชกุล. (2542). การวิเคราะห์อิทธิพลของภาพยนตร์โฆษณาทางโทรทัศน์ ตามแนวทฤษฎีการอบรมปมนิสัยทางวัฒนธรรมต่อเยาวชนในสถานศึกษา. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,

นลินทิพย์ เนตรวงศ์. (2559). ภาพตัวแทน “ผู้ชายในฝัน” ในละครโทรทัศน์แนวโรมานซ์. (วิทยานิพนธ์วารสารศาสตร์มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,

บุญวดี เพชรรัตน์. (2543). ความรุนแรง. Retrieved from <http://sites.google.com/site/natthakij56>

บุญเสริม หุดะแพทย์. (2545). หน่วยที่ 1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับชายหญิง. กรุงเทพฯ:

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

- ปลั้สรา ศิวะพิรุฬห์เทพ. (2548). การถอดรหัสมายาคติของการข่มขืนศึกษาเปรียบเทียบผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรง กับผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อ. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ประดิษฐ์ อูปรมย์. (2528). วิทยุกับการใช้ภาษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ประภาพร ชินวงศ์. (2546). “*Pretty Boy*”: ปรากฏการณ์ความเป็นชายอีกรูปแบบหนึ่งในสังคมไทย. (วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
- พรพิไล ถมังรักษัสต์. (2539). ปรัชญาผู้หญิง. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พีระ จิโรสถ. (2548). ทฤษฎีการสื่อสารมวลชน ในประมวลสาระชุดวิชาปรัชญา นิเทศศาสตร์ และทฤษฎีการสื่อสาร (หน่วยที่10). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ภัทรธิรา ผลงาม. (2544). การเรียนรู้ทางสังคม. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- ภัทริชา หงส์ทอง. (2556). การปรับตัวของแรงงานเข้าสู่การเป็นแรงงานรับจ้างของสตรีเกาหลีในกระบวนการพัฒนา เศรษฐกิจทศวรรษที่ 1960. *Veridian E-Journal* ฉบับภาษาไทย สาขามนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์และ ศิลปะ, 5(3), 149-168.
- ภาทิติ ตรีสกุล. (2554). หลักนิเทศศาสตร์ (7 ed.). กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- มนตรร โภมุตสกุลณี. (2551). ทศนคติ การใช้ประโยชน์ ของการเผยแพร่ผลิตภัณฑ์ ในนิตยสารตกแต่งบ้าน และการ ตัดสินใจซื้อของผู้อ่าน. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
- มยุรี เนียมสุวรรณค์. (2550). บุคลิกภาพของพิธีกรรายการโทรทัศน์ที่มีผลต่อพฤติกรรมการเล่นแบบของวัยรุ่น. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยรามคำแหง,
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2554). พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 เฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 7 รอบ 5 ธันวาคม 2554. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์.
- วิทยา ดำรงเกียรติศักดิ์. (2553). ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory). Retrieved from <http://www.infocommmju.com>
- วิภา อุดมฉันท. (2544). ผลกระทบของสัญญาณวิทยุคลื่นสั้นข้ามพรมแดนระหว่างไทย-ลาว. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิรยาพร กมลธรรม. (2560). ความรุนแรงที่ปรากฏในสื่อ กรณีศึกษา ละครโทรทัศน์เรื่อง ล่า 2017. (วิทยานิพนธ์ นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยกรุงเทพ,
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาชาติ. (2550). ทฤษฎีและเทคนิคการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม (พิมพ์ครั้งที่ 6 ed.). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภางค์ จันทวานิช. (2559). ทฤษฎีสังคมวิทยา (พิมพ์ครั้งที่ 7 ed.). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- เสนาะ เจริญพร. (2548). ผู้หญิงกับสังคมในวรรณกรรมไทยยุคทอง. กรุงเทพฯ: มติชน.
- องค์การอนามัยโลก. (2545). กรอบแนวคิดและนิยามการกระทำความรุนแรง. Retrieved from <http://stin.ac.th/th/file.pdf>
- อชิรญา จงรักษ์. (2555). มายาในโลกมายา: ละครโทรทัศน์กับการสร้างความเป็นจริงทางสังคมของอาชีพในวงการ

บันเทิง. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
อนุช อภาภิรม. (2543). ฉากความรุนแรงในยุคโลกาภิวัตน์. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง.
อนุชิต สว่างแจ้ง. (2546). การให้ความหมายความเป็นชายและการมีเพศสัมพันธ์ที่ส่งผลต่อรูปแบบของพฤติกรรมการมี
ส่วนร่วมของผู้ชายในการวางแผนครอบครัว. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหิดล,
อย่าคิดว่าคนรักเป็นสมบัติของเรา. (2563). Retrieved from <https://bit.ly/2TknVfS>
อรรวรรณ ปิรันธน์โอวาท. (2542). การสื่อสารเพื่อโน้มน้าวใจ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นางสาว วริศรา กรีธาพล
วัน เดือน ปี เกิด	16 กรกฎาคม 2539
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
วุฒิการศึกษา	ปริญญาตรี: คณะรัฐศาสตร์ สาขาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (เกียรตินิยมอันดับ 2) ปริญญาโท: คณะรัฐศาสตร์ สาขาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ที่อยู่ปัจจุบัน	40/30 ซอยลาดพร้าว 23 ถนนลาดพร้าว แขวงจันทระเกษม เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร 10900

